

~~D.O. hung.~~

~~785.~~

R. M. K. I.

1388

(helps)

1788

ROSA-
KOSZORU,

Comitiss Josephi Ill. et S. R. C. m. f. r. 1789.
AZ mellyet

Az Testé lett Ige JESUS
CHRISTUSNAK és az ő

édes Annyának, a' szeplőtelen
Szűz MARIANAK, őt rendbéli ki-
váltképpen való Örömének, Keseru-
ségének; és Dűtsőségének feir és
piros Rosáibul kötött

Er az

Méltóságos Gróff KOHARI
ISTVAN Urnak, Csábrág és
Szitnya Várai örökös Urának, az Föl-
seges Első LEOPOLD Császár és
koronás Király Urunk ő Főlsége Komor-
nikjának, Tanácsának, Mezei Ezeres Kapi-
tányának, és a' Dunán innét lévő Vég-házi

Vice-Generalissának, régi nagy jó
Urnak Uj Elztendőbéli ajan-
dékul ajánlott.

Nemes Gómór Vármegye Vice Ispán-
nya GYÖNGYÖSI ISTVÁN.

Nyomtatott Lőtsén 1696. Elzt.

AZ OLVASOHOZ.

MInt hogy ezen Köny-
vetskebeli Verseknck elő-
járó irásában, avagy a Ro-
sa koszorú kötéshez való készület-
ben sők fabulás Régiségek, és Poétai
költeményes dolgok, s' olyan neve-
zetek is egyvelitettek, a' mellyeknek
homályos azoknál az értelme, a'
kiknek az ollyaténokban nem forogt
elméjek: Az értelmetlen dolgok pe-
dig unalmasok az Olvasóknak.
Azért hogy sem mint valaki a' miatt
meg-keudetlenedvén az tovább való
olvasást félben hadná, tedgye fërre
inkáb azon készületet, és nyúljon
egyenessen az Rosa koszorúhoz, az
kit készület nélkül is készszen talál,
és rosánkint meg-vísgálván, Imád-
ság gyánánt is el-mondhat, kivált-
képpen

képpen, ha mindenik Rósa után egy
egy Mi Atyánkot és üdvözléte-
t ragaszt. Légyen ezekkel jó egészsé-
ben és élyen fokáig az olvasó.

Az

Azon Méltóságos Gróff

Urhoz ajánló I evél,
A' mellyben summáson foglaltatnak
nevezetesebben viselt dolgai is

8 Nagyságának.

Méltóságos Gróff Uram.

Ezen Könyvetskében foglalta-
tott Rósa koszorú kötélnék mivét
védén az el-múlt Adventi Napok-
ban kezemre, a' mint mostani gondos
Tisztebeli fok foglalatosságim, és a'
munkát gyengén győző egészségtelen örög-
ségem engedheték, addig dolgozdogal-
tam a' körül, hogy azt, hol mások vetemé-
nyén nőtt, és szedett, hol magam plántál-
gatásin termett, ahoz illő fűrtöskékből
meg-is kötöttem: Es mint hogy Nagysá-
godhoz való régi kötelelségemnek meg-
újítására egyéb Ujságom nem lehet, gon-
dolván, hogy Télben az Rósa-is Ujság,
azon koszorúval akartam Nagyságod
Méltóságos személye eleiben, az Uj Esz-
tendőben bé-köszönném, és az által fel-
lyeb emlitett kötelelségemet meg-újítja-

A 2

nom:

Ajánló Levél.

nom: Az pedig másképpen-is senkit nem illethet úgy mint Nagyságodat: Mert az mint az említett kofzorú feir, és piros Rosákból, az az, vigaságos és keserves dolgokból köttetett, úgy az Nagyságod életének-is kofzorúja hol gyenge, hol sértő virágokkal, tudni illik, keferűséggel, egyeles örömmel és Dútsóséggel fűzetett eleitől fogvást. Az mint hogy örvendetes és dútsóséges virágoknak mondhatom az Nagyságod részéről mindgyárt azokat az *Minervának* az hajdaniak teleményeskedése szerént böltsesség és vitézség Istén Afzszonyának szentelt fiatal esztendőkbéli kedves üdökök: az mellyeket Nagyságod akkori gyenge iffiúságában az Deáki Tudományok Kertében, azon Istén Afzszony első szolgálattyán, az ott való Pályázásban azont üző BajnokTársai között ditsíretes miveskedése által maga dútsóságére úgy viragoztatott, hogy Nagyságod előtt, mind az aprób, mind az nagyob tudományokban senki nem vehette el annak érdemire néző Palmáját: hanem Nagyságod volt első, és másoknál fellyeb-is bötsülttetott azaránt való ditsíretes serénykedésében. Az mellyen lehetett ugyan nem köz öröme s' dútsósége más-kor-is, de leg kiváltképpen akkor, az mikor amaz sok Méltóságos Herczegi, Fejedelmi

Ajánló Levél.

delmi, Gróffi, Uri, és Fő-Nemesi Rendekből álló Iffiuságnak ki színlet virágjával dútsóségeffen ragyogó Bétsi *Univerfiá*-ban *Philosophiájának* végső próba kővén az egész város nevezeteseb Böltsseinek nagyob része jelen letében, fok erős ellenvetések között, elméjét más senki nem igazgatván, hanem mármind Mester mind Tanítvány maga lévén azon *Philosophiájá*-béli böltsesegét, mint méltán csudálható ritka virágot, úgy adta világosságra Nagyságod, hogy azért, annak szokása szerént érdemes Homlokát dútsóségeffen környül véjendő Borostyán kofzorú helyett, az mostani Főlséges Első LEOPOLD Császár, és koronás Király Urunk ő Főlsége nagy árú Arany Lánccal kerítette körül Nyakát. Az mellyel akarta ugyan akkori érdemére nézve-is dútsóiteni Nagyságodat, de által látta volt nem kétlelem az jövőndőre-is szemes azon Császári és Királyi Főlség azokat az következhető dolgokat-is a' mellyeknek szükségé korán Ember kívántatik az gátira: tudta pedig azt-is, hogy az bölts, és tudós férfi erős és nagy tehetségű: *Vir sapiens, fortis, vir doctus, robustus, & validus*, Prov: 21. Es azért kívánta eleve magához lántzolni, hogy annak idejében élhetne szolgálattyával, és attúl senki ne szakaszthatná-el

Ajánló Levél.

Nagyságotat. Minek-után pedig az nevezett pályán az Bóltességnek czéllját illy dütsőséggel elérte, és már az arany Almán *Paris* előtt pörlekedő Isten Afzszonyok törvényben-is méltán Itélő Biró lehetett volna Nagyságot; azok pedig az akkor leg szebb fengéjében lévő Nagyságot *Ihúságának-is* kedves Virágán, mint valamelly drága arany Almán nagy vágyással kapdosnának, és ki ki, kiváltképpen *Venus* az szerelmes Isten Afzszony fok édesgetésekkel hitegetné magához: Es azomban *Bacchus-is* Moiosával tellyes aranyos fellyege mellet, közikben szemtelenkedvén, az-is sziveskedik vala azon, miképpen tudhatra volna mézes Borára édesgetni Nagyságotat; de tudván azt, hogy

Judicium Paridis manet altâ mente repostum,
Ovid: meg-ártott vala *Paris*nak az arany Almának, az több Isten Afzszonyok kisseb-ségére *Venus*nak itéllése: Mert azt végtére *Troja* fel pörfeltesésével bofszfúllotta vala meg *Minerva* az Bóltességnek és vitézségnek Isté Afzszonya: és az-is nyilván léven Nagyságotnál, hogy az *Bacchus*nak-is Boros korlőja eleitől fogvaft sokaknak széditette sejtét, sőt *Troja* veszedelmének-is ő volt edgyik oka, a' midőn annak fel dúlálakor, *Somno vinoq; sepulsi,* Virg: álomban,

és

Ajánló Levél.

és borban valónak el-temetve lakosi. Ki-hez képest ehaz az intő vershez alkalmaztatván magát:

Nec Veneris nec tu Vini capiaris amore: Avient:
Uno namq; modo Vina Venusq; nocent. Rufus.
ugyan akkor férre tévé azt mind a' kettő t Nagyságot, és örökös bütsút véve tőlők; hanem *Minerva*hoz adá megint magát, és a' kinél az Bóltesség czélljának üzésében sziveslen szolgált, annak akart tovább-is földossalenni, tudni illik az Deáki Tudományok pályájából az vitézi Oskolában állani: Az mint hogy alig-is törülhetette meg abban ditsiretelén vett izzadásiából Homlokát, hogy ennek vette fel megint fáradságos, de dütsőségre néző munkáját, az mellyben-is ugy kívánt serénykedni; hogy másoknál hátrab maradó nem lenne, tudván, nagy árron adgyák az bősületet, és az ki azért kimilli munkáját, nem érdemes az arra. *Non est dignum ut inde exigas bonorem, ubi refugis laborem.* Hieron: in Epist: Elsőben-is pedig kegyelmes Király Ura örökös Adományából az Füleki fő-Kapitányságnak álván vitézi pályájára, abban lévő bajnokoskodásnak-is idején, vallyon nem örvendetes, és dütsőséges Rosakkal virágoztaké azok az napok? az mellyeken a' Török ellenség földéről fegyvere által élő vitézli Rend, igazán vérre,

Ajánló Levél.

izzadó fáradsága, és köröm szakasztó küszködése után, szapora izben hozzászűrendre fűzött rabokkal, és egyéb diadalmas ragományokkal, sűrű lövések alatt az eleikben tuduló Népnak örvendezése között, dütsőségesen érkezvén bé-vég házában, az rabokor sereggel allatta, a' test nélkül való fejeket fákokkal hordotta, halmokat töltött az nyert portékákból szeme eleiben Nagyságodnak, és azután azoknak kótyavetyés vásárán az egész piacok, és utcák örvenderes hangzással telnek vala. Hasonlóképpen az Nagyságod szemeskedése miatt dolgaiban ele nem mehető, azért szomszédságát sem szerető, élete után lesz hanyó, mindazonáltal vitézi hírért, nevét bősüllő és félő végbeli Pogányság, számos ezerekből álló csoportokra felefedvén, és a' végre, hogy vagy lesere vehesse Nagyságodat, vagy más káros csapást tehesse ottan, végháza alá ütvén, annak eleiben jó reménség alatt, örömmel menő keveseb számú seregével egyben kapott vélek, és sokszor nem csak el-vervén onnét, hanem feleset-is ejtvén, és fogván közlők nagy dütsőségesen tért vízfő Nagyságod azok vigasztalására, az kik az viadalnak diadalmaffan meg-léte előtt kétséggel és félelemmel-is várják vala annak ki-menetelét Skárlát szín festi vala

Ajánló Levél.

vala akkor az Fülöki Zöld pástot, és Búzákivék helyet Török testek rakatnak vala a' mezőn keresztekben. Nem keveseb öröme, és dütsősége virágozhatott akkor-is Nagyságodnak, az mikor szomszédos Török ellenségét vitéz játékra akartván ingerleni, kapuja eleiben bortsátott Martalekja után, annak érkezését, lesében nagy szíve szakadva váró kívánságának bé-telésével, már szeme előtt vífelvén: ki csap onnét ellene, őszve kap véle, azomban nem álhatván erőssen fogását ellensége, hátat kezd adni, és az Nagyságoddal lévő Bajnokok most ezt verik le Lovarúl, most annak veszik fejét: itt ezt költözik, amott amott terengetik, és kinek puskaropog hátában, kinek kopja török oldalában. Ezekhez járuló örömenek és dütsőségének Rosája lehet az-is: hogy az midőn ennek a' fel-földi Magyar hazának elebbeni csendessége meg-kezdett vala zajosodni, és annak első Arja meg-gátlására, hol egy hol más Méltóságos Generálokat küldött volna az Főlséges Udvar, azok mellé-is kiváltképpen való Vezér Kalauznak és Martalekos elől Járónak leg-szaporábban (: az kinek tudni illik sem az szerelem bé nem kötötte szemét, sem az Bor el nem vette Eszét :) Nagyságod rendeltetett, az melly Munkas hivatallyában-is

Ajánló Levél.

Van-is ugy felele meg-Tisztének, és olly nevezetessen viselte magát mind kezének, mind fejének fokra érő tehetségével, hogy akkor-is valami diadalmassan ment végben, annak nagyobb részét bizvást az maga ditsíretes tselekedetinek hofzszú laistromában irattathatta Nagyságod. Es annak utánna-is, az mikor már azon haza csendetlenségének nevezett árja (: azt az Török-is szaporitván:) szélesebben ki öntött, és az, ennek az Földnek nagyobb részét koronás Ura hűségtelenségében hozta volna, Nagyságod annak habjai között-is, mint meg-mozdúlhatatlan kő szál alhatatlan maradván hűségében, az azzal ellenkezők partján lévőeknek előmenetelekben nem kevés meg-gátlást szerzett ellenek való feemes drallásával: Noha nehéz vala utólyára az Ország akkori pusztítóinak fok helyeken lévő tag részeit majd egyedül csak magának strásálni, mint hogy az akkori Törökös czimbora naponként nagyobb nagyobb erőt vévén, annak erős szelvesze miatt végtére mindenestül-is két vagy három hely maradt vala tántorodás nélkül királya hűségében: az mellyel fokoknak lehetett Nagyságod Példája mint kellefsék áharatoskodni akár melly erős próbákban-is Ura szolgálatyához való köteletségében. Valóban

ritka

Ajánló Levél.

ritka Madár-is vala az akkori Elszendők zavorában az Nagyságod maculátlan hűségének tisztá Krisztallya s' feir Rosája: Az mellyért a' melly szép hüre, neve, ditsíretes emlekezete folyt már a' Tyberisnek vize mellett-is, annál inkább pedig az fzoinszédságosb keresztyén Tartományokban, és a' minémő magasztaló, örökös meg-tartást érdemlő íráfokkal tisztelte, és más királyi kegyelmességében-is részesztette Főlséges Ura Nagyságodat, méltó volt azt-is fellyeb említett örömeinek és Dűtsőségének Rosái közé számlálni, és azokban-is gyönyörködni Nagyságodnak: Nem-is lehet nagyobb örömnünk, és drágább kintsünk, mint az jó hír s' név, mert többet ér az minden Aranynál s' Ezüstnél: *Melius est nomen bonum, quam divitiarum multa: Super Argenti enim & Aurum gloria bona.* Proverb: 22. ^{homály} De mint hogy a' tiszta dél szint-is gyakran éri; az mofolygással fel-kelő hajnal-is sokszor megszomorodik: az Arany fénomságának tűz a' próbája: Tővis közzött terem a' Rosfa, és a' Tengerbéli drága kövek-is habok közzött szedetnek: Azért nem lehetet mindenestül, hogy az Nagyságod örvendetes és dűtsőséges állapottyának-is elebbeni ragyogó fényében sőtér homály, édes mezében keferő méreg, lágy Rosái közé

AG

éles

Ajánló Levél.

és csalán ne egyveledne, és az előtt kedvesseu folyo dolgain lévő szívének csendességét annak meg-változásával keserves sérelmek ne követnék: Nem ugy mindazon által, hogy véle születet fénnynén járó Nemefi Erköltse meg-csüggedő alatszonkodásra esne azokkal; sőt mint hogy Terh alatt gyarapodik az Palma-fa, és annál kedvessebbek az tisztetséges dolgok, mennél nehezebben juthatni azokhoz

Gaudet patientia duris:

Latius est, quoniam magno sibi constat bonestum:

Lucanus Lib: 19.

Ugy az-is erősödne inkább jövendőbeli nagyob dütsőségre, ha addig nehéz lenne-is szenvedése. Abban lehetet pedig leg inkább annak előtte való örvéndezése Rosáinak meg-hervadása, avagy ugyan csalánná válása, és dütsőség ohajto szívének leg hathatób sérelme, hogy minekutánna az fellyeb emlitet Törökös Czimbora meg-erősödésének hamar gyűlö Arja nyira el-borította volna ezt a felső Magyar Országot, hogy Kását-is, annak főb várofsát, nemcsak ki mozdította az Királyi hűségből, hanem el-is vonta azt fok Vármegekkel attúl. Jutá az végre minden erejével Fülek alá, azt tartván legnagyobb láb úró kővének, az Nagyságod ott való szemes ör állására nézve, és nagy erővel,

Ajánló Levél.

erővel, ugy mint az akkori köz hír szerént hatvan ezer Törökkel az Budai Vezér, az oda czimboras Magyarság-is feles néppel meg-szálván, midőn már kemény Lővések, és Ostromok alá vétetett volna, kiváltképpen az Töröktől azon hely, és már az Ellenség vérevel-is piroslottak volna az Bástyák, és az Arkok testekkel tölték volna, az Várban-is volt volna már mint az Borbélyoknak, mint az írásóknak szorgos Munkája, és azonban hová tovább mind erősebben ujúlván az ostromok, szaporodván az veszedelmek: Nagyságod pedig az nagy Torkú ágyúknak rettenetes bögési, és azoknak az Nap fényét, elfogó kényköves füstü között sűrőn szikrázó Lővéseknek halálos Menykövei: az egymással öszve csapásban, szaporán pengő és tüzet hányó kardoknak irtóztató villámái: az Ostromló fokaságnak, és azzal öszve egyveledet Várbeli Népek maid végső ítéletet képző ízfzonyú síkoltása, és mind a' két részről sűrőn hulló testeknek lábok alatt egymást erő fetregése között, mint az faskeselyő az Menyköves égi háborúban,

Intrepidus adversis opponens pectora rebus. Horat: lib. 2. sat: meg-tántorodás nélkül álván, az vala abban fel-tett, és el-tekellet czélya: Ha az hely-

Ajánló Levél.

helynek *sauma* úgy hozná, hogy azt a' Pogány, és azzal közös Magyar fegyver erőszakosan ki vonná kezéből, nem engedné azt egyébképpen meg-lenni, hanem azon helyhez hités kötelessége, és Urához való igaz hűsége mellett élete le tételével: Inkább akart volna tudni illik dütsőséges halálával jó emlékezetet hadni maga után, hogy sem mint az Várnak szégyenes feladásával élete meg-maradván, annak utánna az előtt lévő jó hire neve szép fényét leg keveseb maculával-is meg-szenyestíteni, tartván magát az szent írásnak amaz szavaihoz: *In omnibus operibus tuis excellens: ne fama tua maculam imprime: Ecclesiasticus: 7. & 33.* Es tudván azt-is hogy az hitet tökéletesen meg-tartani ditsireteseb akár melly Ország fényességénél, amaz vers szerint:

Illisam servare fidem fulgentibus Ostro, pulchrum est Regnis. Silius Ital: lib. 3.

Noha látván az Ellenség az Várbélieknek erőssen kezdett körm-ösködését, és azzal fokoknak halálos meg-kartzoltatását, s' Népének szaporodó veszedelmét, ha tovább-is hasonló Férfiságát mutatta volna az, maga és lakó helye őltalmában, alig tett volna több próbát ottan maga nagyobb veszedelmére az Pogány, hanem fel-szedvén sátorait, tovább ment volna onnét.

De

Ajánló Levél.

De az gonosz meg-hasolátnak veszedelmes Fergé, esik végre közikben, és annak hamar szárnyár a kelő Bogara meg-vesztegetvén előbbeni edgyes értelmeket, állónak végtére Nagyságod mellől: az Várnak fegyverrel tovább való őltalmának ollennt mondanak. Azután erőszakot tévén az Vár fel-adását ellenzó, őltalmazását pedig vérének végső cseppe ki-folyásáig félben hadni nem akaró Nagyságod el te-kéletségén, az ellenség kezében adák azt, és azután szemek láttára *Vulcanus*nak áldozzák. Oh melly keserves lehetett Nagyságodnak annak az helynek szomorúsáftét nézni, az kit Nagyságod maid minden vég házaknál dütsőségefebbé tett, fok jó-vevény vitézlő Rendel szaporított, az vitézi Regulának jó rendiben tartott, fok költségében álló épületekkel ékesített: és az ki másképpen-is régtől fogvást a' Török Végházak Délcegségének erős Zabollája, az Ujság követő Magyarok Szilajságának meg-rekesztő korláttya, Felséges Urának tekeletes szolgájá, az Királyi Tárházas Bántya Városfoknak, sőt azok egész Tartományának őltalmazó ör állója, az Országnek egy erős Bástyája, az Vitézség, és törvényes Tudomány Pályáját üzö lltaknak nevezetes Oskolája, egynehány Nemes Vármegyéknek Székes helye, fok Uri,

Fő

Ajánló Levél.

Fő és Nemesi Rendeknek kedves házája vála, és ez, az egyenletlenségnek gonosz férge miatt illy véletlenül el-vefze, porrá s' hamuvá léve. Ez aránt lévő nagyságod fájdalmas keferüése ág bogosodhatott abbúl-is: hogy midőn málok, az Várnak Conditios fel-adása után békésegesen maradnának, Nagyságodnak annak lobogó úszógétjől meg sem engedék nézni, hanem szomorú szemléfűl el-ragadván elsőben Regécz, azután Munkáts, Tokaj, és Ungváraiban vivék, és azokban esztendőknél tovább terjedő hólnapok alatt, minden Társaságtúl magányosan rekesztő: Konyhai Mosadékra hozatott Zavaros vízzel, Lovászok præbendájára süttetett száraz kenyérrel fanyargató: Az mindenek szolgálattára teremtetett Nap-fényének világosságtúl fel-fogó: Sovány Ebédét és tisztuló szükségét egy helyben végeztető: Az levegő Egnek tikkánó reketsegeből, az régi szemétnék, nedves penyészéből származott dohosfággal szédelegtető, és ugyan abbúl szaporán tenyésző széke és barna Hanyáknak gyakor serkengetésekkel nyughatatlanító, végre majd halálos betegséget nemző, és másféle sok nyomorúságokkal tellyes Rabságban tartak Nagyságodat. Az mellyben sok volt ugyan ennyiképpen lévő kefergetésének

Tövi-

Ajánló Levél.

Tövisé; de talám az sem volt az többinél gyengyébbsértő, hogy azon kénos remeteségében az külső dolgokban (: a' kiknek folyásátúl függetet szabadulásának remiensége:) semmit nem lehetet érteni Nagyságodnak. Azon raboskodásának idejében volt pedig Bétsnek mind megszállása, mind az Töröknek onnét gyalazatos el-szaladása: Esztergamnak, Ujvárnak, végre Budának és más helyeknek-is a' pogány kézbul, s' annak jobbagysága alól Kassa városának-is kivételé: a' mellyekben süketnek és vaknak lenni, melly keferveffen eshetett annak, az ki azoknak dolgátúl várhatta szabadulását, el-gondolhattya akar ki. Bokrosodhatott azomban onnét-is rabságabéli kénos nyomorúsága, hogy jóllehet minden vigasztaló híreknek, bé-volt előtte az úttya vágva, és azoknak hallásátúl el-rekesztetett Nagyságod; de az mikkel szomorítani lehetett, azoknak szabados meletele lévén hozzája, adgyák értésére kedves Öttsének Kohári Jánosnak-is Rabbá esését, és édes Annjának-is halálát: azok mellet vízfőz forgatván az külső dolgoknak valóságos folyását: az Hóld Apadását Töltének, Fottát Ujultának: az sas terjedő szárnyait tsonkúlnak erős körmeinek élesült horgait tompáknak: Ennek

Ajánló Levél.

nek maid az Egig nevededő dütsőségét földig le-nyomattatotnak, annak földhözvert szerentséjét az Egeknél járónak teli Torokkal hirdetvén a' végre: hogy azok hallásával annál inkább szomorittatna, szabadulása reménségében meg-csüggedne, és Urához való hűségének alhata-tos vóltában meg-tántorodna Nagysá-god; de nem birhatnak az Habok, akár mint Ostromollyák-is azt, az erős kőszál-lal, az szelek az mozdúlhatatlan Tölgy fa törssökkel; Tűz a' tífza Arannyal, pőről az igaz Gyémántal: Nagyságoddal az fok nyomorúságoknak Terhe, a' mellyet a' fok halálos fenegerétek, a' kik közdött nem könyörgöt, nem félt, nem retteget:

Non ille rogavit

Non timuit mentis ve mori; Stat. l. 2.
Hanem a' mint annak előtte, ugy mostan-is merő derékka áll szokott hűsége erejében, és tudván nem kétle-m azt a' szent írásból, hogy az Férfinak szenvedése által ősmértetik meg tudománya: *Doctrina Viri per patientiam noscitur*, Prov. 16. és Ovidius írásból-is, mint az Aranynak a' tűz, ugy az igaz hűségnek az ellenkező dolgok próbái:

Sciticoet ut fulvum spectatur in ignibus Aurum;
Tempore sic duro est inspicienda fides.

Ovid, Lib. I. Trist:

mind addig csendessen tűrő békefességgel

128

Ajánló Levél.

fzenvedi Rabságának nyomorúságát, va-lameddig az üddövel változó dolgok sze-rentsés meg-fordulásával hofzszas nyo-morgatása után ki nem fefelhet azon Rab-ságának hurkos köteléből, az kiből vég-tére az Sas diadalmas szárnyainak széle-sen ki terjedésével az Hódnak fényé bé-feddetvén, és annak meg-sötétedésében követői eléb szabadon járt úttokból ki-téveledvén, ide s' tova széllyedvén, az Nagyságod ör állói-is el-ofzolván, és Nagyságodaak szabad el-menetet enged-vén, végre szerentséssen meg-is szabadúla. Az mellyel jöllehet az előtt szzenvedet nyomorúságinak már tellyes végének szakadni, és amaz mondás szerint: *Quod fuit durum pati meminisse dulce est*, Seneca in Herc: fur: az elmúlt nehéz dolgokat em-líteni kedvesen kellett volna: az mint hogy azoknak akkori keferűségét meg-is nád-mézelte vólt már, tekélleres hűségét meg-ősmérő, és azt jutalmazni kíváno jó Ura, Koronás Királlya, az ki tudni illik, mind jószágabéli értékét nevezetessen bővitet-te, mind tífzteinek Méltóságos állapot-tját garaditsonként nagyobbitotta, az midőn aranyos külsű, az az, több elő-menetelekre ajtót nyitó Komornyiksága után, elsőben Tanáts Uri, azután Mezei ezeres Kapitányságabéli Tisztelsségre: végre,

Ajánló Levél.

gre, az Dunán innét lévő Vég-házak Vice-Generáltságának minden kérelem nélkül tulajdon maga indulattyaiból juttatta Meltóságára, úgy hogy az kiket mások szorgos könyörgések, és bő fizetések által is nehezen vihetnének végben, Nagyságod azokhoz az egy meg-jutalmazatni méltó érdemen kívűl tsak ingyen jutna, akarván azok által is fokszor említet jó Ura kefer- ves szenvédésinek mélyen hatot fájdalomt szivérűl el-venni, és azokat el-felejtetni Nagyságoddal: Mind-azon-által ezen ör- vendetes Jóknak-is kedvessen szedett Ro- sája nem lehetett még tövis nélkül: Mert a' midőn tovább sem akarván Uroknak Ro- sárában Mézet szedő más Méhek között Nagyságod-is here lenni, sőt az mit az előtt az Tömlöcz, az lábán lévő vass, és azok tartóztatásából lett szabadságtalan- ság Ura szolgálattyán el-múlattatott véle, azt-is helyre igyekezvén hozni, alig vet- hette le Rabi köntösét, alig adhatta irtás alá annak előtte *Pbabin* személljét viselő, Rabságában *Faurus* Abrázattyává vált Or- czája két Elztendőnél tovább nőtt Berkének sűrű ág bogait, és azoknak le-tett terhe után alig vehetett meg-pihenést, hogy kardot kívánna-is, kellete-is mindgyárt kötni, és a' Dunán innét lévő Vég-házak- béli Vitézlő Rendet bottya alá vévén, az-
zal

Ajánló Levél.

zal elsőben székes Feir vár alá (: az hol-is, az Fülöki vitézi Czében mutatott Mester Remeke szerént, két ízben nem kevés Tö- rököknek vétervén ki véret, azzal az ott való száraz és szomju földet Billicumofan itatta-meg, és Kabokot-is szép számmal hozott onnét:) végre Egerhez menni, és az akkor azt szorongató Táborban fő Ge- neraliságot viselni, az hol kevés üdő alatt annyira-is vitte vólt az kezére bízott dolgot, hogy naponként várhatta annak az nevezetes Török véghelynek Orszá- gostúl szíveffen régen ohajtott fel-adását; De az midőn annak maid maid le-fzakasz- tandó kívánatos Rosájához nagy remén- séggel bizik vala Nagyságod, a' helyet igen eles csalant esett ottan szakasztani: Mert a' mikor egy nevezetes próban az vár alatt, a' Török keménykedésével más- képpen nehéz léfszen vala birni, hogy *Tur- nus* modgyára maga jelenlétével nagyob szívet adna Vitézinek, az Seregek előtt forgolódván, az Hartz Ujitásra nógatná őket, és azomban maga-is közikben egy- veledne, egy Golyóbis éri véletlenül Nagyságodat, és az az job karját s' konye- két meg-szaggattya, a' mellynek meg- gyógyulhatatlansága miatt jöllehet ek- koráig tartó kénos fájdalomi-is nem kis keferőségére lehetnek Nagyságodnak; mind-

Ajánló Levél.

mind-azon-által azt tarthattya abban érezhetőbb nyavalyájának, hogy azon sebe miatt annak az nevezetes helynek nem várhatta-meg ottan keresztyén kézhez jutását, és az melly dütsőség egyebek felett Nagyságodat illette volna abban, azt másnak kellétek kezére botosítani: Es már tovább sem lehet az hadi állapotokban erőtlén kezével olly alkalmatos Ura és hazája szolgálattýára, az mint annak előtte. Az mellyen méltó-is vólt meg-szomorodása el-esfvén azzal azoknak alkalmatóságátul, a' kikben annak előtte legnagyobb örömet s' kedvét helyeztette, és tovább-is kívánta volna helyheztetni:

Scilicet: est cupidus studiorum quibz suorum,

Tempus & aforta ponere in arte iuvat. Ovid: Ezen szerentsétlenségét pedig nem tsak maga érezhette szomorúan Nagyságod, hanem az egész Magyar háza és annak koronás Ura és méltán sajnálhattýák-is, mert nehez helyében más ollyat találni, a' kinek kezére illhetnének azok az dolgok, az mellyeket Nagyságod ditsiretessen és dütsőségeessen viselt. Mind-azon-által az költeményes régiség azért tartván *Minervát* az Hadakozásnak Bölts Aszfizonyát az *Jupiternek* Agyavelejébül születtetnek lenni, hogy az Hadi dolgok nem annyira dagályos szível, és hirtelen kézzel, mint

Taná-

Ajánló Levél.

Tanátsos fővel és csendes elmével viseltetnének; Az szent írásbéli példa befzedek-is azt mondgyák pedig: kormányozva igazgattainak az Hadak, és az hol fok az jó Tanáts, ott vagon az megmaradás: *Gubern. cuius regimur Bella, & eris salus ubi multa Consilia sunt.* Amb ár hibás legyen-is most már keze tehetsége, de fejének épségével ifliuságátul fogvást fok látott, hallott, cselekedett dolgokból vett nagy okultsága mellet többet tehet ez után-is azokban fokaknál, és tovább-is remelheti Méltóságának gráditos Felsőbségét: s' az ennek előtte ditsiretessen viselt dolgaiért-is fel-marad örökös jó híre neve, és ditsiretes emlekezete Nagyságodnak:

Semper bonos nomenq tuum laudesq manebunt.

Illyen és több ezekhez hasonló feir és pirok, avagy örvendetes, dütsőséges és keferserves Rosákat virágozván azért eleitül fogvást az Nagyságod Elete Csipke bokra-is, nem cselekedtem oknékül, ha én is azok mellé az én Rosa Koszorúmot, az melly-is szomoruságnak és örömnnek Rosáibul kötterett Nagyságodnak nyújtom edgyért azért: Hogy a' mikor azon Rosa koszorúnak Rosáit Levelenként forgatván, azoknak Titkait jól az szívére veszi,

ha

Ajánló Levél.

ha az maga fellyeb említet kedves és ke-
ferves Rosáinak vagy kényeztetéséből
(: mint hogy az jó ízű falat-is csemert
okoznéha:) vagy kefergetéséből (: az
melly annál hamaréb nemzhet nyavalyas
változást:) esett vajmelly külső vagy
belső sérelmet érezne magában Nagysá-
god, azon Rosa koszoróban foglaltatott
Rosákban keressé annak Orvosságát, az
mellyeknek ereje többet-is fog használni
akar melly Apathécában készítettett más-
féle Rosáknak és egyéb Virágoknak Or-
vosságánál: Mint hogy azok az ízene-
vést-is az Getzémani Kertben kezdő, és
azután-is elsőben kertéz képeben meg-je-
lenő Orvosok Orvosának, es az ő édes An-
nyának (: a' ki-is Salus Infirorum, Bete-
gek egészsége:) kertéből, es gyógyító mű-
helyiből valók. Másért azért, hogy azon
koszorú be-mutatásával az Új Esztendő-
ben én-is újjonnan kötelezzem magamot
az Nagyságod szolgáltyára, kérvén vegye ked-
vesen mindazon Koszorút, mind az újab köte-
lességet régi szolgáltyúl, és tartsa meg azt tovább-
is szokott Uri jó akarattjában, s' azonban érijen ma-
ga-is sok Új Esztendőket, és élyen azokban sze-
rentséssen Nagyságod. Kélt Kralnahorka Váral-
lyai házamnál, Boldog Alfizony havának 1. Nap-
ján 1690. Esztendőben

Nagyságodnak

Alázatos és köteles Régi Szolgája
Gyöngyösi István.

**Az Rosa-koszorukö-
téshez való készület,**

*Az melyben foglaltatnak
rövideden az koszoru Rosáiban
lévő dolgok-is.*

AZ ki az iffiaib időkben,
Játekosab Esztendőkbén
Helicon-ban siettél:
Ott gondokat felejtető,
Elnéket gyönyörköttető
Mulatságot követtél.

Hol emelkettél Bérczére,
Hol erefzkettél Völgyére,
Magadat úgy-mulattad:
Apollo, Lantya pengését,
Musák kedves éneklését
Örvendezve halgattad.

A

Pega-

Pegasus Lába rúgását,
 Annak bőséges forrását,
 Gyönyörködve szemlélted:
 Kóftolgattad tiszta vizét,
 Néked tettzet kedves izét
 Másoknak-is ditsirted.
 Vólt-is ott örülni minek,
 Járvult kedve valakinek
 Az szép tudományokhoz:
 A' bölts *Musák*, a' mellyekkel
Magnefi Erőségekkel
 Ugyan vontak magokhoz.
 Altak kilenczen egy rendben,
 Alkalmaztatván mindenben
Apollo hoz magokat
 Maga tudományit kiki
 Elé adta, s'-beszélte ki
 Nagy kedvesen azokat.
Clio szép szerrel számlálta,
Laomedon mint fundálta
 Régen *Troja* városát:
Apollo Lantya hangjával
 Kövek őszye vonásával,
 Mint végzette rakását.

Az

Az után az mint romlott-el,
 Ismét miképpen épült-fel
Priamus idejében:
 Ujjonnan *Paris* szerelme,
 Mint lén annak veszedelme
 Porrá tévő tűzében.
Melpomene elé adgya,
Minerva miképpen hadgya
Medusát el-vesztetni:
 Fejét vétetvén magának,
 Arany szálait hajának
 Rút kigyokká tétetni.
Thalia ujab dolgokat,
Comedias játékokot,
 Mutogat jó kedvében:
Venus Mars mint baratkozott:
 Hany Formában tőnt, s'-változott
Jupiter szerelmében.
Euterpe sipot hozatott,
 Ad ahhoz kedves hangzatott
 Azt fűvő ajakával:
 Es azt sok-képpen formállya,
Apollo-nak-is talállya
 Kedvét víg Notájával.

Az

Ter.

Terpsicore egyengeti
 Cytharáját, és pengeti
 Annak hangos húrait:
 Kivel öröme indittyá
 Az sziveket, és tágittyá
 Azoknak bús gondgyait.
 Tanczolni indul *Erato*,
 Kinek melly rendes (látható)
 Inaj gyors hajlása:
 Maga ver tánczot magának,
 Az fzerént vagy on Lábának,
 Szép alkalmaszatása.
 Kezd *Calliope* Verseket,
 Sok szép cselekedeteket
 Emlegetvén ezekben,
 Ugy-mint régen *Hercules*nek,
 Sok Probairúl híresnek
 Nagy dolgait mindenben.
 Az magas Oriáfokkal,
 Kegyetlen Oroszlányokkal
 Szállott szemben miképpen,
 Es azokat mint birta-el
Cerberust-is mint hozta-el
 Pokolig menvén éppen.

Az szerint a' *Hydra* Sárkánt
 Mint győzte-meg miképpen bánt
 Annak Bokros fejével:
 Kiben az mellyet le csapott,
 Más nőtt mindgyárt, s'-az harapott
 Mérges foga élével.
 Az *Erimantus* hegybéli
 Rettenetes erőbéli
 Vad kant miként ölte meg:
 Es az ugyan ott légelő,
 Aranyas szarvat viselő
 Szarvast, mint kötözte-meg.
 Az kegyetlen háromfejű,
 Majd győzhetetlen erejű
Geriont mint vesztette:
Stymphalides Madaraknak,
 Az kik kárt tettek fokaknak,
 Seregét el-kergette.
 Azokkal *Theseus*nak-is,
 A'mellet *Perseus*nak-is.
 Emlegeti dolgokat:
 Ditsireteteket neveli,
 Majd az Egekig emeli
 Verscivel azokat.

Ariadna tanátsával,

Az *Minotaurus* csudával
Ez szemben miként szállott,
Es azt Vitézül meg ölvén,
Kegyetlen *Minozt* kerülván
Onnét férre mint állott.

Amaz szép *Andromedának*,
Lest hányó öreg Sárkánynak,
Eletét mint fogyatta:
Es az meg mentet szép Leánt,
Kit szívből szeretet, s' kévánt,
Magának mint tartotta.

Urania az kék Eget
Nézi, és befzéli eleget
Annak állapottyárúl:
Az ott fénlő csillagoknak
Termézetekről, s' azoknak
Hasznos szolgálattyárúl.

Amaz *Pollux*: mutogattya,
Ez *Castor*: mint ragyagtattya
Mind az kettő szép fényét:
Mond: csillagzáfa ezeknek
Az Tengeren evezőknek
Adgya kévánt reményét.

Orion

Orion hova tétetet,

Helice mint helyhez tetet

Csillagok seregében:

Ariadna Coronája,

Pleadesek hét fáklyája

Hol van azok rendében.

Phlegon úttját merre járja

Az napnak, és holott várja

Déli ki erefztését:

Az után mint jut esetre,

Mint veszi onnét keletre

Reggeli Tündöklését.

Phaeton mint vitetett ki

Uttyából, és hol eset ki

Szekeréből Attyának:

Athlas hol tartya az Eget,

Mi okoz hévet, s' hideget

Az üdő járásának.

Polymnia következik,

S' mondgya; melly jól emlekezik,

Eő az régi dolgokról:

Jut voltaképpen észében,

Mit hallott az ő időben,

Az nagy Oriáfokról.

A 4

Az

Az Eg ellen mint harczoltak,
Némellyek, miként romlottak

Jupiter Menykövétül:

Azok pedig *Minervának*,

Ezek tegzes *Dianának*

ölettek-meg kezétül.

Hajója *Deucalionnak*

Mint evettzet, és *Pytonnak*

Honnét lett származása:

Azt *Apollo* mint ölte-meg,

Ezt *Cupidonak* lötte-meg

Miért boszszonkodáta.

Orpheus az nagy hegyeket,

Arion az Tengereket

Miként örvendeztette,

Az a' Fakot ésköveket,

Ez az öreg *Delphineket*

Vigan szögdétseltette.

Az mint beszélli nyelvél

Ugy gestállja is kezével

Polymnia czeke:

Feje, szeme, és homloka,

Majd úgy terjeszt, mint ajaka

Előnkben mindeneke.

Vólt

Vólt *Phæbus* köztök középen,

Harfáját pengette szépen,

Beszedi közt ezeknek:

Ettül árad tudományok,

S' minden eszes találmányok

Innét forr Elméjeknek.

Te pedig nézted ezeket

örömmel, s' bölcseségeket

Csudáltad e' Szűzeknek:

Kévántál nekik tettzeni,

Tiszteleteket szerzeni

Azt érdemlő kedveknek.

Az mint hogy szépen ágazot,

Daphné Testébül változot

Laurus Bokrot kereftél,

Arrúl Menykövet nem érző,

Zöldségét soha nem végző

Fris Leveleket szedtel.

Fűztél azokból koszorút,

Melly sem tud Egi háborút,

Azt *Phæbus*nak szentelted,

Szedtel *Palma* Agakot is,

Azokkal az *Musák*ot is,

Az mint illett, tisztelted.

A 5

Onnét

Onnét *Cyprus* szigetében,
*Venus*nak lakó helyében
 Sétáltál mulatozni:
 Szemlélted nagy csudálattal,
 Ott melly fok féle illattal
 Szoktak annak áldozni.
 Es te-is önnön magának
 Szederin marfa lábának
 Vérén nőtt Rosát szedtel,
 Azzal mentél eleiben,
 Ünneplő Tiszteletiben
 Néki úgy kedveskettél.
 Tördeltél *Myrtus* Agot-is
 S-vettél egyéb virágot is
 Annak szép illattyához,
 Nyujtottad azt-is kezében,
 Avagy Oltára tűzében,
 Tetted áldozattyához.
*Delos*ban-is el-érkeztél,
 Es ottan-is szemben lettél,
 Csak hamar *Dianával*,
 Amaz módosan pozdrázott,
 Nyillal, tegezzel ruházott
Nympháknak Aszfzönyával.

Az

Az kikkel néha vadásztál,
 Néha másként mulatoztál,
 Azok vig Seregében:
*Delos*bul néha ki-mentél
 Vélek együtt, és érkeztél
Cytheron Erdejében.
 Hol érhetett oly gondolat,
 Oh! ha az Vadászat alatt
 Mint *Actaeon* úgy járnál
Diana tekéntésébül,
 Mint ő emberi képébül
 Te-is szarvasá válnál,
 Es Ebek Prädája lennél;
 De hogy oly változást vennél,
 Azt te nem érdemletted:
 Mivel hogy az szűz Afzonymak
 Nem vétettél, hanem annak
 Inkáb kedvét kerestéd.
 Azomban az Vig-szellőknek
 Agaikózt az Erdőknek
 Kedvesen zugásában
 Es a, Levezett Fáknek,
 Egy másra dőlő gallyaknak
 Szép hives Arnyékában,

A6

Meg.

Megtelepedik *Diana*,
 Kinek vagy te-is utánna,
 S' követed serénységgel:
 De tőle ottan távozol,
 Es az Völgyre bocsátkozol
 Sétáló csendeséggel.
 Ottan az viz le-mentében
 Lévo fáknak ligetében
 Keresdegelsz ujságot:
 Az üdö lévén tavaszkor,
 Találsz (a' ki nyílt csak akkor
 Egynehány Gyöngy Virágot
 Mellyet látván, mondod mindgyárt,
 Itt Lábam hijában nem járt,
 Hasznos lett fáradságom:
 Vann már, kit az szűz Afzonymak
 Adgyak (tartom nagy haszonnak)
 Arra való Ujságom.
 Ugy nem is illehet senkit,
Venust, Júnót más akár kit
 Az Gyöngy Virág szépsége;
 Mint e' tiszta Afzonyságot:
 Mint hogy példáz tisztafágot
 Annak szép fejrésége.

Azért

Azért hozzája fel-is mégy,
 Hogy azzal kedveskedést tégy
 Néki illendő-képpen:
 Az mellyet nyujtván kezében,
 Es találván jó kedvében,
 Meg-köszöni azt szépen.
 Onnét *Nyssa* Vidékére,
Bachus izülető helyére
 Kezdetűtadot veszed:
 Szettz ott Boroszyán Agokot,
 Es Vig énekkel azokat
 Az ő Fejére teszed.
 De ott sokkáig nem lehettz,
 Megént *Apollo*-hoz siettz
 Es az kilencz szűzekhez:
 Látván szép tudományokat,
 Meg-kedvelletted azokat,
 Vágy szived seregekhez.
 Ah! de hadd félben útadot,
 Ne fáraszd tovább magadot,
 Ezeknek járásában.
 Hagy békét már *Helicon*-nak
Cyprus-Delos-Cytheron-nak
 Hegyei hagásában.

A7

Oh!

Oh! hivságoknak hivsága,
 Iffiu elme bolondsága,
 Hogy eddig-is ott jártál:
 Az üdöt csak vesztegetted,
 Mert, annak mi hasznát vetted,
 Es azért mi jót vártál?
 Az melly zöldellő Agokor,
 Rósat, s' egyéb virágokat
 Eléb ott fzedegettel:
 Es az *Musáknak*, *Phæbusnak*,
Dianának és *Venusnak*
 S' *Bachusnak*-is szenteltél.
 Hánd ki war most mind kezedből,
 Ne kívány tovább ezekből
 Kőszorúkot mivelni:
 Menned más helyre kellekik,
 Ott virág-is más fzedetik.
 Mást-is kell ott tisztelni.
 Nem az *Musák* csevegését,
 Nem *Phæbus* Lantya pengését
 Kellekik már halgatnod:
 Nem az vadász *Dianával*,
 Vagy az *Cyprus* Afzonyával
 Te magadat mulatnod.

Nem

Nem *Bachus* Bolondságának,
 Kortszás Fársangolásának
 Nézned Esztelenségét:
 Más Pályát kell immár futnod,
 Azon más czélhez-is jutnod,
 S' ott érned útnak végét.
 Onnét azért erre fordúly,
 Üdvöségesb útra indúly,
 Es nagyob Nyereségre:
 Lészen itt kitől tanulnod,
 Szivedben mitől ujúl nod,
 S' Jutnod Gyönyörűségre.
 Ha néha szomorítottatol,
 Megént meg-vigasztaltatol,
 Öremed Dupláztatik:
 Az Fáratság nyugadalma,
 Az szolgálat bő-jutalma
 Kész ott, s' meg-is adatik.
 Avagy, már meg-is indúltál,
 Sőt talam bé-is jutadtál
 En Lelkem *Nazaretben*:
 Mert oda vagy on útnak már,
 Az kin valaki hiven jár,
 Jút az Bóldog életben.

De

De itten meg-állapodgyál,
 Hova gyóttél, gondolkodgyál,
 Már nem *Helicon*ban vagy:
 Ott az dolgok csekélyebbek,
 Itt magosfabbak, s'-mélyebbek
 Kiknek Titka igen nagy.
 Itt nem csak *Uranianak*,
 Vagy más akar melly *Musának*
 Vehedd jövendőlését:
 De az Istennek magának,
 Földre gyótt Archangyalának
 Halhatod befzélését.
 Ki az szűz Leánt kőszönti,
 Akarattyát meg-jelenti
 Az Főlfeges Atyának:
 Hogy Igéje Testé léfzen,
 Testet pedig tőle vészzen,
 Eő tétetvén Annyának.
 Fogadgya is azt Méhében,
 De azzal szűzeségében
 Meg-marad most is éppen:
 Vallyon melly *Musa* fogja-meg?
 Melly *Phœbus* magyarazza-meg?
 Ez titkot volta-képpen?

Eza

Ezaz igaz Szűz *Diana*,
 Kinek előtte, s'-utánna,
 Nem vólt, s'-nem lesz hasonló:
 Tisztasága szépségében,
 Elete feirségében
 Igazán ritka Holló.
 Terhben eset ez, még-is Szűz,
 Leányi kofszorúkot fűz
 Most is méltán fejének:
 Nem az Férfi illetése,
 De az Isten lélegzése,
 Léven oka Terhének.
 Az szűzeséget példázó,
 Szépségében nem ragyázó
 Gyöngy Virág feirlége
 Ezt méltábban illetheti
 Jobban is érdemelheti
 Azt ennek szűzesége.
 Kelly-fel innét, és meny tovább,
 Az merre érhetz hamaráb
 Az hegyes tartományban:
 Adván magadot *Joseph*-hez,
 Mariával Eőrsébethez
Zacharias házában.

Részé.

Rézszerű te-is azokban,

Az örvendetes dolgokban,

Kikkel ők akkor teltek,

A' mikor juttak egy-mással

Szemben, és *Zachariással*

Szívekben szökdéceltek.

Meny az után *Bethlehemben*,

Az szent szűzzel egyetemben,

Es véle edgyütt, szály-meg:

Sőt mint hogy már szülése-is

El-érkezet, azért te-is

Ottan most ugyan hály-meg.

Nézd az térdeplő Barmokat,

Miként imádgják Urokat,

Melly fekszik az Jászolban:

Az Angyali Enekeket

Hallyad: Vallyon ilyeneket

Ki mondott *Helicon*-ban?

Innét az Templomban siess,

Hogy ott te-is jelen lehess

Együtt az szűz Annyával,

Mikor magát be-mutattya,

Es *Simeon*nak halgattya

Aldását kis Fiával.

Lásd

Lásd ott alázatoságát,

Mellynek noha Tisztaságát

Szeny soha nem illette:

Im még-is vár ott Tisztulást,

Szenved szemérmes pirulást,

Noha nem érdemlette.

Az Gyermekek fellyeb ferdülvén,

Szülei rajta örülvén,

Magoktól el nem hadgyák:

Hanem vélek vann mindenkor,

De el-szakad tőlök egykor,

Hová léfzen nem tudgyák.

Az kin felette búsúlnak,

Könyvei szaporán hűlnak

Azt sirató szemeknek:

Az mig fel nem találhattya,

Magokat török, faggattya,

Nints nyugalma íziveknek.

Oh! menit járnak alá s-fel,

Az kikkel néked-is el-kell

Eötet keresni menned:

Az hol azt fel-tálálhatod,

Jobb léfzen ott (meg-valhatod)

Mint az *Musáknál* lenned.

Fel-is

Fel-is lelitek azomban
 Doctörök közt a' Templomban
 Tőlök körül vétetvén:
 Az hol őket ez tanította,
 Az szorgos nép nem tagította,
 Az írást fejtegetvén.
 Ha tekénted kisdedségét,
 Csudálhatod böltseségét,
 Kivel mafokot meg-dúl;
 Meg áll ott szava mindennek,
 Az holott Ajaka ennek,
 Ekes szállásra indúl.
 Ne keress már más *Apollót*,
 Nem-is lelsz ahoz hasonlót
 Sem itt, sem *Parnassius*-ban;
 Ez az Igafágnak úttya,
 Forr az Böltségnek kúttya
 Itt, nem *Castalius*-ban.
 Itten kell azért tanulnod
 Ez után már, és meg-ünnod
 Az elébbi Oskolát:
 Ha ez bajmolódik veled,
 Tudom, hogy hamaráb leled
 Nála Elméd gyámolát.

Az mi-

Az mikor Ember kort ér már,
 Sok földet bé-kerül, és jár
 Gyakor csuda tévéssel:
 Több dolgait el-vegezvén,
Cedron vizén ált költözvén
 Kezd lenni kesergéssel,
 Teitt se maradgy el tőle,
 Ott légy, ne meny-el mellőle
 Semmi háborújában:
 Nézd az kertben mint bánykodik,
 Es Attyához fohászkodik
 Könyves Imádságában.
 Nézd az Vér Veritékeket,
 Ah! ki hallott ilyeneket
 Akar melly ő üdöben?
 Az melly ennyire badgyasztot,
 Viz helyet vérrel izzasztot,
 S' ki ült olly gőz földöben?
 Azomban el árútatik
 Judástúl, és meg-fogatik
 Az rá gyótt seregektül:
 Az kik víszik valamelyre,
 Sok nép szorúl minden helyre,
 Szídatik mindenektül.

Az több

Az több Tanitvány el-hadgya;
 Péter pedig meg-tagadgya
 Itt ő édes Mesterét:
 Ah! te ötet most se hadd el,
 Véle légy, és végig járd-el
 Szenvedése tengerét.
 Es elsőben is *Anas*-nak,
 Az után az *Caisás*-nak
 Meny-bé véle házában:
 Ne fély ott egy szolgálotúl,
 Avagy más Ajtón állótúl,
 Légy mindenütt nyomában:
 Onnét *Herodes* Udvarát,
Pilatus szorgos Pitvarát
 Es Tanáts-házát járd-meg;
 Végre az *Calvariá*-nak
 Hegyén, e *Tragædiá*-nak
 Ki-meneteletét várd-meg.
 Oh! melly ifzonyu dolgokat
 Lárandasz majd, az hollyakat
 Eddig soha nem láttál:
 Ezekhez képest csak semmi,
 Forgott előttd valami
 Az hol ez előtt jártál.

Clio Historiaibúl,
Calliope Ritmusibúl
 Nem tudhatod ezeket:
Polymnia sem mondhatott,
Urania sem tudhatott
 Jövendőlni illyeket.
 Csak álom *Troja* rakása,
 S-annak Földig le-romlása,
 Az kit tőlök hallottál:
 Semmi vére *Medusá*-nak,
 Kigyokká léte hajának,
 Az mellyen álmélkottál.
 Semmi *Hercules* Probája,
Gerion hármass Pofája,
 Sok feje az *Hydra*-nak:
Perseus Vitézkesése,
 Altala menekedése,
 Mint lén *Andromedá*-nak.
 Semmi Gyermekek *Phaëton*-nak,
 Semmi vadász *Aëteon*-nak
 Reméltetlen romlása,
 Annak Attya Lovaitúl,
 Ennek maga *Agaritúl*
 Rút halálra jutása.

Az többi hasonló-képpen,
 Ehez képest semmi éppen,
 Akar hol mit értettél:
 Az mig mostani útdban
 Nem térvén, másut jártadban
 Fel, s' alá tekergettél
 Jaj! mert imé mindeneknek,
 Egnek, Földnek, Tengereknek
 Urát kénozzák itten:
 Az Ur szened az szolgálért,
 Alkató az Alkatmányért,
 Az Emberért az Isten.
 Ah! hallani is szörnyűség,
 Az Istentelen Nemzetség
 Ezzel bán a' miképpen:
 Pökdősi, veri, csufollya,
 Hajanál fogva hurczollya,
 Ellene dőhött éppen.
 Nevezi káromkodónak,
 Mondgya, halálra valónak,
 Noha semmit sem vétett:
 Kiáltya hogy ez hallyon-meg,
 Barrabbas szabadúllyon-meg,
 Elis bocsáttják ötet.

Ennek

Ennek Ruháját le-nyúzzák,
 Magát az Oszlophoz húzzák,
 S' oda kötik Lánczokkal:
 Csattog az Ostor szaporán
 Hátán, oldalán, tomporán
 Ifzonyu csapásokkal
 Koronát-is készítenek,
 Kit Tövisbül építenek,
 Es nyomják az fejében:
 Adnak nagyobb csúfságára
 Bársony ruhát-is vállára,
 Es Nád szálát kezében.
 Végtére az Sententiát
 Mondgyák ki, az Isten Fiát
 Kereszt-fára ítélvén:
 Adgyák-is mindgyárt vállára
 Azt, hogy az *Calvariára*
 Vigye, maga emelvén.
 Mellyel midőn fel-érkezik,
 Ragadgyák ott, és szögezik
 Az magas kereszt-fához:
 Az után fel-emeltetik,
 Es Lelke ki-eresztetik
 Fohászkodván Attyához.

B

Ally-

Ally-meg itt Lelkem, s' tekincs-fel:
 Lássad kit függesztetett-fel
 Az kegyetlen Sidó Nép:
 Dühözt kegyetlenségében,
 Ugy meg-szaggarván testében:
 Hogy nints abban semmi ép.
 Egy Seb az másikat érvén,
 Rajta már több el sem férvén
 Edgyüvé szakadozott:
 Rongy az Teste mindeneftül,
 Bőre az Gyakor ütéstül
 Eppen el-hasadozott.
 Meg-repedezet minden ér,
 Ki folyt belőle minden vér
 Selébin az Sebeknek:
 Ah! számát ki tudhattya-meg,
 Fájdalmát ki mondhattya-meg
 Az sok száz ütéseknek.
 Fel-is függesztették végre:
 Ez nagy Istentelenségre
 Ha szemedet fordítod,
 Azoknak kegyetlenségét,
 Urok rontó fenességét
 Oh! mihez hasonlított?

Ty-

Typhonnál Istenteleneb,
 Perionnál kegyetleneb,
 S'-azoknak fok fejeknél,
 Sokak életét el-rontó,
 Az Egeket-is bofszfzontó
 Vérben kevert kezeknél.
 Kegyetlenb, mint *Busiris*nek
 Istentelen *Phalaris*nek,
 Ezeknek dühöségek:
 Annak, tüzes szekerénél,
 Ennek, hévült réz ökrénél
 Kénozó b Mesterségek.
Aetion éhült Ebei
 (Kiktül halálos Sebei
 Voltak véletlen estén)
 Kegyetlenbék nem lehették,
 Az mikor vendégeskették
 Urok ártatlan Testén.
Melpomene elé állyon,
 Lassa ő-is, hol talállyon
 Ehez hasonlóságot:
 Bár fel-járjon elméjével
 Világ hofszfzával, szélével
 Minden hajdaniságot.

B 2

Illy

Illy *Tragediat* nem lelhet,
Az minémőt most szémlélhet
Calvaria tetején:

Hogy ehez nem volt hasonló,
Tudgya maga-is *Apollo*,
Világ minden idején.

De ki az, a' ki itten fűg,
Meg-hólt már, s' feje alá csűg,
Ki az? im megént kérдем:

Hogy ennyire kárhoztatták,
Az kerefsztre akasztatták,
Honnét let az az érdem?

Meg-felelsz erre én Lelkem,
Es azt mondog itt énnékem:

Nézzem meg az Egeket,
Az sziveket irtoztató,
Természetet változtató
Most ott lévő jeleket.

Lássam az Világ szemének,
Az Nap tündöklő fényének
Szokatlan setétlését:
Szememet tovább bocsássam,
Az Fényes Holdnak-is lássam
Keserves felyegzését.

Hallyam

Hallyam miként keseregnek
Angyali az Békességnek
Ezek az Egekben:
Hallyam Vadak Odítását,
Kősziklák őszve omlását
Szemlélyem az Hegyekben.

Nem kell ide *Urania*,
A' nélkül-is tudhatnia
Ezek magyarázattyát:
Hogy kénzonak az kerefszten
Nem mást, de az Arya Isten
Edgyetlen edgy magzattyát.

Im ki Ura Földnek, Menynek,
Gondvifelője mindennek
Isteni hatalmával,
Az Egeket csillagoknak,
Az Mezőket Virágoknak
Szinli czifrázattyával.

Tollakkal az Madarakot,
Szőrrel pedig az Vadakat,
Az fákat Levelekkel:
Máfokat is mindenedet
Eő ruhaz, s' földi testeket
Kellő öltözetekkel.

B 3

Ah!

Ah! ah! még-is ő magának
 Az mindeneknek Urának
 Nincsen más ruházattya :
 Hanem lyuggatott Testére
 Sebeiből forrott vére,
 S' az Sebek varazattya.
 Mezitlen fűg egyébképpen,
 Ez világ csúfja lett éppen.
 Ah! olly dolgot ki hallott?
 Az szenved ki bünt nem téfszen,
 Az pedig szabadúlt léfszen,
 A' kivétet, s' bünt vallott.
 Annak Jegy ruha adatik
 Ez tellyesen meg-fosztatik
 Minden öltözetirül :
 De Pallyáját már végzette,
 Lelkét-is ki erefsztette
 Meg szünt szenvedésétül.
 Már szent Testét-is le-vefszik
 A' keresztrül, s' firban teszik,
 Végzik az Tragœdiát :
 Le-szedetik superlálttya :
 Harmad Napra masként láttya
 Szent Anna édes Fiát.

Melpo-

Melpomene távozzon már,
 El-megy az Tél, érkezik Nyár,
 Vége lesz a' siráfnak :
Thalia Calliopével,
 Allyon elé vig versével
 Ide örülő Társnak.
 Jelen lehet *Euterpeis*
 Sipjával, *Terpsicoreis*
 Citharáját foghattya :
 Annak kedves Notájára
 Most *Eratois* tánczára
 Kelhet s' azt el-járhattya.
 Meg kell az Szemet törölni,
 Vagyon már minek örülni
 Utanna siralmúknak :
 Mert a' ki minap meg-hala.
 Es meg-szomorított vala,
 S' léve oka gyászunknak.
 Az mint az Angyal hirdeti
 Mariaknak, s' el hiteti
 Bizonnyal-is azokkal :
 Fel-támatt Dűcsőségeffen,
 Es az Poklokrúl nyertessen
 Meg-tért sok nyert rabokkal.

B 4

Ah!

Ah! jusson jól itt Eszedben,
 Mit adott vala elődben
Calliope Versével:
Hercules-nek dolgaírúl,
 Csudallatos probairúl,
 De inkább csak Mesével.
 Az többi közt a *Plutonak*,
 Poklokön Uralkodónak
 Országát mint járta meg:
 Annak hármass fejú Ebét,
 Az melly őrzötte küszöbét,
Cerberust, mint fogta meg.
 Itt nem fabulás költeményt,
 Avagy meséző Lelemént
 Lehet errül hallanod:
 Hanem igaz valóságot,
 Valóságos igazságot
 Kelletik már vallanod.
 Mert ha eddig véle jártál,
 Talám mostán sem marattál
 Igen megfzfe mellöle,
 Hová másként nem mehettél,
 Oda elmeddel fiattél,
 Hogy el ne szakadgy tőle.

Ez Mennyei *Hercules*-nek,
 Halálon Poklon nyertesnek
 Láttad nagy Diadalmát:
 Az halált miként győzte meg,
 Az Sátánnak mint törté meg
 Elébbeni hatalmát.
 Az Poklot mint szaggatta fel,
 Az Foglyokat mint hozta fel
 Onnet győzedelmesen:
 Mint jelent meg szent Annyának,
 S'-az Apostolok Nyájának
 Végre ditsőségesen.
 Oh melly öröm! oh melly vigság!
 Vólt ott, oh! az szűz Anyaság
 Mit tudhatott mivelni?
 Az minap meg-hólt magzattyát,
 Meg-ölmervén abrázattyát,
 Az midőn láttya élni.
 Szent Annyát meg-vigasztalván,
 Apostoli-is kostolván
 Eöremét elégséggel:
 Készül végtére Attyához,
 Az ki-is várja magához
 Atyai kegyességgel.

El-is búcsúzik Annyátúl,
 Hivei társaságátúl,
 S' Emelkedik az Egben.
 Te is botosádd Elmédet
 Utánna, és Vezéredet
 Kövéfied fietségben.
 Láld az Mennyei Lelkeknek
 Ditsóséges Seregeknek
 Eleiben jövését:
 Azok síró áldásának,
 Sok *Osanna* mondásának,
 Hald gyönyörű Zengését.
 Nézd, fel-törvén az Poklokat,
 Ki hozott az melly Foglyokat
 Azoknak Tömlöczébül:
 Jelélül Diadalmának
 Mint mutattya bé Attyának
 Ott vett Nyereségébül.
 Kikkel edgyütt nagy kedvesen,
 Pompásan, Ditsóségesen
 Fogadtatik Attyátúl:
 Nints ott most az örömben vég,
 Meg nem szűnik az egész Eg.
 Az fok áldás mondástúl.

Edes

Edes Fiát édes Attya
 Kézen fogja, fel-juttattya
 Maga lakó helyében.
 Mennyei Királyságára,
 Nagy Ditsóséggel jobjára
 Helyheztetí székében.
 Az világot onnét nézi,
 Annak dolgait intézi
 Maga akarattyaként:
 Azomban édes Annyára,
 Arván maradott nyájára
 Hiveinek-is tekint.
 Láttya Szomorúságokat,
 Hogy árván hatta azokat
 Örömet siet adni:
 Kirül ígéretet-is tett,
 Az mikor tőlők búcsút vett,
 Es el-akarta hadni
 Azért a' meg-Vidámitó,
 Es sziveket bátorító
 Szent Lelket gyors szelekben
 Le bocsáttya örömekre,
 Es szállittya azt fejekre
 Eösmérhető Tüzekben.

B6

Az

Az melynek kevánt melege
 Mihelt éri, léfz elege
 Mindenekben sziveknek:
 Erősödik gyengeségek,
 Vidámúl kedvetlenségek,
 Nints hija örömeknek.
 Kezdek szólni Uj Nyelveken,
 Vann mit csudálnod ezeken:
 Illy dolgot ki is hallott?
 Hogy azt tudhatta valaha,
 Valaki, az melyet soha
 Nem tanúlt, nem gyakorlott.
Pegasus Lába nyomában,
Hypocrene folyámában
 Vagy-on-é olly csurgovány,
 Az melynek eredéséből
 Származó tiszta vizéből
 Forrana illy tudomány.
 Mondhatom bizvást, hogy nintsen,
 Azért téged se térítsen
 Vízfsza oda semmi út:
 Az szent Léleknek malasztya,
 Melyre hivat marasztya,
 Az ezekkel forró kút.

Az ki

Az ki ezt izelitheti,
 Elméjéből ki vetheti
 Régi tudatlanságát,
 Az Jot követni tudhattya,
 Es elméjének mondhattya,
 Lenni nagy bódogságát.
 Azért te-is maragdy ennél,
 Kár-is vólna, ha el-mennél
 Ennek édeffegétül:
 Apostolokat tanító,
 Martyrokat bátorító
 Bóltzeség kút fejétül.
 De nézz megént az Egekre,
 Ládd mint gyűlnek seregekre
 Az Angyalok ujonnan:
 Várnak, (az miként készülni
 Láttatnak, s'-annak örülni)
 Vendéget valahonnan.
 Mondgyák, miolta el-vála
 Fia tőle, nem találá
 Az olta csendességet
 Utánna vágyodó Annya,
 Az hól van szive Arannya,
 Ott várván békeffegét.

B 7

Azért

Azért mind addig sürgeti
 Ez Fiát, hogy ki véteti
 Véle Lelkét testébül :
 Hogy azt maga mellé vegye,
 Eötet-is részessé tegye
 Mennyei örömébül.
 Le-mégyen azért Gabriel,
 S' Angyaloknak-is vízi-el
 Némely részét magával :
 Ottan az Testet le-tévén,
 Az Lelket pedig fel-vévén
 Vízízik azt nagy Pompával.
 Az Seregek várván készen,
 Méltó tiszteletet téssen
 Ki-ki ő Afzszonyának
 Az Istennek bé-mutattyák,
 Országában bé állattyák
 Az ő édes Fiának.
 Meg-van ugyan már Lelkének
 Bóldogsága de Testének
 Dolga rothadandóság :
 Imé majd porrá változik,
 Mint hogy abból-is származik :
 Annyá az romlandóság.

Taná-

Tanátsot tart az Istenség,
 Mondgya: vólna illetlenség,
 Annak csak ott maradni:
 S' az Föld emészto gyomrában,
 Mint másnak nedves sírjában
 Ennek-is el-rothadni.
 Illetlen azt a' szent testet,
 Az kirebünt nem terjesztet
 Az Pradicsomi Etek :
 Az Annyá tisztán nem zette,
 Es az után sem illette
 Leg-kissebben-is vétek.
 Kinek az Isten teste lett,
 S' magának kedves szállást vett
 Szeplötelen Méhében,
 Tiszta tejével nevelte,
 Gondgyát nagy hiven viselte
 Annak Gyermegegében.
 Kár vólna, és illetlen-is,
 Ha azt csak leg-kissebben-is
 Az Föld meg-rothaltzaná,
 Tisztán tartatott testére,
 Motskoló Féreg végtére
 Fogait bortsátaná.

Azért

Azért megént szállittatik
 Gabriel, és bocsáttatik
 Földre az magoságból;
 Hogy az szent Testet fel-vegye,
 Fel-hozza, s'-az Egben tegye,
 A' Földi romlóságból.
 Ezt vízi-is gyorsan végben,
 Ujab öröm lesz az Egben,
 Hogy véle fel érkeznék:
 Csoportoznak eleiben,
 Részesülni örömben
 Mindenek igyekeznek.
 Gazdag Menyegzőrkészítnek,
 Palotákat ékesítenek,
 Az mellyekben szállítsák:
 Eöszve állatván Lelkével,
 Ezt-is annak örömével
 Egy-aránt boldogítsák.
 Már mind kettő edgyé-is lett,
 Hasonló Ditsőseget vett
 Az Testis, mint az Lélek,
 Ki kelvén az gyarlóságból,
 Az halálnak birtokából,
 Eörök élet van vélek.

Hoz-

Hozták ide Afzonyságra,
 Az érdemlet Méltoságra
 Imé fel-is emelik,
 Az Királynak bé-mutattyák,
 Fia jobjára állattyák,
 Sok áldással tisztelik.
 Koronát hoznak végtére,
 Az mellyet tesznek fejére
 Egyenlő értelemmel:
 Az egész Eg magasztallya,
 Aldgya, s'-Afzonyának vallya
 Bőcsülli félelemmel.
 Ő pedig nagy irgalmának,
 Mészlze éró Palastyának
 Szárnyait ki terjeszti:
 Melly alá mégycn valaki,
 Bé fogadgya, nem hadgya ki,
 Tőle el sem rekeszti.
 Láttzanak-is nagy Seregek,
 Gyermekkek, Iffiak, öregkek
 Az kik oda sietnek,
 Tudván arnyékában annak,
 Batorságos helyen vannak,
 Senkitül nem félhetnek!

Kész

Kész ott igyeket fel-venni,
 Es tulajdon magát tenni
 Azok szószólójának,
 Az miben néki vétettek,
 Hiven szollani mellettek.
 Az ő édes Fiának.
 Végben-is vízi kérelmét,
 Nyeri bűnök engedelmét,
 Az hozzá folyamóknak:
 Végre Fia Országában,
 Az maga Társaságában
 Iratt szállást azoknak.
 Oh! én kedves Szarándokom,
 Latodé? volt arra okom,
 Hogy elébbi utadtúl
 Másuvé térítettelek,
 Es job helyre vezettelek
 Abban fel-tett czéledtúl.
 Mert a' mit ottan fel-tettél
 Elmédben, s'-elődben vettél
 Mind hijában valóság:
 Sőt abban olly-is lehetett
 Melly által sértést vehetett
 Az Lelki ártatlanság.

Meg-

Meg-bánthattad Istenedet,
 Az előtt tiszta Lelkedet
 Ejthetted rút szennyekben:
 Annak pedig Orvoslását
 Nem telted, s'-meg Tisztulását
Heliconi Vizekben.
 Hanem az üdvösség útja
 Ez már, s'-bő irgalma kúttja
 Itten forr az Istennek:
 Bizza pedig szent Annára,
 (Az léven leg főb Sáfára)
 Osztogatását ennek.
 Oh! bezzeg jó helyre értél,
 Bóldog vagy, hogy jobra tértél
 Utadnak balságábúl:
 Erre vólt szükséges menned
 Itt lehet jutalmat vened
 Az jól futott Pallyábúl.
 De ujjab fáradságot kell
 Néked megénten vened-fel,
 Noha azt ne sajnáld bár:
 Mint hogy vízfza kell fordulnod,
 Az utat nem kell tanulnod
 Tudod ott az járást már.

Nem

Nem küldelek *Parnassus*-ban,
 Nem *Delos*-ban, nem *Cyprus*-ban,
 Az hol-is immár jártál:
 De ott az Virág szedésben,
 Es az koszorú kötésben
 Nem sok hasznot találtál.
 Hanem *Nazaret*-ben menned
 Kelletik, és onnét vened
 Utadot megént erre:
 Virágokat keresgetve,
 Az hol találsz, szedegetve,
 Mégy által valamerre.
 Hogy el-végezet utadból
 Helyre érkezvén, azokból
 Rosa-Koszorút köthets:
 S'-azzal az Isten Annyának,
 Menynek, Földnek Aszfzonyának
 Eörömmel kedveskedhets.
 Mert ha eléb *Laurust* szedtél,
 Koszorút abból kötöttél
Apollo Homlokának:
Venus-nak pedig Rosákkal,
 Kedveztél, s' Gyöngy Virágokkal
 Az *Delos* Aszfzonyának.

A' nél-

A' nélkül itten sem lehettz,
 Mert kedvetlenséget tehettz
 Menvén hozzá üressen:
 Mint hogy néz ő is érdemre,
 Abbúl indul kegyelemre,
 Es ugy fogad kedvessen.
 De nem *Adonis* Testébül,
 Vagy *Venus* Lába vérébül
 Eredet Virágokat:
 Nem is *Daphne*-búl változott,
 Es *Apollo* nak áldozott
Laurust, vagy más ágokat.
 Hanem az Egben nőtteket,
 Az Földre onnét győtteket
 Eörökké virágzókat
 Kelletik immár keresned:
 Es azokért férre vetned
 Az hamar változókat.
 Tudod van szép virágos kert
Nazaret-ben, az hol nem vert
 Gyökeret semmi borbán:
 Más képpen-is nints ebben gaz,
 Az mi ott vann, mind tiszta az,
 Nem terem ott Bojtorján,
 Melly-

Mellyben az meg Tettefedet
 Szent Ige le telepedet,
 S'-szállást foglalt magának,
 Az midőn ottan *Gabriel*,
 Követségét végzette-el,
 Es helyt szerzett Urának.
 Itt az szűz tiszta Méhének,
 Szűzen Terhben esésének
 Szedd elsőben Rosáját:
 Ez igazán ritka Virág,
 Almélkodhattya e' világ
 Tenyészete csudáját.
 Az melly Mag nélkül csirázik,
 Gyümölcsösön úgy virágzik,
 Oh! nagy ujsága ennek:
 Több ilyen virág nem volt még,
 Es ennél többet az Föld, s'-Eg
 Ez után sem teremnek.
 Ezzel ottan kedved telvén
 Es az után által kelvén
 Az hegyes Tartományban
 Ved-fel az régi nyomokat,
 Meny-bé (követvén azokat)
Zacharias házában.

Az merre ment szent Terhével,
 Hogy szemben légyen Nénnyével
 Nézd-el ott az utakat,
 Az kik szent Nyomain költék,
 Vagy hol nyugodott, ott, nőtték,
 Találsz szép virágokat.
 Edgyet ezekből is törj-le,
 Ősztan *Bethlehem*-ben meny-le
 Abban az Istállóban,
 Az hol szent Terhét le-tette,
 V' szülöttét helyhez-tette
 Ott az hideg Jászólban.
 Oh! melly gyönyörű szép Virág,
 (Az kinek az egész Világ
 Nem ér ékeffégével :)
 Nyilt itten az szalma között,
 Az hova az szűz költözött
 Szentséges szülésével.
 Bizony virágok virága,
 Es világoknak világa,
 Ekelség ékelsége:
 Kiben az Földnek és Menynek,
 Azokban lévő mindennek
 Foglaltatik szépsége.

Ez, amaz Mennyei Plánta,
 Kinek Nyílását kévanta
 Az Atyák sohajtása:
 Ez, amaz Orvoságos Fű,
 Kitül mindennek, az ki hű
 Adatik gyógyulása.
 Mint ez az Istálló azért,
 Annak ebben nyílásáért
 Szegb kertet ki s' hol lelhet?
 Illy virág termő ágyakat,
 Mint itten most az Jászlakot,
 Ah! melly kertész mivelhet?
 Hol az szűz Anya Méhének,
 Szent Lélek Veteményének
 Ki nyílt titkos Rózája:
 Nem nemzhet ilyen Ujságot,
 Hogy fel érne ez virágot
 Chhorisnak-is Munkája.
 Ennek az Isteni fölség,
 Az mindenkori bőltesség
 Maga vala kertésze:
 Oh melly szépen készülhetne
 Kofzorúd, hogy ha lehetné
 Annak ebből-is része.

Lehet-is,

Lehet-is, mert ez Rosának
 Régen várt ki nyílásának
 Ujsága sengéjéből,
 Ugy mint szent születésének
 Közinkben érkezésének
 Ohajtót öröméből,
 Csírázó Rosák bőséget,
 Többi közt gyönyörűségét
 Az ő édes Annjának
 (Melly szeretetiből gerjed
 Es az mi reánk-is terjed,
 Kedves Rósa Fiának.)
 S'-annak virágzó Ujságát,
 Avagy ujló virágát
 Szabadossan szedheted:
 Es azt, az több virágokhoz,
 Illeni-is fog, azokhoz,
 Kofzorúdban kötheted.
 De tóváb-is kell még menned
 Es az Templomfelé vened
 Már most innét útatod:
 Ott Simeon Látásában,
 Hogy részt vehets áldásában,
 Jutatnia magadot.

C

S'-meg

S'-meg látnod melly alázattal,
 Az kezén lévő Magzattal
 Az szűz Anya most áll ott:
 Várván az Papnak áldását,
 S' az által meg tisztulását
 Noha bűn rá nem szállott.
 Mert amaz szép virág szál az,
 Melynek (nem érvén semmi gaz)
 Sértetlen tisztasága:
 Allapottya éppen szépség,
 Nints görtse, egyenes épség
 Annak a' fimasága.
 Ez amaz szép Rósa-Bokor,
 Melly mindenkör sűrű, s' gyakor
 Az fok nyíló Rosákkal:
 Tellyesek valahol jár, s' kél,
 Akár Nyár légyen, akár Tél
 Minden helyek azokkal.
 Itt is virágzik fok képpen,
 Az többi közt ragyag szépen
 Alázatoságának
 Rosája, melynek szépsége
 Lehet edgyik ékeffége
 Korszorú kavájának.

Jerusalem-ben ballagj már,
 Az hol-is egy szép Rósa vár
 Az Templom közepében:
 Az Gyermeek Jefus ott ülven
 Az Doctorok közt, örülven
 Szent Anya ott leltében.
 Mert tévesztette vala-el,
 Nehezen találhatta-fel,
 Sokat járt s' költ érette,
 Keresvén kedves virágát,
 Sötét köd fogta világát
 Az még fel nem lelhetette.
 Az mikor akatt szemében,
 Nagy Vigaság gyótt izvében
 Meg-lelt kedves virágán:
 Az bánat örömet hozott,
 Es Gyönyörűség bokrozott
 Le nyefet búsultságán.
 Egy fürt innét-is ki-telhet,
 Szemed majd többet-is lelhet
 Az már szedett Rosákhoz:
 De meg-kell egyvelitened,
 Pirofokat-is ejtened
 Az Fejér virágokhoz.

Fordúlnod kell az *Templom*-túl
 Immár az *Cedron* vizén-túl
 Az *Geczemani* kertben,
 Ott keresned több *Rosákot*,
 Fel-is találod azokat
 Ott, s' az több kénos helyben.
 Mert imátkozó helyétül,
 Vérről izzasztó hévétül
 Fogvált, a' vég óráig,
 Nem szűn sebe újulása,
 Teste vérről virágzása
 Annak mind ki folytaig.
 Es elsőben-is az kertben,
 Kénnyait kezdető helyben
 Testén csurgó vérenek
 Piros Rosáit szedheted,
 Rendében helyheztedheted
 Kőszorúd kőtésének.
 Meny *Pilatus* Udvarában
 Onnét, s' ostromlásában
 Nőtt vére tengerébül
 Származott Rosákot keress,
 Van-is ott fok, de mind veres,
 Mert eredett véreébül.

Az után

Az után Coronázála,
 S' azzal feje lyuggatása
 Kénos helyére mehettz:
 Szent Orczáján le-cforduló
 Vérén, szaporán ujuló
 Rosákat ott-is vehettz.
 Midőn keresztét fel-vezzi,
 Valahány lépését teszi.
 Annak nehéz terhével:
 Minden nyomai meg-telnek,
 Kik-is Rosákat nevelnek
 Ott áradó vérevel.
 Fel-szedheted azokat-is
 Majd találhattz másokat-is
 Calvarian ezekkel:
 Az hol keresztre szögeznek,
 Es ottan éltét végeznek
 Ujabb ujabb sebekkel.
 Az kinek szentséges, drága
 Vérenek piros virága
 El-borította éppen:
 Szabad abból-is el-venned,
 Es az több Rosákhoz tenned,
 Oda-is illik szépen.

C3

Lá-

Látom, hogy el keferedtél,
 Könyvet is fokat ejtettél
 Itt az Virág szedésben :
 Nézvén helyét az kénoknak,
 Lehettz-is méltán azoknak
 Sok vóltán könyvezésben.
 De innét már tovább menvén,
 Ott Annyának meg-jelenvén
 Fel-támadott szent Fia:
 Kedved tellyesen meg-gyóhet,
 Vigasságodnak nem lehet
 Az után semmi hija.
 Sirt Geczemani kertében
 Az Ur, most kertész képeben
 Hirdet nagy vigaságot:
 Itt nem véres Orczájárúl
 De fénlő Abrázattyárúl
 Kell most szedned virágot.
 Melly az Skárlat színt le-tette,
 Kivel élé jelentette
 Az vérrel forró fok ként:
 Nyilik fejér Levelekkel,
 Békefféget hoz ezekkel
 Most már nekünk fejenként.

Az mellyet itt fel-szakasztván,
 Es az többihez akasztván
 Igyekez oda menni:
 Az hol az Tanítványokat,
 S' vélek fel-támatt Urokat
 Edgyütt találod lenni.
 Midőn búcsút vészén tőlök,
 Es el-enyészik előlök
 Emelkedvén az égben:
 Ottan Mennyei Pompával
 Helyheztetik szent Attyával
 Edgyenlő Dütsőségből.
 Hol az régi véres Sebek,
 Most az Napnál fényesebbek
 Meg-dücsöültségekben:
 Illyen szép rosákká lertek
 Mielta által vitettek
 Az Mennyei kertekben.
 El vehettz benne innét-is;
 De le-küldi szent Lelkét-is
 Csak hamar az Egekből
 Az Apostolok Fejére,
 Mellyet Lelkek örömére
 Vártak tellyes szivekből.

Az mellynek le-szállásával,
 Bé-telik szent Malaszttyával
 Tellyefen kívánságok:
 Van az idején Pünkösdeknek,
 Az mikor nyilnia kezdnek
 Leg-inkáb az virágok.
 Oh! melly szép Pünkösdi-Rosák:
 [Méltó, ditsirnetek *Musák*
 Ti nektek-is ezeket:
 Mert sem *Helicon* teteje
 Sem *Paphos* kertye s'-mezeje
 Nem termet illyeneket.]
 Azok a' Mennyei tűzek
 Kik itt láttzonak, mert ezek
 Lobogo pirosága
 Nem csak szemet gyönyörköttet,
 De szívet is örvendeztet,
 Sok annak Orvossága.
 Ezek-is oda illenek
 Az többihez, ha kellenek
 Az koszorú kötésben:
 Kellenek-is, mert nem elég
 Az mit szedtél, több-is kell még,
 Hogy azt vihedd végben.

Azért

Azért fel-szedvén ezeket,
 Indúly kerefni többeket,
 Kikkel be-érjed éppen:
 Koszorú készítésedet:
 Azzal kedveskedésedet
 Mutásd-bé osztán szépen.
 Azok pediglen termenek,
 Az melly Rosák még kellenek
 Menyben vitele úttján
 Az Testes Isten Annyának,
 Es ott vett boldogságának
 El-fogyhatatlan kúttján.
 De ezekhez-is még egy kell,
 Az pedig találtatik fell
 Abban az Dütsőségben:
 Az melly Teste fel-hozásán,
 Végre meg coronázásán
 Vala az magos égben.
 Ezeket-is azért szedgyed
 Amazokhoz, és el-kezdgyed
 Kötni az koszorút már:
 El-készült régen kávája,
 Az szerént felme czernája,
 Egyedül tsak kötést vár.

Cs

Káva

Kávája, Az Szűz Anyának
 Edes Fia fok úttjának
 Melfszére terjedése:
 Mellyen Pállyáját el-futván,
 Attyához az égben jutván,
 Eöröm lett szzenvedése.
 Czernája avagy kötele,
 Lészén (kit akkor vísele)
 Gyakor szorongatása,
 Az mellybül-is lett vigafság,
 Nyugalmat vett az fáradság
 Végzödvén Pállyázása.
 Az mint látom kötöd-is már:
 Fáradságod nem lészén kár,
 Csak végezzed Munkádót:
 Ha el-kezdted, félben ne hadd,
 El-készülvén kézhez-is add
 El-fzánt ajándékokdot.
 Az mikor pedig oda mégy
 Le-csüggesztett homlokkal légy,
 Es földre néző szemmel:
 Ugy békéllyél szent kezéhez,
 Esél azomban térdgyéhez
 Illyetén kérelemmel.

Király-

Királynéja földnek, Menynek,
 Es pártfogója mindennek
 Az ki té hozzád járúl:
 Látod eleget fáradtam,
 Az mig elődben juthadtam
 Czélomnak Pállyájárúl.
 Az merre tértem vólt eléb,
 Hogy onnét hozzád hamaréb
 Meg-fordúltni nem tudtam:
 Esvén az gyarloságombúl,
 Meg-botsáls, ha néked abbúl
 Kedvetlenséget adtam.
 Jártam már most utatokon,
 Rosákat szedtem azokon
 S' Kofzoróban kötöttem:
 Hogy azt néked bé mutassam,
 Szent kezeidhez jutassam,
 Imé elődben gyöttem.
 Van tizenöt Rósa benne,
 Reméltem hogy elég lenne
 Az ahoz mostanában:
 Az abban foglalt dolgoknak,
 Es azokbéli tirkoknak,
 Elődben adásában.

C 6

Az

Az öte örvendezését,
 Eöte pedig kefergését
 Jelengeti sziveknek:
 Ditsőséges azok öte,
 Kit Lelkem Jelélül kötö
 Mennyei örömednek.
 Eörömed volt, hogy kőszöntött
 Gabriel, éz azzal öntött
 Nagy Vigságot szivedben
 Eörsébethez-is örülve
 Mentél, ő-is majd repülve
 Vigadván ott létedben.
 Eörömedre volt szülféd,
 Avatkozásra menéfed;
 S'atta az-is kedvedet,
 Midőn sokáig kerefted,
 Az Doctörök közt fel-lelted
 Végtére Gyermekedet.
 Keferves, vérrel izzadni,
 Az hohéroknek akadni
 Kezekben szent Fiadnak:
 Keferves, Ostorozása,
 Tővissel Coronázása
 Mennyei királyodnak.

Kefer-

Keferves, az sebes Testnek,
 Gerendáját az keresztnék
Calváriára vinni:
 Keferves ott utollyára,
 Az Világnak csudájára
 Eletét-is le tenni.
 Dicsőséges, fel-kelésé
 Hóltábúl, s'-meg jelenése
 Vigafágos Orczával:
 Egben mente Ditsőséges,
 Hol fogatta az Fölséges
 Atyafényes Pompával.
 Dücsőséges: Szent Lőleknek
 Eörömére az hiveknek
 Egből le-jövele:
 Ugy Dücsőséges az Egben
 Eörökké való Fölségben
 Lőlkednek is vitele.
 Az hova Tested-is végre,
 Jút hasonlo Dütsőségre,
 Meg-is coronáztatik:
 Angyalok Királynésága,
 Menynek s'-földnek Aszfzonysága
 Te kezeden adatik.

C7

Szed.

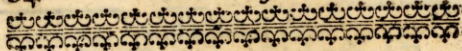
Szedtem kertekből ezeknek
 Az Rosákat, a' mellyeknek
 Fogd immár koszorúját:
 Azt tőlem kedvessen vévén,
 S' az által csendessé tévén
 Lelkemnek háborúját.
 Az légyen *Palmám, Laurusom,*
Platanusom és Cedrusom,
 S' minden védelmes ágom:
 Lelkem nyugtató Arnyékja,
 Esetemnek tartalékja,
 En tellyes Bátorságom.
 Itt fenkitül nem-is félek,
 Szép bizodalomban élek
 Annak nyugodalmában:
 Csak adgyad, hogy ki ne térjek
 Innét, és vízont ne érjek
 Régi útam sárában.
 Onnét örvendezésidnek,
 Innét keferűségidnek
 Ereje óltalmazzon:
 Dűtsőült voltod amonnét
 Segittsen: Az bűn Sohonnét
 Veszélyt: reám ne hozzon.

Hogy

Hogy így ezek Rosájából,
 Kötöttett koszorójából
 Származó árnyékokban
 Olly örézetben lehessék;
 Hogy onnét én-is vehessék
 Coronát Országodban.
 El-végezvén beszédedet,
 Az ki vezérlet tégedet,
 Istenedet Imádgjad:
 Az ő szerelmes Annyának,
 Bűnösök szószóllójának
 Szentséges nevét áldgyad.
 Mondván: Ditsiret, Dűtsőség,
 Hála-adás, és Tiszteffég
 Adassék mind kettőnek:
 Annya érte esedezzen,
 Fia pedig kegyelmezzen
 Az koszorú kötőnek.

ROSA

ROSA KOSZORV

az melly

Az Testé lett IGE JESUS
CHRISTUSNAK, és az ő édes
Annyának a' szeplőtelen szűz MARIA-
NAK, őtt rendbéli kivált-képpen való
Eörömének, keferőségének, és
Dücsőségének feir és piros
Rosáibul kötö-
tet.

ELSŐ RÉSZ.

Örömnek Rosái

Első Rosa.

Az JESUS Fogantatásának
Tirka.

Az

AZ első Ember Vétkenek,
Reánk terjedet Mérgének
Halálos Mirigyétül
Az ki meg-mentvén bennünköt,
Szabadította Lelkünköt
Örök veszedelmétül.
Annak szentséges szűz Annyát,
Menynek és Földnek Aszfzonyát
Eörvendő Üdvözlettel
Köszöntséd, és magasztallyad
En lelkem, s' áldotnak vallyad
Az mennyei követtel.
Tellyes szívbul tapfoly, vigadgy,
Eneket mondgy, hálákot adgy
Az ő nagy jó voltának :
Valamiként töled lehet,
Erőd valamire meher
Eörüly Méltóságának.
Ez, az mint hogy Felségével,
Es élete szentségével
Van minden állat felet :
Ugy mindgyárt az Isten után
Ezt illeti igen méltán
Az leg-felsőb Tisztelet.

Szebb

Szebb ez, az Napnak fényénél,
 Nagyob ez Világ szélénél,
 Az egeknél fellyeb ér :
 Kit semmi hely bé nem foghat,
 Eg, s' föld meg nem határozhat,
 Ennek Méhében el-fér.
 Mert ez, amaz Dűtsóséges
 Tiszta szűz, kit az Fölleges
 Isten, sok ezerekből
 Öröktől fogva választott,
 Ki vett, és tisztán marasztott
 Minden féle vétkekből.
 Ha nem vólt vólna ez a' Szűz,
 Amaz örökké való tűz
 Maratt vólna nyakunkon :
 De hivén ez Gabrielnak,
 Szűnt haragja az Istennek,
 Melly vala minnyájunkon.
 Üdvöz légy Isten Jegyessé,
 Kiben minden bizvást vessé
 Batorságos Reményét :
 Az ki egy *Úgy légyen* által,
 Minnyájunkot meg vigasztal,
 S' fel hozza napunk fényét.

Te

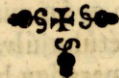
Te vagy gyapja *Gedeon*-nak,
 Király széke *Salamon*-nak,
 Te az Frigynek szekrénye :
 Gyönyörűség Prâditsoma,
 Szent Háromságnak Temploma
 S' minden jóknak Edénye.
 Kit az Atya Leányának,
 Az Fiú Isten Annyának,
 Szent Lélek Jegyessének
 Választott önnön magának,
 Tett minden jokkal drágának
 S' tulajdon kedvessének.
 De mind ennyi sok jókban-is
 Kikben mint az nap, s' jobban-is
 Ragyagsz, és fényeskedel :
 Te az Ur szolgálójának
 Mondod magad, és szavának
 Ugy engedelmeskedel.
 Oh nagy maga meg-alázás,
 Oh nagy kézség, s' kedves hangzás
 Fülében az Istennek :
 Cselekette ez az ige,
 Hogy teve az örök Ige
 Álszfonyává mindennek.

Azért

Azért szállott le az égből,
 Az ott való Dűtsőségéből
 Te méhedben költözvén:
 Hogy ott töled Testet vegyen
 Az Isten, s' Emberré légyen,
 Gyarláságban öltözvén.
 Tehát minnyájan vigadgyúnk,
 Méltó tiszteletet adgyúnk,
 E' drága szűz Anyának:
 Az egész ég álmélkodgyon,
 Minden Dicséretet mondgyon
 Az Ur szolgájának.
 Ki, az Isteni Felfégnék,
 Es az örök bőltseségnek
 Választatott Annyának:
 Noha Férfi nem illette,
 Még is szent Méhében vette,
 Es Annya lén Fiának.
 Kiáltsa minden: Üdvöz légy
 Oh Maria! és áldást végy
 E' földön mindenektől:
 Idvöz légy Isten Aldotta,
 Az ki magát meg tartotta
 Az bűnös Esetektől.

Vagy

Vagy tellyes minden malasztal,
 Meg érdemled, ha magasztal
 Mind ez földi fokaság:
 Méltóságod felette nagy,
 Egyszer s' mind szűz és Anya vagy:
 Oh hallatlan nagy Ujság!
 Ezért, az nagy Méltóságért,
 Es mély alázatóságért
 Kérlek szent szűz tégedet:
 Hogy minden dagályt meg vessék,
 Szelid életet kövessék,
 Adgyad olly kegyelmedet.
 Az melly Ige Testet véve
 Erettem, s' Emberré léve
 Az te tiszta Méhedben:
 Azt én is hiven követsem,
 S' tellyes szivemből szeressém
 Mind egész életemben.

Máso-

Második Rósa.

*A' Bóldogságos Szűznek**Eörsébet Ászszony látoztatására
menetelének Titka.***K**elly-fel, kegyes Lélek, kelly-fell,
Ne sajnáld, ha mostan le-kell

Szokot álmodot tenned:

Kelly-fel, kelly fel, az hajnal már

Fel költ, az Hegyek közöt jár,

Kelly fell, útra kel menned.

Már amaz szép hajnal csillag

Fel költ, s'-az hegyek közöt villag

Arra lévő úttában:

Tudni-illik amaz szép szűz,

Melly, mint akar-melly égi tűz

Tündöklőb járásában.

Vefzi uttyát valamelyre,

Nagy öröm gyön minden helyre,

Személyétül ujúlván:

Töle te se maradgy hát-el,

Kelly-fel, kegyes Lélek, kelly-fel,

Nyoma után indulván.

Kövesd

Kövesd ötet Gyorfasággal,

Csokold alázatossággal

Nyomdokit az hol leled:

Siets jó illattya után

Kedved szerént nyughatz ofztán,

Ha lészén edgyüttveled.

Az ő uttyai melly szépek!

Oh melly áldott, s' bóldog Népek!

Az kik nyomják azokat:

Gyönyörűseges ösvények,

Hol semmi rögös Töltvények

Nem sértenek Lábokat:

De rakottak minden jókkal,

Zengnek vig Musika szókkal

Mennyei dicséretben:

Ott minden gyönyörűseges,

Az vigasság közönseges,

Elnék egy szeretetben.

Minden felől az szenteknek,

Mint Annyok körül Méheknek

Vann sürő séreglése:

Most az Ur Istent imádgya,

Most annak szent Annját ádgya

Azok zengedezése.

Az

Az nap ád szép fényességet,
 Az Földhöz ékes zöldséget,
 Az Úrnak kedveskedvén :
 Szellők gyengén lengedeznek,
 A Fris Arnyékok kedveznek,
 Az szűznek örvendezvén.
 Azért én is az mint ezek
 Néked szívűl örvendezek,
 Buzgó töredelemmel,
 Azomban hozzád járúlok,
 Szent Lábaidhoz borúlok
 Illyetén kérelemmel.
 Szent Méhednek szent Terheért,
 Annak érdemes kedveért
 Mutasd olly irgalmadat :
 Hogy itt egy kevéssé állj-meg,
 Avagy, inkább ugyan szálj-meg,
 Es nyugtasd-meg magadat.
 Ideje is meg-szállani,
 Mert az nap kezd hanyatlani,
 Mindgyárt setét éj leszen :
 Alkalmatlan tovább menned,
 Jobb meg-maradnod, s' itt lenned,
 Hol van szállásod készen.

Kér-

Kérlek tovább ne-is menny már,
 Szivem nyitott ajtóval vár,
 Szállj-bé kedves vendégem :
 Szállj-bé, ne szegjed kedvemet,
 Szállj-bé, foglald-el szivemet,
 Szállj-bé, gyönyörűségem.
 Bár csak annyi időtskére,
 Az mig lelkem örömére
 Az te édesfégedbűl
 Edgy kis csöpöcskét vehessék,
 S' azzal kedvem tölt lehessek
 Kegyes Engedelmedbűl.
 Tudom ugyan, van ott fok gaz,
 Avagy inkább mind éppen az
 Szivem motskos hajléka :
 De az, hozzám jövéshednek
 (Könyörgők kegyességednek)
 Ne legyen tartalékja.
 Lám az rögs hegyeken-is,
 Más irtatlan helyeken-is
 Késztlét sétálni bizvást :
 Azért ide-is bé-szálhattz,
 Ha gazos-is, de találhattz
 Ott kedves meg-nyugovást.

D

Az

Az darabost egyenesté,
 Az tisztatalant ékeffé,
 Az rútat széppé teszéd :
 Meg-változtattz engemet-is,
 Meg tisztitod szívemet-is,
 Mihelt magadnak veszed.
 Imé mostani útnak
 Fel-tett czéllyán, Rokonodnak
 Alig jüttz látására :
 Kezet vele alig foghattz,
 Es jó napot alig mondhattz
 Erkeztén szállására.
 Hogy ott mindgyárt nagy vigsággal,
 Telik minden, ez Ujsággal,
 Oda érkezéfedben :
 Ott minden jó bőven árad,
 Es az soha ki nem szárad
 Az te jelen létedben.
 Kezd kedves örvendezettel
 Zacharias Eörfébettel
 Szent Lélekkel bé telni :
 Eörfébetnek az Méhében,
 Az Gyermeke is örömében
 Kezd vigan szókdécselni.

Azzal

Azzal Ura hozzá jötét,
 Illy nagy irgalmasság tétett
 Közföni furcsasága :
 Zachariásnak-is nyelve
 Meg-óldatik, s' lész bé telve
 Szívének kívánsága.
 Sokat jövendő! Fiadról,
 Sok áldást téfszen magadról,
 Mellyet meg-is érdemlel, (vagy,
 Mondván : melly jó, melly kegyes
 Irgalmad azokhoz melly nagy,
 Kiket szerettz, kedvellel.
 Azért oh szűz szent Anyaság !
 Mellyben nagy az Irgalmasság,
 Engemet se utáll meg :
 Am bár legyen tellyes gazzal
 Szállásom, ne gondoly azzal :
 Meg-tisztul, csak ott szállj-meg.
 Látogass-meg engemet-is,
 Vigasztald én szívemet-is
 Kedves jelen léteddel :
 Bizonyítsd-meg irgalmadot,
 Engeszteljed szent Fiadot
 Szokott könyörgésseddel.

Da

Hogy

Hogy az miként szent Terhaddel
 Eörsébethez menéfeddel
 Ott mindent vidámitál:
 János-is Annya Méhében
 Röpdös vala örömében,
 Kit-is fel te indítál.
 Ugy én-is örvendezheffek,
 Eörvendezve röpdösheffek
 Ti jelen léteteknek:
 Annak vége se lehesse,
 Eörökösön örülhesse
 Lelkem Dúcsöfegteknek.

Har-

Harmadik Rosa.

*Az JESUS születésének
 Titka.*

Bűnös Lelkek, jó hírt mondok,
 Távozzanak az bús gondok,
 Jó hírt mondok mindennek:
 Jó hírt mondok, örüllyetek,
 S'-azért nagy hálát tegyetek
 Minnyáján az Istennek.

Imé az egek Királlya,
 Ez világot nem utállya
 Emberré lész, születik:
 Születik ti érettetek,
 Edgyenlővé lész veletek,
 Romlás alá vettetik-
 Már félelmeskedni nem kel,
 Az régen várt idő jöt-el,
 Bátorságban legyetek:
 Ki-ki vig örökre kellyen,
 Kedves reménységgel tellyen
 Erősfétett szívetek.

Az kit láttz az Istálóban
 Helyheztetve kis posztóban
 Feküdni két Barom közt:
 S' az ki most ott szénán fekszik,
 Barmok szájátúl melegszik,
 S' nem lel ahoz más esz közt.
 Es ezeket mind éretted
 (Noha boszúval illeted)
 Cselekszi bűnös Ember:
 Hogy az te sok inségedet
 El-venné, az melly tégedet
 El-borítna, mint tenger.
 Ahoz győj közellyeb kérlek,
 S' borúly hozzá vétkes Lélek,
 Es áldgyad jelen létét:
 Csudálkozzál szegénységén,
 Almélkodgyál kegyességén,
 Eösmérd meg nagy jó tétét.
 Nézd vidám szemetskéinek,
 Ragyogó Fényetskéinek,
 Mint jádznak golyobifí:
 Nézd rofás orczátskáinak,
 Piros Ajakacskáinak
 Mint mosolygnak Clárisí.

Mostan

Mostan reszket testetskéje,
 Van mostan melegséskéje,
 Most szent Annja pólállya:
 Most kedvetskéje változik,
 Nyógdögelve siránkozik,
 Szemetskéit könyvállya.
 Most van megént vidámabban,
 Adgya magát hozzád jobban
 Fel-vett karocskáival:
 Most Annjához kezd hajlani,
 Mint ha akarna szóllani
 Nyilt ajakatskáival.
 Mind ezekkel azt mutattya,
 Nagy hozzád jó akarattya,
 Ha az néked kellené:
 Könyörög-is szent Attyának,
 Hadna békét haragjának,
 Veled meg békéllene.
 Ezeket mikor szemléled,
 Minek tartod, minek véled,
 Szerelme illy Nagyságát?
 Véghetetlen Irgalmának,
 Nagy alázatosságának
 Mint bősüllöd sokfágát?

D 4

Nem

Nem de hasonlatos-képpen
 Te is vízfőz adod éppen
 Költsönös szeretetét?
 Mondván: Oh nagy Irgalmaosság!
 Mellyel az romlott Gyarlóság
 Így leli új életét.
 Mellyel minden bűn, büntetés,
 Csak legyen meg az szeretés,
 Bőven meg bocsattatik:
 Es az, Mennyeeknek Lakosa
 Léfszen, s' Isten osztályosa
 Az kinek ez adatik.
 Most van a' Malaszt ideje,
 Most nyílik annak mezeje,
 Most napja az örömnök:
 Közöséges most az vigság,
 Oh végetlen Irgalmaosság!
 Kőz ez az jó mindennek.
 Az miként győz mindeneknek
 Kedvéért üdvösegeknek,
 Vévén Testet magára:
 De Senkit nem találhatotr,
 Ki bűnnel nem motskoltatott,
 S'-méltó nem volt halálra.

Ugy

Ugy mindennek meg-váltója
 Akart lenni, s'-bő osztója
 Isten ajándékinak:
 Valakik jó akaratban
 Vannak, és igaz járatban
 Eösvényén uttyainak.
 Valakik hozzája mennek
 Bé-vefszi, téfszen mindennek
 Részt Irgalmaóságából:
 Bé-vefszi, az Ajtó nyitva
 Nincsen senki ki szoritva
 Kegyelme Tárházából.
 Azért ide fiesfetek,
 Alázva térdre esfetek
 Lábánál ez Gyermekek:
 Azt-is vigan imádgjátok,
 Szent Annjának-is adgjátok
 Temjényét sziveteknek.
 Mondván: oh te Dűcsőseges,
 Nagy érdemő, és szentséges
 Szűz Anyaság! Aldott légy:
 Az ki nekünk Idvőseget
 Szültél, azért Tisztesseget
 Méltó tőlünk te-is végy.

D 5

Szül-

Szülvén-is szüzen marattál,
 Ránk minden jót árasztottál
 Szentséges szülésseddel:
 Kézf már az Menyország úttya,
 Az Mennyei Malaszt kútya
 Forr az teérdemmeddel.
 Szabadé itt meg-kérdenem
 Tőled szép szüz, és értenem
 Nagy alázatossággal:
 Mitsoda szível lehettél,
 Kisdededre tekinthettél,
 Minémő buzgóssággal?
 Mikor az hideg Jászolban
 Kemény Polstrón, nem Fátyolban
 Látod azt helyheztetve:
 Látod ott mint reszket, fázik,
 Orczácskája miként ázik
 Könyveit kettőztetve.
 Es mint adgya kotsótskáját,
 Mint emeli Lábotskáját,
 Hozzád akarván menni:
 Kévánkozik kebeledben,
 Reménli, hogy melegebben
 Fog ottan nálad lenni.

Ráz

Ráz az hideg, fért az Szalma,
 Nem lehet azon nyugalma,
 Tőled vár csendesseget:
 Ehezik-is, de egyébtől
 Abban sem, csak szent Mellyedtől
 Kéván ő elégséget.
 Azért fogd fel, vedd magadhoz,
 Emeld csókra ajakadhoz,
 S' tedd meleg kebeledben:
 Ottan csendessen nyugtassad,
 Kedved szerént ápolgassad
 Szokot szeretetedben.
 Nintsenek-is méltób kezek
 Ahoz nyúlni, az mint ezek,
 Az kikkel te illeted:
 Tisztáb ajakak sintsenek,
 Emlők-is, kik ugy tettzenek
 Mint kikkel te élteted.
 Ez másra nem-is bizatot,
 Te kezed alá adatot,
 Hogy táplállyad nevellyed:
 Te rendeltettél Annyának,
 Téged illet, hogy gondgyának
 Kedves terhét emellyed.

D 6

Im az

Im az ki mindent teremtet,
 Eltet, nevel, és legeltet,
 Birtokodban adatik :
 Az Istennek bõltésége,
 Eörök fénye, és szépsége,
 Tejeddel tápláltatik.
 Az ki elõt térdre esve,
 Nagy rettegve, s' kedv keresve,
 Sok száz ezeren álnak :
 Várnak parancsolattyátul,
 Mihelt szó esik szájátul,
 Abban hiven el-járnak.
 De ki tudgya számban tenni,
 Vagy csak elmére is venni
 Azokat elégséggel :
 Kikkel Fia az Annyának,
 Anya viszfzont az Fiának
 Kedvet tett tellyességgel.
 Az most a' te birtokodban
 Vagyon, ál akarodban,
 Azt miként kötözgeted :
 Mint akarod úgy pólálod,
 Mindenütt kedvét találod
 Az hova helyhezteted.

Hol

Holgyenge Orczatskájához,
 Hol egyéb tagotskájához
 Fordúlsz, és takargatod :
 Hol fekvõ helyére teszed,
 Onnét hol magadhoz veszed
 Ugy nézed, s' ápolgatod.
 Ajakadot Ajakával,
 Es Orczádót Orczájával
 Az cfok öfzve lánczollya :
 Játzik szemed szemeivel,
 Annak fénye fényeivel :
 Szived úgy vigasztallja.
 Az holot ő szompolyodik,
 Ott szived-is szomorodik
 Kedveded háborítod :
 Töldod könyveit könyveddel,
 Es örömét örömeddel
 Neveled, szaporítod.
 Sirását érzed sirással,
 Mosolygását mosolygással,
 Oh szerelmes változás!
 Szemed róla le nem veszed,
 Szived tárgyának azt teszed,
 Oh gyönyörű czélozás!

D 7

Ki

Ki látott illy Méltóságot,
 Hasonló hatalmátságot,
 Ki az a' ki érdemlet?
 Nintsen kivüled más senki,
 Egyedül te vagy az, a' ki
 Elte ezekkel fénlet.
 Az természet is csudájúl
 Tartya, nem látott példájúl,
 Azokat az dolgokat:
 Kik lettek szent szüléshedben
 Ki is tudhattya ezekben
 Erteni az titkokot?
 Azért méltán nagy vigságban!
 Vagyunk, s'-áldgyuk buzgóságban
 Te kedves szülöttedet:
 Az ki ennyifok örömmel
 Edes mézzel nem ürömmel
 Töltötte-bé szivedet.
 Es annak kévant Ujsága
 Leve alkalmatosága,
 Minékünk is fok jönknak
 El-húnt napünk fel-virrada,
 Hólt életünk fel-támada,
 Vége leve gyászúnknak.

Add

Add azomban, oh Istennek
 Szűz szent Annya, és mindennek
 Csalatlan bizodalma:
 Hogy ezen fok örömedben
 Juthassak én is eszedben,
 S'-légy életem óltalma.
 Es midőn tiszta Mellyednek,
 S'-onnét gyövé szent tejednek
 Elteted nád-mézével
 Az te edgyetlen edgyedet,
 Kérjed, (meg-is hall tégedet
 Szokot engedelmével)
 Kérjed azon; meg-tisztítottson,
 Bőrörségemből szállítottson
 Engem-is kisdedségre:
 Hogy úgy alázatosb legyek,
 Es tágoftab utat vegyek,
 Az örök dücsölésre.
 Es azzal új Ember lévén,
 Az után több jótt-is tévén,
 Végre érdemelheffem,
 Hogy azkit most te öledben
 Imádok, azt az Egekben
 Színről színre nézheffem.

Negye-

Negyedik Rofa.

*Az Iesusnak a' Templom-
ban bé-mutatásának
Titka.*

IM megént újab vigságnak,
Avagy vigságos Ujfélnak
Jelentetnek Titkai:
Sok itt, az mit csudálhatunk,
De annak kin vigadhatúuk
Sokkal többek okai.
Kelly fel kegyes Lélek, fiels,
Hogy tőle mezére ne ess,
Mégyen már a' szűz Anya:
Lásán ballag, nem lép nagyon
Mivel hogy ölében vagyon
Drága kintse s' Aranya.
Nála van edgyetlen Edgye:
Hogy ferkenni ne engedgye
Szapora járásával,
Nagy óva téfzi lépését,
Kerüli fel-ferkentését
Mindennémű gondgyával.

Ha

Ha fel-ébred, mely sziveffen
Keresi, miként leheffen
Jób nyugalma ölében:
Eörmest úgy helyheztené,
Az mint leg-jobban lelhetné
Kedvet, nála létében.
Szemeit gyakran fel-fedi,
Reá borúl sűrűn szedi,
Rosáit Orczájának:
Vigan mosolyog szemében,
Az Gyermekek-örömében
Röpdös, s' vigad Annyának.
Gyakran nézi, tapogattya,
Félti, az hideg meg-hattya
Bé-pólt testetskéjét:
Oltalmazza minden-képpen,
Es vigyázzvá vífzi szépen
Edgyetlen Edgyetskéjét.
Meg-ál véle, mihelt mozdúl,
Nagy gyorsan hozzája fordul,
Mint vagyon tekéngeti:
Azomban tovább mentében,
Szive tellyes örömében,
Illy szókkal édesgeti.

Drága

Drága kintsem, szép *Jesulom*,
 Gyöngy Virágom, *Narcissulom*,
 Szivem Gyönyörűsége:
 Oh melly szép, oh melly kedves vag',
 Edefséged is oh melly nagy,
 Örömem tellyefsége.
 Megyünk házában Atyádnak
 Ott első fáradságodnak
 Mutasd bé te újságát
 En pedig ő Főlségének,
 Hozzám való kegyelmének
 Köszönöm meg-fokságát.
 Nem de vagy-é nagy örömben,
 S' vigan röpdőlészé ölemben,
 En szerelmes magzatom?
 Hogy oda vivén tégedet,
 Ajándékul személyedet
 Atyádnak bé-mutatom.
 Melly kedves Ajándék léfesz?
 Azzal melly nagy kedvet téfesz?
 Atyád Akarattyának:
 Nem-is lehet femmi ennél
 Kedvesseb, akármit tennél
 Tűzére oltárának.

Illy

Illy magányos beszédekkel
 Vagy on, és magát ezekkel
 Uttyában mulatgattya:
 Er az városban azomban,
 Es ott magát a' Templomban
 Az Urnak bé-mutattya.
 Noszsa mi-is útát vegyünk
 Utánna, és gyorsak legyünk
 Az ő követésében:
 Lássuk melly nagy szelidséggel
 All, és engedelmeiséggel
 Az Templom külszobében.
 Jól lehet tisztá ez éppen,
 Nem mocskosult semmiképpen,
 Mert bűn reá nem szállott:
 Mind-az által az mint mások,
 Kiknek szükség tisztulások
 Ugy ő is oda állott.
 Szemeit le-függesztette,
 Alázatra eresztette
 Egész Teste állását:
 Ugy várja engedelmeffen
 Csendeffen, szemérmeteffen
 Ott az Papnak áldását.

Ezeket

Ezeket az kik láttjátok,
 Im van eleven példátok,
 Csak ötet kövessétek:
 Tanúlljátok szelidséget
 Az dagályos negédséget
 Rólatok le-vefsétek.
 Magát ki-ki meg alázza
 Az kevélységnek le rázza
 Szívéül undok férgét:
 Az Isten hagyományinak
 Engedgyen, úgy dolgainak
 Érheti bódlog végét.
 De mennyünk-bé az Templomban,
 Legyünk ott mi-is azomban,
 Mig vége lesz ezeknek:
 Nézzük az szűz vigadását,
 Hallyuk *Simeon* áldását
 Eörülvén az Gyermekek.
 Oh! melly kedvet ád magának,
 Midőn karjárul Annyának
 Vefzi fáját kezére:
 Oh! mint gyönyörködik benne,
 Már meg-halni-is kész lenne,
 Ezt érvén vénségére.

Ezt

Ezt, ősméri Istenének,
 Ezt, világos Nap-fényének
 Az vakúlt Nemzeteknek:
 Ezt, az ő maga Népének
 Ohajtót Dűtsőségének,
 S' Urának mindeneknek.
 Mondgya foka fel-támadnak
 Ez által, és nem maradnak
 Továb az sötétségben:
 Hanem örök Dűtsőségre,
 Homálytalan fényességre
 Emeltetnek az égben.
 Es ezen közönségesen
 Minnyájan örvendetessen
 Legyünk mi oh! bűnösök:
 Mert valamik itten esnek,
 Azok mind érettünk lesznek,
 Es mi-velünk közösök.
 Erettünk mutattatik-bé
 Az Gyerme, hogy tölteffek-bé
 Az Törvény tartozása:
 Ertünk könyörög Attyának,
 Hogy enyhődgyön haragjának
 Ellenünk lángozása.

Magá-

Magára veszi vétünköt,
 Hogy bé-állasson bennünköt
 Az régi kegyelemben:
 Őtet ezeknek okáért,
 Mi-is illy nagy jó voltáért
 Tisztellyuk félelemben.
 Esedezzünk szent Annyának:
 Hogy általa az Attyának
 Mennyei Templomában
 Légyen bé-mutattatásunk,
 Es örökös maradásunk
 Annak Bóldogságában.

Ötö-

Ötödik Rofa.

*Az Jéfusnak a' Doctorok
között a' Templomban fel-talá-
lásának Titka.*

Búra fordul az vigalág,
 Eörm után szomorúság,
 Kezd im itten-is esni:
 Indúl könyvező Orczával,
 Jofeph-is kedves Tárlával,
 Edes Fiát keresni.

Amaz búsúl, ez kesereg,
 Hol itt, hol amot tekereg
 Az utakon alá s'-fel:
 Kérdezi ettől, attúl-is,
 Tudakozza innét, s'-túl-is:
 De nem találhattya-fel.

Az Annya az Aszfzonyoknál
 Az szűz, az szűz Leányoknál
 Férfiaknál az Attya
 Keresi, és tudakozza,
 Magát több több búra hozza,
 Hogy fel nem találhattya.

Oh

Oh meg keseredet szüle!
 Melly keserves bánat üle
 Akkor az te sziveden:
 Melly szomorú éfszakád vólt
 Lehetnél olly majd mint meg-hólt
 Véletlen eseteden.
 Mikor edgyetlen Edgyedet,
 Azzal minden örömedet
 Hirtelen el-vezttetted,
 Es az tőled hová lórt el
 Nem tudván, jártál alá s'-fel:
 De azt meg nem lelhetted.
 Illyet edgy Atya sem fajzott,
 Hasonlót Anya sem rajzott,
 Es semmi hely nem termet:
 Nem vólt, nem-is léfzen mássa,
 Hova léte nem tudása
 Méltán ád nagy gyötrelmet.
 Sir-is utánna valóban,
 Ufznak szemei nagy Tóban,
 Sűrő könyvezésében:
 Arván maradott Annjának
 Nints száma gyakor jájának,
 S'-igy óhajt keservében.

En magzatom hova lettél?
 Hogy meg nem térsz, hol rekettél?
 Hol vagy én reménségem?
 Ki vótt el tégedet tőlem?
 Hová rőjtettek előlem?
 Hol vagy gyönyörűségem?
 Oh! *Jesum* draga kintsem,
 Nálad nélkül mint enyhittsem
 Ifszonyú bánatomat?
 Oh! kedves edgyetlen Edgyem,
 Térj viszszá, hogy ószveszedgyem
 El-ozzlott vigágomat.
 Térj-meg Rószám, Gyöngy-virágom,
 Virrasz-d fel el-húnt világom,
 Térj-meg édes Magzatom:
 Térj-meg tellyes vigágom,
 Minden kedvem, nyájalágom,
 Térj-meg, s'-űzd el bánatom.
 A' bús Anya így kesereg,
 Van *Joséphén*-is nagy sereg
 Bú, s'-gond, fel-s'-alá járván:
 Szánnya gyenge jegyesét-is,
 El tévedet Gyermejét-is
 Könyvezi nem találván.

Kettős fájdalom szorította
 Szívét, és gyakran ujította
 Annak keferüségét:
 Mind azon-által biztattya
 Az bús Anyát, hogy láthattya
 Ezeknek kedves végét.
 Azomban megént óhajtást
 Kezd, és szapora jaj hajtást
 Edgyütt az szűz Anyával:
 Nímtsen-is szűneti annak,
 Egész étfszakán így vannak
 Szívek nagy fájdalomával.
 El-felejtteni nem lehet,
 Elméjékből ki nem mehet
 Lelkek választot szépe,
 Szüntelen előttök forog,
 Melly után szívek háborog,
 Annak gyönyörű képe.
 Hogy magával nem lehetnek,
 Eörömmével nem élhetnek
 Óhajtyák keferveffen;
 Ujab újab ként éreznek,
 Es továb-is értekeznek
 Felöle fegyelmeffen.

Oh

Oh szentséges Anya! enged,
 Hogy én hűségesen téged
 Kövesslek ezekben:
 Velet edgyütt firánkozzam,
 Járjak, kellyek, s'-bocsátkozzam
 Alá Jerusalemben.
 Az hova az Ej el telvén,
 Az virradó Nap fel-kelvén,
 Siető gyorfasággal
 Meg-is indúl sz, mégy szaporán:
 Hogy bé-érhefs oda korán
 Szomorú Tárlasággal.
 Vagyon *Joseph* most-is veled,
 Oh! melly fok kénnal terheled
 Itt-is sebes szívedet.
 Melly szívefen esdedezel,
 Melly serénnyen igyekezel
 Keresni gyermekedet.
 Néztek ide, néztek oda,
 Az kit láttok, az kitsoda?
 Hiven tudakozzátok:
 Várjátok honnét győne-fel
 Az, a' kit vesztettetek-el,
 Jaj! hogy nem láthattjátok.

E 2

Hol

Hol meg állasz, hol el-hallattz
 Hól elől jársz, hol el-marattz
 Szűz Anya búsultodban:
 Láttya Josoph ezt, s'-könyvezi,
 Vigasztalni igyekezi
 Szived illy ball forfodban.
 De nem tud veled mit tenni,
 Már a' városban kell menni
 Az kapuhoz érkezvén:
 Hol veszték olly reménseget,
 Hogy ezt a' keferüséget
 Győzitek, bé-férkezvén.
 Már ben lévén, jártok s'-keltek
 Minden helyen, de nem leltek
 Ollyat az ki tudhatná,
 Meg-mutatni, hol leheffen:
 E'fik ez melly keferveffen,
 Ki, az ki meg-mondhatná?
 Minden utfát, szegleteket,
 Piatzot, s' egyéb helyeket
 Meg jártok, fel-kerefték:
 Kiket értek utól, s'-elől,
 Kérdezitek minden-felől:
 De nyomában nem estek.

Mind

Mind csak hijában fárattok,
 Azzal több fájdalmat attok
 Epedő sziveteknek:
 Harmad napja van pedigmár,
 Hogy nem tudgyátok holott jár,
 S'-hire nints gyermekteknek.
 Lankad az In, az szűszakad,
 Hogy előtökben nem akad,
 Ennyi kéréséftekre:
 Az fok járás el-fárasztott,
 A' nagy bánat el-bádgyasztott
 Nagy gond ült szivetekre.
 Már lábotok alig mehet;
 Mind-az által a' mint lehet,
 Továb-is vigyázzátok:
 Es mindenütt keressétek:
 Oh melly keferven érzitek,
 Hogy nem találhattyátok.
 Oh! szűz Anya, oh! szent Atya,
 Kénos Lelketek bánattya
 Közösüllyön velem-is:
 Hogy a' Fájdalmot költolván,
 Annak ideje-el folyván,
 Tellyen öröm engem-is.

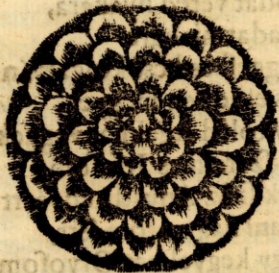
E 3

Ugyan.

Ugyan-is ki nem mondhatni
 Sőt elmében sem foghatni
 Azt, a' melly öröm teli,
 Meg-vigasztalt szíveteket,
 Ha edgyetlen edgyeteket
 Sok Járástok fel-leli.
 Addig-is jártok azomban,
 Hogy végtére az Templomban
 Doktorok között ülven:
 Véletlen fel-talállyátok,
 Az hol mihelt meg-láttjátok,
 Majd el-haltok örülvén.
 Meg-eszmélvén magatokat,
 Közelítvén Fiatokat,
 Futnak minden bánatok:
 Meg-frissül bádgyat éltetek,
 Meg-újul hervat kedvetek,
 Fel-virrad hűnt Napotok.
 Mingyárt az első látásban,
 Abban a' szempillantásban
 Szakad az bűn vége:
 Szemetek könyve meg-szárad,
 Az helyében rátok árad
 Minden öröm bővsége.

Aldgyátok az Egek Urát,
 Hogy Doktoroknak Doktorát
 Gyermekeket meg-adgya:
 Az írást váltya vig-bélséd,
 Az Újult szű örömet széd,
 Régi gondgyát el-hadgya.
 Bóldognak mondod magadot
 Szűz Anya, meg-lelt Fiadot
 Kedvessen ápolgatván,
 Karodat veted nyakára,
 Ajakadat ajakára
 Függeszted csókolgatván.
 Im én-is elődben megyek,
 Hogy tőled Irgalmat vegyek
 En szerelmes Jესusom:
 Kérlek szűz Anyád kedvéért,
 Mostani nagy öröméért,
 Légy kegyelmes Orvosom.
 Engedd: hogy azon örömmek,
 A' te nagy kegyességednek
 Hatható malaszttyábúl,
 Lehessek én-is érzője,
 Az által Lelkem őrzője
 Az őrdög hatalmábúl.

Adgyad hogy bűnöm fíratván,
 És Ajtót te hozzád nyitván,
 Mind addig kereffelek,
 Mig az égben fel-találván
 Az Angyalok közé álván,
 Ott vigan dítírjelek.

MASO-

MASODIK RÉSZ.

Keferúségnek Rosái.

Első Rósa.

*Az JESUS Vérrel iz-zadá-
 sának Titka.*

EDES JESUS, én Istenem:
 Uram, Királyom, mindenem,
 Lelkemnek üdvössége,
 Ki értem gyarló Emberért
 (Mellynek már az pokolig ért
 Bűne fertelmessége.)

Meg-akartál fogattatni,
 Veretni, és csúfoltatni
 Motskos gyalázatokkal:
 Végre tövis koronát is
 Viseelni, sőt még halált is
 Szenvedni fok kénokkal.

E 5

Ezt

Ezt a' teszeretetedet,
 Szörnyű meg öletéfedet,
 Az iszonyú kinokot
 Akarnám illendő-képpen
 Említeni, és nagy szépen
 Meg köszönni azokat.
 De nints arra elégségem:
 Te légy azért segítségem:
 Hogy ezen nagy Titkokhoz
 Nyúlhassak szent buzgósággal,
 Es nagy alázatossággal
 Szólhassak is azokhoz.
 Oh! melly erős szenvedések,
 Véres harczok, ütközések
 Győnek már is elődben:
 Mennyi felelem. fájdalom,
 Szorongatás, agadalom,
 Rohan sebhet szivedben.
 Még a' korbátsok nem fujtnak,
 Tóvis koronát sem nyújtnak
 Lyuggatni homlokodot:
 Nem nyom még az keresztfa-is,
 Még az Vitéz dárdája-is
 Nem nyittya oldalodot.

Mind-

Mind az által ezer halál
 Tégedet immár-is talál
 Ezer-féle kénokkal:
 Ah! ha ezek csak egy kertben,
 Gyenge virág termő helyben
 Gyűlnek illy csoportokkal.
 Az *Golgotha* tetejének,
 Szörnyű halálođ helyének
 Az Gyümöltse mi lészén?
 Az annál is több fájdalomt,
 Keményb harczot viadalmot
 Szenvedéshedhez tézen.
 Látom miképpen bánkodol,
 Izzattz, búfűlsz, s' foházkodol,
 Rettegő félelemmel:
 Látom bő veritékedet,
 Mellybűl vér folya testedet
 Késerves győtrelemmel.
 Téged Világ erőssége,
 Es az Egeknek szépsége
 Ez iszonyú kénokban
 Vallyon, ki hozott, s' merített?
 Azokkal ki keserített,
 Te ártatlanságodban?

E 6

Az

Az Félelmet ki okozza?

Az vér csöppeket ki hozza?

S'-erődtől ki fosztott meg?

Nem más, hanem mi Vétkefek,

Vagyunk ezekben mivesek,

Mi kénzünk, mi ölünk meg.

Tudni-illik szemeidnek

Jövendő szenvedésidnek

Forog előtte képe:

Látod mennyi kénod léfzen

Rajtad mennyi boszszút téfzen

E' világ bűnös népe.

Hányan vetnek meg tégedet,

Az kikért piros véredet

Eöntöd kéméletlenül:

Törvényedtől el-szakadnak,

Ellened arczaí támadnak,

Üldöznek kegyetlenül.

Szivedre ként ezek hoznak,

Nehéz izzadást okoznak

Arasztván vér cseppeket:

Az szeretet, és félelem

Vijnak, nehéz győzedelem

Csfendesíteni ezeket.

Azért

Azért térdepelsz le-végre,

Szemedet vetvén az égre,

Azért szóllasz Atyádnak,

Mondván: müllyon-el Felféges

Atyám, hogy ha lehetféges

Itala ez Pohárnak.

Ha nem lehet, vagy ok kéfzen,

Olly kén, olly halál nem léfzen,

Kit te akaratodból

Nagy örömeft fel ne vegyek,

Hogy az Emberrel jól tegyek,

S' ki vegyem az átokból.

Nem lévén tovább kétséggel,

Illyen el tőkellestéggel

Vette vala fel-magát:

Térdeplő könyörgéséből,

Ki tette vólt már szívéből

Halál félelme dolgát.

De hirtelen meg-változik,

Ujab harcza találkozik,

Kezd megint foháfkodni:

Kezd irtózni az haláltúl,

Altal látod fok kénnyátúl,

S'-Azokkal tufakodni.

E7

Mert

Mert megént előtte forog
 (Lelke a' miatt háborog
 Az jövőendőket látván)
 A' következő kén vallás,
 Atok, szitok, és káromlás,
 Száját minden rá tátván.
 Most a' Torhák rúttságának,
 Kikkel szép ábrázattyának
 Szépsége rutittatik,
 Irtóztattya úndoksága,
 Es azzal szomorúsága
 Megént szaporittatik.
 Most, le-veköztetésének,
 Meztelen álló Testének
 Irtózik szemérmétül:
 Most, ostorozot hátának,
 Fel-szakasztott oldalának
 Iszfzonyodik sebetül.
 Kikre nézve megént földre
 Botsátkozván, efik térdre,
 S' újonnan szól Attyának:
 De meg-jelenti Angyala:
 Nem múlhatik el-itala
 Rá kőszönt Pohárának.

Oh!

Oh! mindenható nagy Isten,
 En bűnös ezekért itten
 Néked mivel tartozom?
 Az ki éltéért szolgádnak,
 Meg nem engedsz szent Fiadnak,
 O hal meg, én változom.
 Jöllehet számos Vétkemmel,
 Azzal motskosult, lelkemmel
 En poklot érdemlenék:
 Hogy ottan örök kénokkal,
 Edgyütt az el-kárhozottokkal
 Eörök tüzet szenvednék.
 De mivel arra rendelted,
 Es már el-is készítetted
 Edgyetlen-edgy Fiadot:
 Hogy érettünk meg-fizessen,
 Kárhozatbúl ki-vezessen,
 Enyhítvén haragodat.
 Reménlem az ő halála,
 Nálad kegyelmet találá
 En lelkem részérül is,
 S'-az örök halál félelmét,
 Annak iszonyu gyötrelmét
 El-vészí szivemről is.

De

De ki tudja számban tenni?
 Vagy csak elmére-is venni
 Azt az fok szorongatást?
 Ertünk Jესus a' mellyekkel
 Kűszkűdik, nagy veritékkel,
 Tévéն könyves óhajtást.
 Az szeretet kényszeríti,
 Halál félelme rémiti,
 Hogy magát arra adgya
 Ez, hogy az Pohárt bé-vegye,
 Amaz hogy azt férre tegye
 Erőttestéssel hadgya.
 Ezekkel szorongattatik,
 Ide s' tova vonattatik
 Keseredet Lélekkel:
 Innét az Lelkek váltása,
 Onnét az kénok foklága
 Várja nagy seregekkel.
 Szenvedi-is már Lelkében,
 A' mellyeknek Elméjében
 Vagyon által látása:
 Jelen vannak seregestűl,
 Majd el-nyomja mindenestűt
 Azok reá torlása.

Ostor,

Ostor, Láncz, Torhák, kötelek,
 Szögek, szitkok, csűf tétélek
 Több kénzó szerfzámokkal:
 Etzet, Epe, Dárda, Kereftz,
 Kiknek mérge halált ereszt
 Eltére fok kénokkal.
 Gyakran eleiben tűnnek,
 Gyötrelmekben meg nem szűnnek,
 Több több fájdalmot adnak:
 Kiktűl piros Orczájának,
 Es klárisos Ajakának
 Rosái meg-hervadnak.
 Ereje fogy, rezkett Teste,
 Van minden Tagja eleste
 Erőtlen inaiban.
 A' fok kén addig fajtollya:
 Hogy vér cseppek árja folya
 Izzadó tagjaiban.
 Oh! hallatlan verétéknek,
 Véghetetlen szereternek
 Nem hallatot példája!
 Oh szörnyű szenvedéseknek,
 Iszfzonyu kűszkűdészeknek,
 Oh csudáknak csudája!

Midőn

Midőn az Eg erősege,
 Es az Világ ékessége
 Így az Földre veretik:
 Illy kegyetlen fájdmokkal,
 Halálos Viadalmokkal
 Ennyire terhelhetik.
 Kérlek szent Anya tégedet:
 Ne bánd edgyetlen Edgyedet
 Mostani mivóltában
 Hate elődben állatom,
 Es azt néked bé-mutatom
 Kénos állapottyában.
 Mindenektől el-hagyatott,
 Eppen kénokkal rakatott,
 Minden dolga árvaság:
 Nints senki Vigasztalója,
 Nints fegede, nints szánója,
 Igyé éppen fogyottság.
 Im mint fárad, siránkozik,
 Egész Tette harmatozik
 Vér cseppek folyásvál:
 Láddé mint szorongattatik,
 Es mennyire nyomattatik
 Keserves fájdmalival.

Ah ha hozzája mehetnél,
 Es véle edgyütt lehetnél
 Ennyi fok kénában,
 Melly örömeft fegitenéd,
 Elteddel is meg-mentenéd
 Halálos fájdmaliban.
 De sem magát segittetni,
 Sem Annyát keferittetni
 Nem akarja ezekkel:
 Hanem minket hiv magához:
 Hogy légyen közünk kénnyához
 Töredelmes szívünkkel.
 Kévánnya Társai legyünk,
 Mellette vigyázást tegyünk,
 S'-kénnyait vizsgállyuk-meg:
 Es velünk nagy jó tételét,
 Annyi kénok fel-vételét
 Köszönnyük, s'-hálállyuk-meg.
 Edes JESUS én im megyek;
 Hogy annyi háládást tegyek
 Az te kegyeffégednek:
 Az még dolgaid így vóltak,
 Mennyi vér cseppei folytak
 Addig izzatt testednek.

Es annyi izben imádlak,
 Tisztellek, kéférek, áldlak,
 S' könyörgők Felfegyednek:
 Enged bűnöm bocsánatját,
 Erezhessem használatját
 Ennyi szenvedéfednek.
 Engedd: hogy akarodhoz,
 Es minden hagyományodhoz
 Magamot úgy szabhaszam:
 Hogy éppen az tiéd legyek;
 Meg tántorodást ne tegyek,
 Te ösvényed járhaszam.
 El érkezvén az vég Ora,
 Hozd dolgomot minden Jóra
 Akkori nagy harczomban:
 Ne legyek meg tántorodó
 Az halállal viaskodó
 Nehéz izzadáfomban.
 Ertem vérrel izzadáfod,
 Az haláltúl irtózásod,
 Kit nehezen győztél meg:
 Az örökké izzadástúl,
 Pokolbéli irtózástúl
 Akkor engem mentsen meg.

Második Rofa.

Az JEsus Ostoroztatásá-
nak Titka.

Izzadást vérrel árasztó,
 Egész testét el fárasztó
 Kemény küzfködésektől
 JEsus alig pihenhetett,
 Hogy megint környül vétetett
 Újab szenvedésektől.
 Látom őtet meg-fogatván,
 Ide s'-tova hurczoltatván,
 Az városon utzánként,
 Nagy kissebséget szenvedni,
 Es az által nevelkedni,
 Rajta az számtalan ként.
 Valamerre vitettetik,
 Minden helyen illettetik
 Több több boszontásokkal.
 Oh! melly nehezen eshetik,
 Mikor személye sértetik
 Sűrő csapdosásokkal.

Melly keferveffen van dolga,
 Midőn egy el-vetett szolgál
 Menynek, földnek Urának
 Pofázza gyenge orczáját,
 Teli pöki szemet, száját
 Angyalok királyának.
 Mennyi kissebbítést veszen,
 Rajta mennyi boszút teszen
Caiphas hamissága:
 Mint dühösködik ellene,
 Mondván: ölni meg kellene,
 Az Sidok gonofsága.
 Ez döfi, amaz talszittya,
 Ki rúgja, ki tántorittya
 Szertelen ütésekkal,
 Ez pökdös rá rúttorhákot,
 Az mivel nagy hahotákat
 Csúfító nevetésekkel.
 Némelly száját reá tátva,
 Nyelvét meszfe ki-bocsátva,
 Szemtelenül gúnyollya:
 Ez orrát fel fodorittya,
 Amaz fogát vitsorittya
 Ellene, ugy csúfollya.

Amaz

Amaz Ajakára pittyet,
 Ez Orra alá hány fittyet,
 Ez pedig piszegeti:
 Ki reá dől, fel talszittya,
 Ki fáros lábbal rúttittya,
 Ki kövekkel illeti.
 Most szent haja, most szakálla
 Tépetik, most háta s'-vállá
 Sujtatik dorongokkal:
 Az dühött nép ugyan ordit,
 Minden gonofzt reá fordit
 Iszonyú nagy szitkokkal.
 Az egész éj így megyen-el:
 Reggel az nap mihelt gyön fel,
 Ujabb dolgok érkeznek:
 Eözöne nagyob kénoknak
 Arad reá, és azoknak
 Tengeri nevelkednek.
 Oh! szép JESUS örök Isten,
 Téged az *Herodes* itten
 Csúff ruhában öltöztett
 Es abban bolond modgyára
 Sok száz Ember csudájára
 Kaczagva szemléltetett.

Onnét

Onnét víznak Pilátushoz,
 Es ött köttetvén Ofzlophoz
 Erőssen korbácsolnak:
 Az ütések fokságából
 Tested hafadozásából
 Nagy Vér patakok folynak.
 Ally-meg itt oh! bűnös lélek,
 Es jól gondolkodgyál kérlek
 Ezek szörnyűségéről:
 Mezitelenné tétetett,
 Az Ofzlophoz kötöztetett
 Jesusnak szent Testéről.
 Im az ki Ura mindennek,
 Ruházója földnek s' menynek,
 Magának nints ruhája:
 Mefztelen áll pironkodik,
 Vérében úfzva bánkodik,
 S' lefz ez világ csudája.
 Im melly nagy kegyetlenséggel,
 Meg dőhődöt feneféggel,
 Hohéra agyarkodik,
 Reá emelt veszfzejével
 Teste minden erejével
 Sújtani iparkodik.

Nézd,

Nézd, melly sűrűn gyakorollya
 Ütését, és korbácsollya
 Hol hátát, hol tomporát:
 Hol mellyét, s' oldalát sújtya,
 Hol más Tagjaira nyújtya
 Vér áralztó Ostorát.
 Oh! melly kegyetlen ütések,
 Azokból nagy repedések
 Vannak gyenge hátadon:
 Szent bőröd mint hafadozik,
 Tested miként szakadozik,
 Illyen erős harczodon.
 Nintsen benned semmi épség,
 Tekénteted nagy szörnyűség
 Kénzott állapotodban:
 Az Ofzlopnál le-veretel
 Eppen vérben kevertetel
 S'-ott förtöngsz fok kénokban.
 Mind-az-által te ezeket
 Az nagy kénfzenvedéseket
 Tűröd nagy csendességgel:
 Mint Juh az Nyirő kezében,
 Vagy Mészár-Iszékre mentében
 Vagy olyan szelidséggel.

F

Azok.

Azokrúl panaszt nem teszsz,
 Sőt valahány csapást veszelz,
 Mind annyiszor engemet
 Ajánlász Atyád kedvében:
 Hogy azokért kegyelmében
 Vegye bűnös Lélkemet.
 Oh! JESUS én Reménységem
 Meg-váltóm, és üdvösségem,
 Oh mindenható Isten!
 Ki érettem így veretni,
 Csúfoltatni s'-meg töretni
 Nem nehezteltél itten.
 Az te nagy Szeretetedért,
 Keserves szenvedésedért
 Adok néked hálákat:
 Es bé-mutatom azokkal,
 Szivembéli fájdalokkal
 Az értem vett kénokot.
 Im szent Lábaidhoz esem,
 Ki folyt véredben kerefem
 Bűntől tisztuláomat:
 Ruházzon meztelenséged,
 Zabolázza veréséged
 Délczeg indulatomat.

Nagy

Nagy kénokot vallot Tested,
 S'-azok alatt fok el-ested
 Az én gyarló testemet
 Tartsa-meg az esetektől,
 S'-az testi ingerlésektől
 Oltalmazza lelkemet.
 De az én Uram Annyának
 Edes Fia fok kényának
 Mélységes Tengeréből
 Mitt kell itten bé-mutatnom,
 Avagy Eszéhez juttatnom
 Azok szörnyőségéből?
 Ha teste Meztelenségét
 Mutatom, illy kissebséget
 El-íszonyodva nézed:
 Ha fok sebét szent Hátának
 Látod, s'-kénzott Oldalának
 Azt el-ájúlva érzed.
 Es így töb keserűséget
 Adnék, hogy sem könnyebséget
 Meg-sebhetet szivednek:
 Több több fájdalmost okoznék,
 Nagyob gyötrelmeket hoznék
 Anyai szerelmednek.

F.

Tudom

Tudom ugyan, hogy ezeknek
 Az szörnyű verefégeknek
 En nem kis oka lettem:
 Te szivedet is bűnökkel,
 Mint annyi éles törökkel
 Keszerveffen sértettem.
 De te oh szűzek Virága!
 Kinek nagy Irgalmassága,
 Arról ne emlekezzél
 Az mit ellened vétettem:
 Sőt, noha nem érdemlettem,
 Erettem efedezzel.
 Bűneimről szent szemedet
 Fordítsd el, s' tekéntetted
 Veld edgyetlen edgyednek
 Illy meg-töretett testére.
 S' abból ki-folyott vérére.
 Szerelnies gyermekednek.
 Im melly rongyolt, szakadozott,
 Eőszve veretett, s'-változott
 Előbbi szépségében:
 Minden tagjából vér csorog,
 Nem bírja magát tántorog
 Erőteleniségében.

Az

Az kénok számtalansága,
 A' ki folyt vérnek foklága
 Lángozó szerelmével
 Vegyen ki minden vétekből,
 Vonnyon-fel az esetekből,
 Töltsön-bé kegyelmével.
 Könyörögj te-is érettem
 Szűz Anya, és légy mellettem:
 Hogy nyert pöröm leheffen:
 Vessen oly tüzet vesémben,
 Az melly minden gatz szivemben
 Fel-gyújtson, s'-meg égessen.
 Az testnek viszketegségét,
 Az természet dőlczegségét
 Zabola alá vegye:
 Az által tellyes éltemet
 Aldgya, és kívánt végemet
 Adgya, s'-bóldoggá tegye. |

F 3

Har-

Harmadik Rósa.

*Az JESUST ŐVissfel coronáz-
tatásának Titka.*

JAj melly hallatlan kénokkal,
S' Iszonyu gyalázatokkal!

Az emberi nemzetet

Kellet *Jesus* meg-váltanod,

Es helyére állitanod

Amaz régi eseret.

Nem vala az elégséges

Erre, hogy a' te szentséges

Tested meg veretteffék,

S' az sarkantyús korbácsokkal

Meg-szaggattatván, azokkal

Eppen rongyá téteffék.

Megént újab fájdalmoknak,

Es nagyobb gyalázatoknak

Kévánod tengerében

Te magadot merítettetni,

S' véred éppen ki-vétetni

Azoknak földjében.

Eléb

Eléb az vízketeg testnek,

Búja, s' kaczer természetnek

Fizetted feslettségét:

Akarod az kevélységnek

Molt, és nyalka negédségnek

Fizetni délczességét.

Illyen nagy szeretetedért,

Ennyi kén szenvedésedért,

Neked én mit fizessek?

Nints más semmim, nem tudhatom,

Ezekért mimet adhatom,

S' hozzád mivel mehessek:

Hanem, ha meg-tört szivemet,

S' abbúl ki facsart könyvemet

Veszem, s' víszem elődben:

Aldom jó téteményedet,

Emlegetem szerelmedet

Mindennémű időben.

Ugyan-is az, ki lehetne,

Melly olly aczélt viselhetne

Keményedet szívében:

Hogy téged nem késérülne,

Szeme könyvben nem merülne,

Kénaid özenében.

F 4

Es

Es negedséget szívének,
 Dagályát kevélységének
 Ezt látván le nem rázná :
 Veled edgyütt firánkozva,
 Kénaidon csudálkozva
 Magát meg nem alázná.
 Im megént le rángattatik
 Köntösöd, s' fel szaggattatik
 Sebeid bé-forrása :
 Köntösödhez varzott volt már
 Az sok seb : Oh melly kénnal jár
 Annak le-rángatása!
 Jaj melly igen meg-változott!
 Melly rongyos, melly szakadozott
 Most a' te gyenge tested :
 Meg-nyílt minden sebesült ér,
 Talpig el-borított az vér,
 Már az földet-is fested.
 Ah! melly sok darab maradt
 (Mivel hogy oda ragadt)
 Köntösödön bőrdőből,
 Mikor rólad le-rángatták,
 S'-testedet mesztelen hadták,
 Ki húzván köntösödből.

Im

Im még-is nints az ki szánná,
 Es segíteni kívánná
 Illy késerves igyedet :
 Nincs kinek szíve meg-essék :
 Sőt hogy mérgeket tölthessék
 Ujittyák gyötrelmedet.
 Azért sűrön csoportoznak,
 S'-Ujab eszközöket hoznak
 Bővülő kényaidra :
 Elsőben tésznek olly csúflást :
 Hogy egy rongyos Bárfony Palást
 Adatik vállaidra.
 Az után nagy hahatával
 Gyönnek egy fűrtős kákával,
 S'-azt mint Királyi Pálczát,
 Csúff-képpen kezekben adgyák :
 Az alatt testeden hadgyák
 Sok ütés kék zománczát.
 Mert ki hátul, ki ütt elől,
 Dőfnek, rúgnak minden felől
 Reád, forrot mérgekben :
 Ezek tépik szakállodat,
 Azok szaggattyák hajadat,
 Sok fűrt marad kezekben.

F5

Né-

Némellyek tövifet szednek,
 Az te szentséges Fejednek
 Koronát abbúl fonnak,
 Mellyet homlokodra tévén,
 S' ahoz két dorongot vévén
 Fejedben azzal nyomnak.
 Oh! Ifzonyu vólta ennek :
 Az Tövifek tövig mennek
 Meg szorított fejedben :
 Az ereket meg szaggattyák,
 Az csontokat is meg hattyák
 Minden belső részekben.
 Buzog az által lyukatt ér,
 Indúl minden-felől az vér
 Első szakadás-képpen :
 El borította személyedet,
 El folya minden testedet,
 Vér Tóban állasz éppen.
 Szemöldökök, Szemek, Ajak,
 Bajúsz, szakál, s' az szép hajak
 Melly rendetlenné válnak :
 Az alutt vér öszve vontá,
 Rút csapos fűrtökben fonta,
 Mint jég csapok, úgy álnak.

Némel-

Némellyek elődben álnak,
 Es te néked mint királynak
 Térdet, és fejet hajtnak :
 Erkeznek azomban mások,
 Esnek rajtad nagy csapások,
 Mint bolondot úgy tartnak.
 Ki arczúl csap, ki fújt nyakon :
 Ettúl torha, attúl takony
 Szent Orczádra hányatik :
 Kik az vérrel öszve fagyván,
 Rajtad szépséget nem hagyván,
 Személyed rútíttatik.
 Az Rosákat felül muló,
 Az Clárisokot meg-duló
 Orczádnak ékelségét
 Illy ocsmányfágok borítták,
 Mellyek méltán szaporítták
 Szíved keferűségét.
 Személyed vólt éppen szépség,
 Folya azt most rút genyetség
 Az evesült sebekből :
 Szemed fénye vig ragyagvány,
 De most az-is rút halovány
 Sűrön folyó könyvedből.

F 6

Klá.

Kláríft nemzett szép Ajakad,
 Gyöngy Virágot termet Nyakad,
 Ortzádon Rosák nőttek;
 De azok most rút torháknak,
 Vérel egyvelőlt taknyoknak
 Kénos helyei lőttek.
 Homlokod, Liliomos kert,
 Hol ez előtt soha nem vert
 Fészket semmi undokság:
 De most az is rúttitatott,
 Mert oda is bőven hatott
 Az Nyál s'-egyéb motskofság.
 Van hátadon fok barázda,
 Kiket rajtad az garázda
 Vitézek keze szántott:
 Olyan izecske nints benned,
 Kit, meg-dühödvén ellened,
 Ellenségéd nem bántott.
 Nintsen rajtad semmi épség,
 Tefteden a' Seb szörnyűség,
 El-nyom az nagy kénhalom:
 Igazán kénok Férfia
 Vagy, nints ennek semmi hija,
 Egész tested fájdalom.

Lőttél

Lőttél illy el vetett Féreg,
 El-fonnyattál mint az kéreg
 Ennyi szenvedésedben:
 Tétettél erős fajtóban,
 Meg-nyomatattál valóban,
 Nem fok maratt véredben.
 De még fints ezeknek vége,
 Ellenségéd dühössége
 Továb-is fenekedik:
 Nem-is tágitnak más-képpen,
 Hanem ha meg-ölnek éppen,
 S'-kedvek úgy elegendik.
 Azért az Fene nemzetség,
 Kiben nints semmi kegyefség,
 Kiáltya nagy Torokkal:
 Barabbas el-eresztessék,
 Helyette fel-feszíttessék
 JESUS, az több latrokkal.
 Mondván emeld fel, emeld fel
 JESUST, Barabbást erezd-el
 Az Ünnepszentségeért:
 Illy kissebségeket hallasz,
 Illy gyalázatokot vallasz
 JESUS, mások bűnéért.

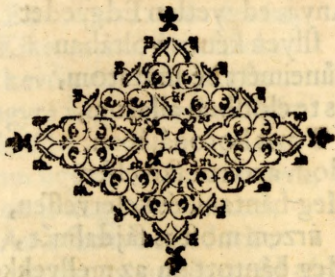
F 7

Oh

Oh hamis törvény újsága!
 A' mellynek iszonyúsága
 Az poklot is fel-múllyá:
 Az lator el-bocsáttatik,
 Az ártatlanra mondatik
 Halálos Törvény súllyá.
 JESUS Atyád bõltésége,
 Angyaloknak dütsõsége,
 Királly a földnek s' menynek:
 Ki így akartál kénzadni
 Érettem, koronáztatni,
 S'-tsúfjalenni mindennek.
 Ezekért az gyõtrelmekért,
 Az Bárfonyért s'-tõvifekért,
 Kiket rajtad szemlélek,
 Az kevélység, szilajságát,
 Nagyra vágyás nyalkaságát
 Ircsd-ki belõlem kérlek.
 Tudom ugyan, hogy vétettem,
 És en-is nagy óka lettem,
 Az te szenvedésednek:
 De minthogy már hozzád tértem,
 Es tőled kegyelmet kértem,
 Engedgy meg szegényednek.
 Tõvi-

Tõvifed szivem haffa-meg,
 Lelkemet véred mossa-meg,
 Bárfonyod ékefittsen:
 Te légy Uram, Fejedelmem,
 Gyámolom, és segedelmem,
 Te Malasztod segittsen.
 Hogy téged illendõ-képpen
 Tisztelleylek, s'-járjam éppen
 Csak a' te õsvényedet:
 Akaratodat kövessém,
 Es igaz szivel keressém,
 Az te dütsõségedet.
 Néked pedig keferedet
 Anya, edgyetlen Edgyedet
 Illyen kénos voltában
 Bűneimért bé-mutatom,
 Es te elődben állatom,
 Tõvis koronájában.
 Tudod, azokat sziveffen
 Meg-bántam, és keserveffen,
 Érzem most is fájdalmát,
 Meg-bántottam az mellyekkel,
 Es már az-után többekkel,
 Nem boszszontom irgalmát.
 Te-is

Te is igyemet fel-venni
 Méltóztatsál, s'-azon lenni,
 Hogy kedvében eshessem:
 Es ez szörnyű s'-rettenetes
 Eset után, kellemetes
 Dolgait szemlélhessem.
 Töviséért szent Fejének,
 Atyai örökségének,
 Láthassam koronáját:
 Nézhessem az fok szitkokért,
 Személyére hánt motskokért,
 Dűcsőséges Orczáját.

Negye-

Negyedik Rosa.

A JESUS keresztnének maga
 Vállán a Calváriára vitelé-
 nek Tük.

Figyelmezz jól kegyes Lélek,
 Szomorú dolgot beszéllek,
 Es hallatlan Esetet:
 Ki járt már a Sententia,
 JESUS az Istennek Fia
 Halálra ítéltet.
 Az Latrok közé állatva,
 S'-szorgosfan körül fogatva
 Hóhérok csordájátul:
 Az utzákon hurczoltatik,
 Szaporán csoportoztatik
 Az népnek fokságátul.
 Nints ábrázat, nints ékeffég,
 Nints tekintet, nints tisztesség,
 Nints épség semmijében:
 Az Sidelok kegyetlensége,
 Az Vitézek fenesége,
 Ugy rontotta Testében.

Sűrő

Sűrő könyv folya Orczáját,
 Bőven teli szemét, száját
 Annak keferves árja:
 Ugy viszi terhes keresztét,
 Tántorgattya gyenge testét
 Annak nagy gerendája.
 Hol amarra, hol dől erre,
 Vesz magát valamerre,
 Mindenütt csak húl, és kél:
 Nints ereje, hogy mehesen,
 Űzik pedig, hogy sieffen,
 Semmi nyúgovást nem lel.
 Most el sabbat könyökére,
 Most esik fáratt térdgyére,
 Most majd orrára borúl:
 Ki innét, ki túl rángattya,
 El-dől, magát nem bírhattya,
 S'-keresztzte alá szorúl.
 Ez innét, az túl rongállya,
 Ki kövekkel hajigállya,
 Ki szitkokkal illeri;
 Némelly csuczája hegyével,
 Némelly dorongos kezével
 Tazigállya, s'-sebheteri.

El-nyomván nehéz keresztzte,
 Vagyon fzapora el-este,
 De pihente nem lehet:
 Rá rohánnak minden-felől,
 Rúgják, s'-döfik hátul s'-elől,
 Menni kell az mint mehet.
 Omol ujonnan-is földre,
 Onnét emelkedvén térdre,
 Fel-kezd ismét álnia:
 De alig lép edgyet, kettőt,
 Inának hasonló lejtőt
 Kell megintén járnia.
 Néha magok is le-verik,
 Porban, és vérben keverik
 Szent szemelyét újobban;
 Onnét megént fel-rángattya,
 Káromkodva rivogattya,
 S'-mondgyák, hogy mennyen job-
 De mivel hogy föllül müllya (ban.
 Tehetségét terhe súllya,
 Azt meszfze nem viheti:
 Ismét le roskad alatta,
 Erejét mind el-fogyatta:
 Továb nem emelheti.

Ha fel kél megént le-omlik,
 Es minden febe fel-bomlik
 Az gyakor esések bül:
 Meg-árad vére forrása,
 Mint az patakok folyása
 Az nyitot kút fejekbül,
 Mind-az-által mind ezeket
 Az nagy kénfzenvedéseket
 Visei nagy csendessen:
 Sőt többeket-is érettünk,
 Noha ellene bünt tettünk,
 Cselekedne kedvessen.
 Oh! én Istenem, szerelmem,
 én meg-váltom és védelmem
 Néked mivel tartozom:
 Hogy ellened én vétettem,
 Te fzenvedsz még-is érettem,
 Te vagy Rab, én változom.
 Az kénra méltó én voltam,
 Mivel hogy őszve gázoltam
 Meg-vertén törvényedet:
 Magadra még-is te vetted
 Annak súllyát, nem engetted
 El-veszni szegényedet.

Oh

Oh melly késerves, szomorú
 Vólt, és hallatlan háború
 Ezek ki menetele:
 Minden ki gondolt kénokkal,
 Fel-keregett csúflásokkal
 Léven az éppen tele.
 Oh! mennyi véred omlott ki
 Azólta-is, hogy hoztak ki,
 S'-viszed nagy keresztedet,
 Minden nyomai lábadnak,
 Attól ugyan meg-áradnak,
 S'-végig folyák testedet.
 Az merre utadot veszed,
 Ott éppen pirossá teszed
 Az földet, és köveket:
 A' kereszt véred ki-nyomja,
 Annak drága Miniomja
 Meg-fest ott mindeneket
 Ah mostán-is hányszor esel,
 Mint hogy igen gyengén visel
 Lábad erőtlensége:
 Akár mi kis rög tántorit,
 Szapora botlásra szorit
 Erődnek gyengesége:

Azom-

Azomban imé nagy jajjal,
 Kúcsolt kézzel, tépet hajjal
 Edes Annyád érkezik,
 Hogy közelítsen tégedet,
 Meg láthassa személyedet,
 Sziveffen igyekezik.

Allyunk-meg itt egy kevérsé,
 Tedgyük magunkot részefsé
 Ezeknek érzésében:
 Mind a' keserves Anyának,
 Mind az ő édes Fiának
 Gyötrelme nézésében.

Az Annya mihént hallotta:
 Hogy *Pilatus* ki-mondotta
 Törvényét szent Fiának:
 Mint a' Menykőtül üttetet,
 El-dőlt, s'-nehezen vehetet
 Meg-éledést magának.

Fel-kél végre a' mint lehet,
 A' mennyire erőt vehet
 Siettetí menését:
 Rokonit melléje vévén,
 S'-azokal nagy írást tévén
 Keresi szerelmesét.

Hogy

Hogy véle szemben lehetne,
 Tőle vég búcsút vehetne
 Borúlván orczájára:
 Ha pedig az nem lehetne,
 Bár csak távolról nézhetne
 Szerelmes Magzattyára.

Igy a' Város edgy Uczáján,
 Könyve le-folyván Orczáján,
 A' nép közé férkezik:
 Ott szent Fia keresztével,
 Gyakran el eső testével
 Eleiben érkezik.

A' mellyet látván, földre hűll,
 Majd e' világbul is ki múll,
 El-rémült keservében:
 Soká meg sem mozdúlhatott,
 Mint kő Bálvány ugy láttatott
 Meg-hidegült testében.

Fel-vefzi magát végtére,
 Kúcsollya kezét fejére,
 Kezd ízfzonyú jajgatást:
 Keserves Tör jár mellyében,
 Melytül sebheter szívében
 Érez nagy szorongatást.

Szent

Szent Fiához akar menni,
 De nehéz annak meg-lenni,
 Az nép tollongásában:
 Ez, s'-az is férre taszítja,
 Es az útból ki-szorítja
 Oda indulásában.
 Mellyen jobban szomorodik,
 Efsőzéfe szaporodik
 Meg áradott szemének:
 Melly Orczáját el-borítja,
 Kénvallását szaporítja
 Keseredett szívének.
 Közeleb férkezik végre,
 Es újabb keserűségre
 Botsáttya ottan magát,
 Látván edgyetlen Edgyének
 Kereszt emelő Testének
 Illy rettenetes dolgát.
 Nézi el-rongyolt Orczáját,
 Fejét lértő koronáját,
 Nézi az fok febeket:
 Böven folyó vérét nézi,
 Nézi, és nehezen érzi
 Szívében mind ezeket.'

Majd

Majd el hal nagy keservében,
 Meg-némúl, mint kő nyelvében
 Fia kénnyát szemlélvén:
 Szívében sir, és kesereg:
 Hogy szent Fia így véntereg,
 Magában így beszélvén:
 Jaj, jaj én édes szülőttem,
 Im én-is elődben jöttem,
 De itten miket látok?
 Mint lator ugy hurczoltatol,
 Szörnyű halálra vonatol,
 Rajtad ez, ah! mi átok?
 Jaj! já! hova hadsz engemet?
 Ah! had tedgyem-le éltemet
 Te veled edgyütt én-is:
 Avagy helyetted hallyak-meg,
 Nagy örömeft váltolak-meg
 Az magam életén-is.
 Bár eddig-is kénnyaidnak
 Nagy terhe, s'-gyalázatidnak
 Vólt vólna én vállamon:
 Nem latnék ennyi febeket,
 Sok egyéb szörnyűségeket,
 Most édes virágomon.

G

De

De késő már azt fel-vennem,
 Bár csak most lehetné mennem
 Az halálra éretted:
 Vagy, ha azt meg nem nyerhetem,
 Leg-aláb, én is életem
 Most tegyem le-melletted.
 Hogy így veled meg-hóltomban,
 Szívemet kénző kénomban
 Szakadgyon utolsó vég:
 Annak sebes tüze másként,
 Gyujtván bennem mind több több
 Szívemen mindenkor ég. (ként,
 Edes szívem, drága kintsem
 Ally meg, terhed had segittsem,
 Add reám kerefszteted:
 Látom ki-folyt minden véred,
 Mig az *Calvariát* éred,
 Nem viheted terhedet.
 Oh én ártatlan virágom!
 Kód nélkül való világom!
 Oh kedves napom fénye!
 Melly igen meg-ferétettél,
 Mindenektől meg-vertettél,
 Minden jónak örvénye.

Igy

Igy keferegyén szivében.
 Nintsen száraz személlýében
 Rajta folyó könyvétül:
 Azomban éléb kezd menni,
 Vég búcsút akarván venni
 Eő edgyetlen Edgyétül.
 Bizik is hogy oda szorúl,
 Édes orczájára borúl,
 S'-meg-mossa azt csókokkal:
 Hol most helyén a' Rosáknak
 Van moslékja rút torháknak
 Azokhoz sült varokkal.
 De onnét vízfzsa kergetik,
 Fiát pedig siettetik,
 S'-döfölik hogy nem mehet:
 Ezt keferves Annya láttya,
 Fáj a' szive, mert sajáttya:
 Fáj, de arrúl nem tehatt.
 Hol találtatik olly elme,
 Kinek van annyi értelme,
 Melly az árva Anyának
 Szive nagy keferűségét,
 Sok jaját, és szörnyűségét
 Ki-mondhaffa kényyának.

G 2

El.

El-lankatt, és el-fáratt már,
 Alig piheg, nehezen jár,
 Még is utánna megyen :
 Most erre, most amarra tér,
 De szent Fiához úgy sem fér,
 Mondgya : jaj ! jaj ! mit tegyen ?
 Majd ketté hasad szívében,
 Reszkett minden tetemében,
 Látván, hogy már el-veszti
 Két szeme kedves világát,
 Édes Fiát, szép virágát,
 Magát halni ereszti.
 Oh édes JESUS azokért,
 Az hallatlan fajdalmokért,
 Kiket szent Anyád érzett :
 Midőn illy kénos vóltodban,
 A' keresztfát hurczoltodban,
 Téged követvén nézett.
 Es a' kikkel sebefedett
 Te-szíved-is, keferedett
 Anyádot ott tekintvén,
 Add, hogy őszöntek ezeknek
 Az fok kénoknak, sebeknek
 Engem is fel-serkentvén.

En-is

En-is az én keresztemet
 Vegyem-fel, és vezéremet
 Tégedet kövessék :
 Az te szent kereszted adgyon
 Erőt, és velem maradjon,
 Hogy el ne vesszeffelek.
 Es az én keresztem Fája,
 Üdvösségem zöld palmája
 Légyen, s'-meg ne száradgyon :
 Hogy az tűzre való fákkal
 Ne égjen-meg, és azokkal
 Veszélyre ne maradjon.

G 3

Ötö-

Ötödik Rofa.

*Az JESUS fel-feszítetté-
nek Titka.*

Hivek ide siefsetek,
Méltó háládást tegyetek
Jesús-nak mind magának,
Mind az ő megkeferedett,
El-bádogyadott el-epedett
Szerelmes szent Annyának.
Annak, fok kényyát s'-meg-hóltát,
Ennek fíralma nagy vóltát
Kegyes szível üllýetek:
Itt mind a' jajnak, s'-panasznak,
Mind kegyelemnek, s'-malasztanak
Nagy az Titka hidgyétek:
Es az mint az szeretetnek,
Ugy az szomorú esetnek
Van hallatlan csudája:
Akar az Árva Anyának,
Akar ő édes Fíának
Tekéntessék példája.

Ha

Ha az kénoknak fokságát,
Az szeretetnek nagyságát
Szemlellyük, és vísgállyuk:
Hogy valaki illyet vallott,
Sótt csak látott-is vagy hallott,
Azt sohol nem talállyuk.
Az ki semmiben nem vétett,
Minket tellyessen szeretett,
Im miként hurczoltatik:
Bánnak véle kegyetlenül
Mint lator nagy szertelenül
Az halálra vonatik
Nintsen senki könyörölő
Esetén, fok az örülő,
Rajta minden kegyetlen:
Rá csoportostlan rohannak,
Testérül mindent le-vonnak,
Marad csupa meztelen.
Rajta az sebek ujúlnak,
Es bő pataki indúlnak
Onnét forró vérének:
Kik ujonnan el-borittyák
Egész testét, szaporittyák
Tengerét kefervének.

G 4

Az

Az ki teremt mindeneket,
 Az földet, és az égeket
 Ruházza s' ékefiti,
 Annak nintsen öltözete:
 Az maga faját nemzete
 Urát így kissebbíti.
 Az ki szűzebb minden szűznél,
 Tisztáb a' napbéli tűznél,
 S' tellyes szemérmességgel:
 Mint hogy mesztelen áll éppen
 Az világ előtt: Illy-képpen
 Van melly nagy szégyenséggel.
 All szeliden, és cfendessen,
 Fogadgya engedelmeffen
 Az mi néki hagyatik:
 Az mint hóhéra akarja,
 Feje, Lába, Keze, Karja
 Az szerint rakattatik.
 Most kezét, most lábát adgya,
 Az mint az nékie hadgya,
 Alája az szögeknek:
 Szenvedvén kegyes Tűréssel,
 Noha esnek nagy séréssel
 Lyuggatái ezeknek.

Itt.

Itt figyelmeffen álljunk-meg,
 Istenünknek tekintsük-meg
 Illy cfendes szenvedését:
 Lássuk az ötet kénzoknak
 Kegyerlen hóhér fidóknak
 Rajta dühösködését
 Az keresztnék magos fala
 Hofzizabban fúratott vala
 (Mint hogy hozzá nem mérték)
 Mint szent lábai nyúlhattak:
 Az mig oda nem huzattak,
 A' fúrást el sem érték:
 Mert az fok kénos sebektül,
 Az Inak-is ő helyektül
 Hátráb fugorottanak:
 Es az lábak-is azokkal,
 Rövidbökkélették sokkal,
 Mint az előtt vóltanak.
 Azért hogy oda érnének,
 Az holott fúrást tévének,
 Meg rövidölt Inaj:
 Húzzák, vonnyák nagy erővel,
 Az mig az fúras helyével
 Meg-edgyeznek lábaj.

G 5

Oh

Oh gyűtrelneknek gyűtrelneme!
 Mellyen el bódúl az elme:
 Oh hallatlan dühösség!
 Kikhez nem említ hasonlót,
 Népet sem tud illy káromlót
 Soha semmi régiség.
 Im miként meg-szakadoztak,
 Es egy mástul el-oszlottak
 Izei az csontoknak;
 Olly rézfetske nintsen benne,
 Melly helyébül ki nem menne,
 Kénnya miatt azoknak.
 Altal szögezett tenyere,
 Meg-lyukasztott lába ere,
 Arafzt vér folyamakot,
 Fel szaggattatott háta-is,
 Tővissel font homloka-is
 Szaporittya azokat.
 Vérben van talpig tetétül,
 Rajta lévő fok sebétül
 Gondold melly kénban lehatt?
 Fejét akár hová hajtsa,
 Es nyugalalmát óhajtsa,
 Könyecséget nem vehett.

Ha

Ha azt Bal-felé ereszti,
 Az Tővisnek el-rekeszti
 Sértő fulánkja onnét:
 Ha bocsáttya jobba felé,
 Az akad ottan-is belé:
 Nints nyugalma fohonnét.
 El-fárad, ha fel-emeli,
 Ha alá bocsáttya, leli
 Annál nagyob fájdalmát:
 Veszetrül van dolga éppen,
 Nem talállya semmi-képpen
 Keresett nyugalalmát.
 Van illy gyűtrelnes kénokban,
 Illy nyomorúlt állapotban
 Fia az nagy Istennek:
 Ennyire sebesítettik,
 Az kereszthez szögeztetik
 Alkútója mindennek.
 Mind-az-által mind ezekben
 Az kénos szenvedésekben
 Nem gondol ugy magával:
 Mint az mi üdvösségünknek,
 Elébbeni esetünknek
 Helyre állításával.

G 6

Oh

Oh *Jesum*! én vétettem,
Az veszély még-is helyettem
Imé tégedet talált:

Az hamis szolga én voltam,
Ki Uramot el-aroltam,
En érdemlettem halált.

Oh veszett! mit cselekettem?

Az jóért gonoszt fizettem
Néked jó Istenemnek:

Sok bocsfzúval illettelek,
Férre tévén, meg-vettelek

Kút-feje életemnek.

De kérlek téged Uramot,

Ne nézzed bűnös voltomat,

Tekénts reám kegyessen:

Tisztíts meg bűnöm szennyéből,

Hogy érdemed gyümölséből

Legyek én-is részesen.

Két szemem merül elsőben,

Zokogva esem elődben

Csókjára az sebeknek:

Es lelkemet oda zárom,

Tudom nem léfz semmi károm

Rőjtekében ezeknek.

ORVOS

Orvos Patikám szent véred,

Mellyel lelkem mihelt éred,

Azontúl meg-vigaszik:

Tövifed kedves virágom,

Addig van hasznos világom,

Meddig az meg nem aszik.

Ezeket mind te magadnak,

Mind a' te édes Anyádnak

Edgyütt sok sérelmével

Uram néked bé-mutatom,

Es te elődben juttatom

Szivem töredelmével.

Kiket belső s' külső-képpen

Meg-keferittetvén éppen

Mind ketten viseltetek,

Te Testednek sok kényában,

Anyád szive fájdalmában,

Az midőn szenvedtetek.

Viselfsz az meñyi sebeket,

S' azzal járó gyűntelmeket

Te kén látó testeden:

Eő-is belső kefervében,

Annyi tört érez szívében,

Te szörnyű eseteden.

G 7

Ah!

Ah! melly szomorú lehetett
 Akkor is, rád mint nézhetett,
 S' mitt tudhatott mivelni?
 Midőn már kerefszten lévőn
 Azt a' földről fel-is vévén,
 Fel kezdették emelni.
 Azomban a' Földre omol,
 Es azzal inkább meg-romol
 Már fel függesztett tested:
 Minden csontok meg-indúlnak,
 Es helyekből ki mozdúlnak,
 Lévéen illy nagy meg-estéd.
 Az sebek meg nyílnak jobban,
 Véred meg indul ujobban,
 S' folyását szaporittya:
 Meg-pirosittya az földet,
 Nem enged ott lenni zöldet,
 Rosa színnel borittya.
 Szemed akár hová vesséd,
 Es könnyebségéd kereffed,
 Nem lész egyebet, csak ként:
 Két lator közé függesztnek,
 Ott-is szeme az edgyiknek
 Rád káromlással teként.

Az

Az Vitézek forlot vévén,
 Es azt köntösödre tévén,
 Egy-más között fel-öfztyák:
 Ellenfégid karomkodnak,
 Szapora hahatát mondnak,
 Bús szivedet boszszontyák.
 Kiáltják rút karomkodva:
 No, a' ki nagy bizakodva
 Mondod vala a' minap:
 Hogy az Templomot el-rontod,
 Es azt helyére állatod
 Meddig el-múlt három nap,
 Orvosold mostán dolgodot,
 Meg-szabaditván magadot,
 Tégy tested fok kényyárúl:
 Most vagy on ideje ennek,
 Ha Fia vagy az Istennek,
 Szály-le az kerefsz-fárúl.
 De veszed csendes türéssel,
 Nem hogy boszszúság üzéssel
 Erzenéd te ezeket:
 Sőt szeretettel gerjedeszsz,
 Atyádnak értek esedezszsz:
 Bocsássa-meg vétkeket.

Az-

Az-után az hozzád térő,
 Es bűneit meg-ősmérő
 Latrot azzal biztatod:
 Hogy víszed paraditsomban,
 Es magaddal edgyütt abban
 Még ma bé-is iktatod.
 Adod minékünk Anyádat,
 Es engeszteléd Atyádat
 Előbbi haragjában:
 Azért nem de remélhetünk,
 Sőt bizonyosak lehetünk
 Ez-után irgalmában?
 Lelkünknek szorongatója,
 Akar melly nagy bűn csomója,
 Legyen ránk hurkoltatva,
 Szent Fia elég tétele
 Biztat, hogy annak kötele
 Meg-lészen oldoztatva:
 Midőn az téged kénzoknak,
 Ellened káromkodoknak
 Vétkek meg bocsáttatik:
 Es amaz bűnre bátorinak,
 Melletted függő latornak
 Paraditsom adatik.

Ki

Kilehet hát, az ki ebben
 Az hallatlan kegyelemben
 Bátran ne bizakodgyék:
 Csak ki fefellyen bűnéből,
 Es Izive töredelméből
 Te hozzád ragaszkodgyék.
 Holott magad kélfakartva,
 Erettünk nagy harczott tartva,
 Kévánsz szó szöllonk lenni:
 Es haragjából Atyádnak,
 Birtokából az Sátannak,
 Kegyelmeffen ki-venni.
 Mi-is te neked ezekérr
 Az fok jó teteményekért
 Nagy alázatosággal,
 Szüntelen hálákat adunk,
 Es ditsireteket mondunk,
 Tartozó buzgósággal.
 Abban égélz hittelléven:
 Hogy már dolgunkot fel-vévén,
 Végig lefeszél mellettünk:
 Akar melly nehéz ügyünkben
 Szent Atyádnál életünkben
 Efedezel érettünk.

Az

Az mellyért mi sem rágittyuk,
 De újítván szaporittyuk
 Az te dicsiretedet:
 Aldgyuk, tisztellyük, urallyuk,
 Féllyük, és fel-magasztallyuk
 Te szentséges nevedet.
 Azomban ki folyván az vér,
 Meg-üressedik minden ér
 Az éltető melegtül:
 El-vész minden ékességed,
 Halni tér elevenséged
 Az sok gyűtrődésektül.
 Tövis hatotta fejedet,
 Sok-képpen sebhét testedet
 Nints hol könnyebbiteni;
 Akár el-fáratt lábaddal,
 Akár el-bádogyatt karoddal
 Kezded azt segiteni.
 Sőt így fájdalmid ujúlak,
 Mert mozogván meg-indúlnak
 Forrási az sebeknek:
 Akár-fel, akár le-veted
 Szemedet, de nem lelheted
 Segítségét ezeknek.

Az Nap, és Hóld szomorodik;
 Az tiszta ég háborodik
 Hallatlan sötétléssel:
 Az kösziklák hafadoznak,
 Az magas fák romladoznak
 Ifzonyú repedéssel.
 Az koporókknak Márványi,
 Pogány Istenek Bálványi
 Fel nyilnak, s-el romolnak:
 Vitorlája az Templomnak
 Ketté szakad, sok halomnak
 Töltvényi le omolnak.
 Az egész földnek, és menynek,
 Azokban lévő mindennek
 Van szörnyű változása:
 Az Istennek magának-is,
 Nem kedvezvén fiának-is
 Van most búslakodása.
 Mert nem hallja-meg kérését:
 Noha láttya epedését
 Illy halálos harczában:
 De hadgya ottan csak magát,
 Még nem végzi kezdett dolgát
 Lelkünknek váltságában.

Es midőn már az epének
 Eczetel közlött mérgének
 Italát meg-izlette:
 Végre Attyának ajálván
 (Fejenakára hajolván)
 Lelkét ki-eresztette.
 Oh! Uram, a' ki érettem
 (Mint hogy halált érdemlettem)
 Az Keresztnek Oltárán
 Atyádnak fel-áldoztattál,
 Es engemet meg-váltottál,
 Piros véred nagy árán.
 Im én-is nagy alázattal,
 Földre csüggő ábrázattal
 Szent lábaidhoz esem:
 Es néked valván magamot,
 Továb már Orvosságomot
 Csak te nálad keresem.
 Meg vallom, tőled el-szöktem,
 Ellened Pártot ütöttem:
 De meg-akarok térnem:
 Az mellyre kérlek erőt adgy,
 S'-tőled el-szakadnom ne hadgy,
 Es több pártolást érnem.

Oldalad fel-nyitásának,
 Lábaid lyuggatásának,
 S'-kezeidnek febiért:
 Azokból buzgó vérednek,
 Ertünk le tett életednek,
 Könyörgők érdemiért.
 Ha méltoztattál fel-venni
 Azokat, ne engedd lenni
 Házontalanúl bennem:
 Hanem adgyad meg-egyelmeffen,
 Hogy azok által leheffen
 Üdvösségemet vennem.
 Az Ostor, Veszsző, Tővis, Nád,
 Káromlás, szitok, hamis vád,
 Szög, Dárda, kereszteddél,
 Kiket viseltél érettem,
 Az miben eddig vétettem
 Mossa-el azt véreddel.
 Add hogy a' testnek, világnak,
 Azokkal minden hivságnak
 Egészlen meg-halhassak:
 Az után tellyes hűséggel,
 Igaz tökéletességgel
 Csak néked szolgálhassak.

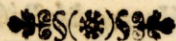
Fel-támadván háláloddal,
 Erőssítő malasztoddal
 Tartassam-meg a' végre:
 Hogy holtod adgya éltemet,
 Sok kénod bódog végemet
 Az örök üdvösségre.

Téged-is, oh el-epedet
 Anya! az ki szerelmedet
 Szemlélted keserveffen
 Szent Attyához kiáltani,
 Es Lelkét ki-bocsátani

Az kereftfán csendessen,
 Köszöntelek nagy zokogva,
 Néked mindenestül fogva
 Magamot bé mutatván:
 Es illy keserves igyedet,
 Edgyetlen edgy szűlöttedet
 Veled edgyütt jajgatván:

Kérlek te se felekezzeél
 Rólam, hanem emlekezzeél
 A' te édes Fiádnak:
 Légyen irgalmas mindenkor,
 Fő-képpen éltem végekor
 Nékem bűnös szolgádnak.

HAR:

HARMADIK RÉSZ.

Dücsőségnek Rosái.

Első Rósa.

Az JESUS fel-támadásának
Titka.

TEd-le keferűségedet
 Oh szűz Anya! és szivedet
 Töltsed nagy vigasággal:
 Szálljon le Árja szemednek,
 Orczád Asztató könyvednek
 Vess véget gyorsasággal.

Im JESUS ki sok kénokkal
 Az véle függő latrokkal
 Halálra vitettetet,
 Es fel-feszítettet vala,
 Az kereftfán meg-is hala,
 S'-végre el-temettetet.

Az

Az te szerelmes Magzatod
 Fel-támatt (majd meg-láthatod)
 Es éll dücsőfegeffen:
 Melly az halálnak hatalmát,
 Az Sárannak birodalmát
 Meg rontotta nyertessen.
 Erős zárját az Pokolnak
 Fel-törte, és fok Fogolynak
 Adott ott szabadulást:
 Az után nagy nyereséggel,
 Győzedelmes dütsőséggel
 Tett onnét meg-fordulást.
 Es az te édes szülötted
 Leg-elsőben is előtted
 Kévána meg-jelenni:
 Dücsőféges mivóltában,
 Szived bús állapottyában
 Azzal ujultá tenni.
 Fiúi szeretetéből,
 Annak minden örömeből
 Részeltetni téged-is:
 Tudván mennyi gyötrelmekben
 Amaz nagy szenvedésekben
 Vólt érte szived-is.

Nézd

Nézd mint tündöklék Orczája,
 Mint az hó olyan Ruhája,
 Van véle nagy fokaság:
 Mellyet az halál, torkából
 Vett ki, és meg-váltásából
 Követ immár boldogság.
 Azt edgyütt önnön magával
 Dücsőült állapottyával,
 Te néked bé mutattya:
 Es néked-is mint magának
 Engedelmes hű szolgának
 Edgyen-edgyen állattya.
 Eőt mint Istent s-meg-váltót,
 Attyával közös alkatót
 Tisztelik, és imádgják:
 Néked mint Isten Annjának,
 Menynek, s'-Földnek Afzonyának
 Bócsületedet adgyák.
 Az meg-váltás az ő dolga:
 De hogy az Urbúl lén szolga,
 Es születet éretrünk:
 Azért te ditsőitetel
 Aldatol és tiszteltetel
 Mind itten, mind felettünk.

H

De

De kinek fér elméjében,

Ki-foghattya meg szívében

Az te nagy örömedet?

Kit el-temettél a' minap,

Látván élni ez mánap

Szerelmes gyermekedet.

De oh' melly szelidséggel vagy,

Alázatofogod melly nagy,

Hogy így örvendeztetel:

Mondván magad szolgálónak,

Es azokra nem méltónak

Az kikkel tiszteltetel.

Az meg-szabadult lelkeknek,

Véle lévő seregeknek

Az mennyi számát nézed:

Az te edgyetlen Edgyednek,

Jelen lételén, szivednek

Annyi örömet érzed.

Az kiért annyit epedtél,

Rettenetes ként szenvedtél,

Látod már szerelmedet:

Látod, látod Dúcsóságban,

Mint az nap olly fényességben.

Látod, drága kintsedet.

Nofz-

Nofzsa terjedsz ki karodat,

Győj közeleb, és magadat

Bocsáffad ölelésre:

Siefs kedves illattyára,

Es békeséges csókjára,

S'-abban gyönyörködésre.

Meg-dúcsóult személlyével,

Veled közlött örömével

Tellyen szived kedvesfen:

Eőrülly azoknak az jóknak,

Minden vigságra méltóknak,

Eőrülly, örülly szíveffen.

Nézd tövissel font homlokát,

S'-csapdosot orcáját, nyakát,

Nézd most mint tündöklének

Nézd-meg lyuggatot kezeit

Azoknak véres sebeit

Melly ragyagva fénlenek.

Fel-szakasztott oldalának,

Vére tágas folyamának

Nézd széles csatornáját,

Nézd most onnét nem csorog vér:

De ad gya minden sebes ér

Tündöklő ragyogványát.

H 2

Mint

Mint az Rosák, virágoznak
 Az feb helyek, s' illatoznak
 Mennyei *Balsamommal*:
 Most már gyönyörűségek,
 Dűtsöültek, s' nem tellyesek
 Mint eléb fájdalommal.
 Oh! melly kedves édeséget,
 Szeretetet, Békeiséget
 Nyújtanak most mind ezek:
 Vér helyet gyönyörűséggel
 Folynak, és nagy édeséggel
 Sebes Oldal, Láb, Kezek.
 Ezeknek bő folyamából,
 Lélek gyógyító Borából
 Végy most annyi örömet,
 Minap az kénok idején,
 Az *Calvaria* tetején
 Vettél mennyi gyötrelmet.
 El-ment már a' tél mordsága,
 Az kemény szelek vadsága,
 Az homályok el-múltak
 Az nap ragyagva tettzet-fell,
 Az kívánt jó idő gyött-ell,
 Az vigságok újultak.

El-

El-gyött Napja az örömnék,
 Az mellyen méltó mindennek
 Bánattyát férre tenni:
 Es fel-tamadott Urának
 Eörülni, s' édes Annyának
 Szolgálattyára menni.
 Es edgyütt az Angyalokkal
 Eötet dűtsérő Torokkal
 Vigan így énekelni:
 Szűz Anya, légy nagy örömben,
 Mert az kit tífza méhcdben
 Erdemeltél viselni:
 Az, az halált meg-rontotta,
 Fel-támatt az mint mondotta
 Minnyájunk örömére:
 Bizony, Bizony fel-tamadott,
 S'-tellyes reménséget adott
 Lelkünk üdvösségére.
 Te esedezzel érettünk,
 Vigyázz ránk, és légy mellettünk
 Az te édes Fiádnál
 Oh szentséges szűz Anyaság,
 Kiben nagy az irgalmasság:
 Azért minket te hagynál

H 3

Az

Az büntül, a' mellyben valánk ,
 Avagy ugyan belé halánk
 Add hogy mi-is kellyünk-fel :
 Az régi szennyet le-vervén,
 Az igafságot követvén,
 Tisztáb köntöft vegyünk-fel.
 Az-után jobb őrizetben,
 Elvén ez gyarló életben,
 Vífellyük azt olly tisztán :
 Hogy Makulája ne legyen
 Mikor eleiben megyen
 Lelkünk életünk föttán.

Máso-

Máfodik Rosa.

Az Jesus Menyben-mene-
 telének Tük.

Molta dücsőségesen
 (Az halált Poklot nyertesen
 Meg-győzvén) fel-tamadott
 Az Ur mi üdvösségünkre :
 Az olta nagy örömünkre
 Négyfzer tiz Nap virradott :

Vagyon megint min vigadnunk,
 Es miért hálát adnunk
 Az mi édes Urunknak :
 Erkezvén nagy Dücsösége,
 Magasztaltatván Főlsége
 Dücsőült Királyunknak.

Most van öröme ideje,
 Most van virágzó mezeje
 Erdemlett Pompájának,
 Most dücsőül Diadalma,
 Most adatik meg jutalma
 Győzedelmes harczának.

H4

Mi-

Midőn ezen harcza után,
 Kin az halál Pokol Sátán
 Tőle meg győztetett
 Mégyen az egek feliben,
 S'ül ott Királyi székiben
 Melly néki készítettett.
 Helyheztek az Attyának
 Jobjára, Diadalmának
 Koronája adatik:
 Es az tétetik fejében,
 Az égnek nagy örömében
 Mindenektől áldatik.
 Te-is oh Emberi Nemzet,
 Kinek szabadulást szerzett,
 Eörülly illy jó Uradnak:
 Eörülly nagy győzedelmének,
 Azzal nyert Dicsőségének,
 Eörülly te Királoednak.
 Eörülly Pompás Ünneplésén,
 Egben Attyához menésén:
 Eörülhertz is sziveffen.
 Mert azzal arra nyit ajtót:
 Hogy minden hozzá óhajtót
 Maga után viheffen.

Azom-

Azomban ottan helyünköt
 Szerezze, az hol bennünköt
 Teheffen kész szálláfra,
 Atyai örökségében,
 Es annak Dicsőségében
 Végetlen maradáfra.
 Méltó, méltó itt vigadnunk
 Az Urnak, s' hálakot adnunk
 Illyen nagy jó tétéért:
 A'ki meg váltván bennünköt,
 Készíti Menyben helyünköt
 Lelkünk üdvösségeért.
 De ti-is ő Seraphinok,
 Erőffégek, Cherubinok,
 Mind az Archangyalokkal:
 Ti-is ő hatalmasságok,
 Égi minden Uraságok
 Az Angyali Charokkal
 Jertek ide örvendezve,
 Enekekkel zengedezve,
 Es kedves *Ofannával*,
 Sieffetek eleiben
 Annak, ki az ég feliben
 Megyen illyen pompával.

H s

Im

Im gyön az Ur Fényességgel,
 Nyissátok fel fietséggel
 Kapuit az Mennyeknek.
 Gyön Dűcsőült állapotban,
 Mint nap, fénlő ruházatban
 Királya az Egeknek.
 Az mikor ment vólt innét ki,
 Nem vólt akkor vele senki
 Gyön most fok ezerekkel:
 Szenvedésének hasznárul
 Tészen, s' fel támadásárul
 Bizonyáságot ezekkel.
 Méltó azért vigadgyatok,
 Szókdétselve tapsoltyatok,
 Uratok Diadalmán:
 Az Ellenségek el-vesztek,
 Pokol kapui le-estek,
 Nyertes lén az Oroszlán.
 Nyertes az *Abrahám* Magva,
 Gyön Dűcsőléggel ragyagva
 Szent Attyához Mennyekben:
 Hol az régi romlásokat
 Helyre hozza, s' lakosokat
 Szerez megént ezekben.

De

De köszöntvén személlyedet,
 Leg-elsőben-is tégedet
 Híj lak ide örülni
 Szűz Anya, édes Fiadnak
 Dűtsőségére, és annak
 Kedvében részesülni.
 Eörüll azért itt, és vigadgy,
 Szent Fiadnak-is többet adgy
 Azzal nagy öröméhez:
 Nézzed melly gyönyörűséggel,
 Es melly pompás Dűcsőséggel
 Közelit ez az éghez:
 Nézd, melly szép áldás rétellel,
 Es kedves búcsú vétellel
 Távozik el előled:
 Vilzsa miképpen tekénget,
 Fejet hajt, s' reád integet
 Távulb lévően-is tőled.
 Te-is hasonlatos képpen
 Végy hát búcsút, s' áld-meg szépen
 Útra indulásában,
 Nyissad fel éppen szivedet,
 Eöntsd ki tellyes szerelmedet
 Tőled-el válásában.

H6

Oh

Oh gyönyörű búcsú vétel!
 Ez nem olly győtrelem tétel
 Mellyet az múlt napokban
Bethaniában tettetek,
 Az mikor búcsút vettetek
 Egy mástúl nagy kénokban.
 Mert akkor kén-szenvedésre,
 Most pedig örvendezésre
 Megyen édes Magzatod:
 Megyen örök dűtsőségre,
 Megyen királyi fűlségre,
 Az mint im most láthatod.
 Akkor halálra vitetett,
 Sok kénokkal illettetett
 Az kegyetlen Népektől:
 Most azért Dűcsőittetik,
 Es áldotnak hirdettetik
 Az égi feregektől.
 Akkor áratt szemcinek,
 S'onnét csurgó könyveinek
 Hány cseppe vert tégedet:
 Most annyi vigafság tellye
 Sőt ugyan szárnyán vífellye
 Eörvendező szivedet.

Akkor

Akkor halálra mentében,
 Ollyan keferves ügyében
 Melly nagy jajjal követted:
 Mostan menvén királyfágra,
 Kelly hasonló vigafságra
 Mint akkor kefergetted.
 De ne késsél tsak ezekben,
 Oda fel-is az égekben
 Tekénts az örvendezést:
 Hald az Angyalok örömet,
 Aldván az Ur győzedelmét,
 Hald az Vig zengedezt.
 Nézzed az Pompás ünneplést,
 Amaz Angyali éneklést:
 Szent, Szent, Szent, vig hang-
 Valamit tud az szeretet, (zással.
 Ott az mind elé vétetet
 Nagy ditsiret mondással.
 De melly gyönyörű édesség,
 Avagy édes gyönyörűség
 Teli akkor szivedet:
 Az midőn az Atya Isten
 Megszőllyittya végre itten
 Te édes gyermekedet.

H 7

Mond-

Mondván: jelen vagy, jelen vagy,
 En szerelmem, az mellyen nagy
 Atyai vigaságom :
 Jelen vagy testé lett Ige,
 Szűz Anyád gyönyörűsége,
 Birjad immár országom.
 Igaz Istenség, Emberség,
 Velem örökös Edgyűlség,
 Országom Dűcsősége:
 Űlly-bé királyi székedben,
 Adatván immár kezédben
 Atyádnak öröksége.
 Az Nemzetek hatalmodban,
 Az Angyalok birtokodban
 Már örökösön lesznek:
 Azok mind földön mind mennyen,
 Mind alatt, mint pedig fennyen
 Néked nagy Áldást tesznek.
 Te szent neved tiszteltetik,
 Az mi az által kéretik,
 Az meg is léfzen adva:
 Arra Térdek meg hajolnak,
 Téged Uroknak vallonak
 Ditséretket mondva.

Ti-is

Ti-is Angyalok Charjai,
 Egeknek zengő Rajai
 Új Eneket kezdgyetek,
 Az győzedelmes Királynak,
 En Fiamnak, ég Urának,
 Tiszteteletet tegyetek
 Ezt halván meg-zendül az ég,
 Az fok áldásban nintsen vég
 Kialtván vigasággal :
 Az Istennek Fia éllyen,
 Az ártatlan Bárány éllyen,
 Éllyen hatalmassággal.
 Az Békefűség Fejedelme,
 Bűnös Lelkeknek Védelme,
 Elerek meg adója,
 Az örök Dűtsőség fénye,
 Gyámoltalanok Reménye,
 Az Halál meg Rontója.
 Ellyen az meg szabadító,
 Poklot, s' halált meg-hódító
 Isten, és uralkodgyon :
 Ellyen nagy Dűcsőfégesen,
 Es ennek örvendetesen
 Minden hálákot adgyon.

Qh

Oh örömeknek öröme!
 Győzedelmek győzedelme!
 Oh hallatlan vigaság!
 Ez senkinek nem adatott:
 Avagy csak nem is hallatott
 Valaha illy Méltóság.
 Egyedül maga Fiának
 Jutalmúl nehéz harcának
 Ezeket kézfitette
 Az Atya Isten, az mikor
 Az égben menetelekor
 Jóbja helyhez tette.
 Azért te kedves Fiadnak,
 Egyfzer-s' mind édes Uradnak
 Bóldog Anya örvendezz:
 Es edgyütt az Angyalokkal,
 Vig *Osanna* mondásokkal
 Eörvendezve zengedezz.
 Ki ül, jobján az Attyának,
 Es minden Uraságának
 Részfélisévé tétetett:
 Az Föld és Meny függ kezébül,
 Elebbi szegénységébül
 Illy nagyra emeltetett.

Az

Az töviseknek helyében
 Tétetett most már fejében
 Dücsőség Koronája:
 Az rongyos Bárfony változott:
 Dütsőült volta mást hozott:
 Bóldogság már ruhája.
 Az ki ez földön csúf vala,
 Illetlenül meg is hala
 Az fok kisebbfeggekben:
 Most az Angyalok urallyák,
 Szentnek, és áldotnak vallyák
 Szüntelen énekekben.
 Oh! drága szűz cselekedgyed,
 Hogy ennékem-is engedgyed
 Részesülnöm ezekben:
 Az kiért én-is áldalak,
 Edes Anyámnak mondalak
 Téged tellyes éltremben.
 De téged is lelkem Dia,
 Szűz Anyának édes Fia
 Ezért az nagy vigságért:
 Kérlek add, az égben jarjon
 Elmém, attól else állyon
 Ez világi hivságért.

Te,

Te, ki az bé zárt Egeket
 Meg nyitottad, és helyeket
 Szerzesz ott hivednek ;
 Add, hogy én-is szolgád legyek,
 S' olyan szolgálatot tegyek,
 Az melly tessén kedvednek.
 S-végre el-futván pályámot
 (Hogy ott vehessem Palmámot)
 Az égben emeltessém :
 Es az te dűtsóségedet
 Szemlélvén, ott szent nevedet
 Örökké ditsirheffem.

Har-

Harmadik Rosa.

Az Szent Lélek el-jövetelének Titka.

OH! az ISTEN szerelmének
 Véghetetlen kegyelmének
 Melly nagy Irgalmasága :
 Melly nagy, és melly csudálandó,
 Demeg nem hálálhatandó
 Hozzánk való jósága.
 Az nem vala elégséges,
 Hogy értünk az ő szentséges
 Fiát el bocsátotta :
 Az számtalan sok kényyával,
 Es keserves halálával
 Lelkűnket meg-váltotta.
 De azt is meg cselekette :
 Hogy az égből eresztette
 Szent Lelkét is közinkben :
 S'-annak reánk szállásával,
 Vigasztaló Malasztzával
 Erősfített szivűnkben.

Ha-

Hasonló az, az Atyához,
 Az szerént édes Fiához
 Az Isteni Fölségben:
 Es származik mind kettőtől:
 Ettől-is, mint Teremtőtől
 Vagyon minden függésben.
 Méltó azért hálát adgyúnk
 Ez ért is, és áldást mondgyúnk
 Az Urnak buzgósággal:
 Tellyes szível örvendezzúnk,
 S'-ez titkokról emlekezzúnk
 Nagy alázatossággal.
 Gyűltek volt Jerusalemben
 Az Apostolok mind egyben
 Telve jó reménységgel:
 Az Izűz Anya-is azokkal
 Ott volt az hű Afzonyokkal,
 Anyai kegyességgel.
 Istenes beszélgetésben,
 S'-mennyei elmélkedésben
 Foglallyák ott magokat:
 El-válván tőlök végtére,
 Az miket az Urigére
 Emlegetvén azokat.

Ment

Ment-fel melly dücsőségessen
 Es ott melly örvendetessen
 Fogattatott Attyárúl:
 Van melly nagy fényeskedésben,
 Es mennyi dücsöítésben,
 Angyalok áldásárúl.
 Gyövend-ell melly fényességgel,
 Hatalommal, s'-dücsőséggel
 Az végső i-tletre:
 Az Sententiát ki mondván,
 Hiveit hozzá fogadván
 Mint viszi az életre.
 Némellyek kén szenvedését,
 Halálábúl fel-kelését
 Némellyek emlegetik:
 Azok fok csuda térének,
 Ezek kegyelmességének
 Nagy voltát, beszélgetik.
 Néha magok gyarlóságát
 Forgattyák, és árvaságát,
 S'-azon el-keferednek:
 Hogy ígért erősítőjök
 Gyűjön, s' örvendeztetőjök,
 Az Urnak esedeznek.

Ah!

Ah! itten mit mivelhetett
 Mi állapottal lehetett
 Szent Anna az Istennek:
 Kinek müllyá engedelme,
 Hite, reméaye szerelme
 Allapottyát mindennek.
 Vala ott melly nagy örömben,
 Látván az kisdéd seregben
 E' szives buzgóságot:
 Mindent vigasztalt biztatott,
 Mindenikehez mutatott
 Nagy Anyai jószágot.
 Oh! melly gyakran óhajtotta,
 Kérte, és sűrön mondotta,
 Győj eh' szent Lélek, győj-ell:
 Győj ell, ne késsél rováb már,
 Ohajtó lelkem alig vár,
 Győj ell örömünk, győj-ell.
 Világosítsd az vakságot,
 Támogasd a' gyarlóságot,
 Az gyengeknek erőt adgy:
 Vigasztald az bánkodókat,
 Emeld fel az rántorgókat,
 Győj-ell, meg-csnünk ne hadgy.
 Midőn

Midőn így esedezének:
 Az tíz napok bé-telének
 Szives könyörgésekben:
 Az szent Lélek sebességgel
 Erkezik, és sietőséggel
 Mint Gyors villám közikben.
 Nem tudván, az honnét legyen,
 Másoknak félelem megycn,
 E' miatt bús szivekre:
 Csak az egy szent gyülekezet
 Tudgya, az honnét érkezett
 Az azt váró hivekre.
 Erzik azok az szeleknek,
 S'-azokkal győvő tüzeknek
 Régen várt használattyát:
 Szent Lélek erősfítését,
 Szivek örvendeztetését,
 Erzik, s'-kedves malaszttyát.
 Lattzonak tüzek fejeken,
 Szólni kezdenek új nyelveken
 Erősfödnek szivekben:
 Azomban nagy vigafággal
 Vannak, s'-kegyes buzgólággal
 Mind fejenként ezekben.
 Lát-

Látták, örülik, csudállyák

Az szent Tűzet, s' vigan állják

Annak melegítését:

Aldgyák az el gyótt szent Lelket,

Az mely meg-fzálván sziveket

Erzik erőstítését.

Az kivel végre meg-telvén,

Az szállásokrúl fel-kelvén

Az utzára fietnek,

S' ott az félelmet le-vetvén,

Az Jesust bátran hirdetvén

Új dolgokat kövernek.

Beszéllik miképpen holt-meg,

Az halálból miként tért meg,

S' miként méne az égben:

Ott mint áll Jobján Attyának,

Nints vége országlálásnak

Az örök dűts-öségben.

Eő az örök élet kűt্যা,

Az mi Űdvösségűnk út্যা,

Eő váltott meg-bennűnköt:

Bűnűnköt tsak ez öldgya-meg,

Űdvösségűnk ez adgya-meg,

Es tartya életűnköt.

Most is,

Most-is, most-is az Szent Lelket,

Hogy meg-erősttsen minket,

Az mint *Joel* mondotta,

Mindenek vidámitóját,

Bűs szivek vigasztalóját

Hozzánk ő bocsátotta.

Igy beszélvén nagy biztossan

Hallyák ezt sokan hasznossan

Látható foganattal:

Mert három ezer fűdőség

Van ott mindgyárt(oh nagy Űjság)

Meg-térő akarattal.

Meg-is térnek sietséggel,

Magokot az kereszttséggel

Bűnőkből ki-öblitvén:

Es az *Christus*nak nyájában

Allonak azon órában,

Annak számát bővitvén.

Az égből erősttetnek,

Mert ők-is környűl vétetnek

Szent Lélek kegyelmétűl:

Noha az Sidok ellenek

Dűhősködnek, de nem félnek

Azok űldözésétűl.

I

Azért

Azért minden keferedet,
 Meg-éftt, s'-el tévelyedet
 Lelkek ide győjtek :
 Az Erősségnek Urához,
 Az Üdvösség Orvosához
 Nagy bizvást fiesfetek.
 Ez meg-éleszt benneteket,
 Meg-újítja szíveteket,
 Erőtökben vastagit :
 Olly tüzet gyűjt szívetekben,
 Melly az igaz szereteten
 Végig meg-tart, s'-böldogit.
 Oh! te drága és szépséges
 Szűz, a' kinek elégséges
 érdem arra adatott :
 Hogy az *Jesú*snak Annyává
 Szent Léleknek Mátkájává
 Személlyed választatott.
 Kérlek, kérjed jegyessedet,
 Az ki meg-is hall tégedet,
 Kérésedet bé-vévén :
 Szent tüzt reám ereszsze,
 S'-azzal lelkei fel-ébrezsze,
 Az joban gyorsá tévén.

Tudod

Tudod azt hogy gyarló vagyok,
 S'-olly hideg, hogy majd meg-fa-
 Tűzed nélkül lelkemben: (gyok
 Tűze pedig ez világnak,
 Es az búja kívánságnak
 Ugyan lobog szívemben.
 Szállyon réam tűz az égből,
 Vegye ki az keménységből
 S'-lágýítsa meg-szívetemet :
 Hitemet meg-erősítse,
 Reménységemet segittse,
 Bátorítsa lelkemet,
 Gerjesztszen bennem szerelmet,
 Tízta szívő engedelmet,
*Jesú*shoz én Uramhoz :
 Es annak édes Annyához,
 Bűnös lelkem gyámolához,
 Hozzád én Afzonyomhoz.
 Hogy így az te kegyelmedből
 Bizvást mondgyam az egekből
 Győj-ell szent Lélek Isten:
 Győj-ell malasztanak adója,
 Bús szívek vigasztalója,
 Es vigalztally-meg itten.

12

Győj-

Győj-ellárvák édes Attya,

Szivek élelztő harmattya

Minden öröm kút-feje:

Keserettek vigasága,

Félelmefek bátorsága,

Erőtlenek Ereje.

Győj ell öröme Lelkemnek,

Szállására én szivemnek

Tér-bé bár csak keveslé:

S' ottan sügárit tűzednek

Gyujtsd-fel, azzal szegényednek

Tegyed Lelkét ékelsé.

Tanítsd üdvőség úttýára,

Hogy az által utólyára,

Te vezérléled után

En-is az égben meheffek,

Es örökké ott leheffek

Te veled edgyütt osztán.

Negye-

Negyedik Rofa.

*A Bóldogságos szűz Meny-
ben vitelének Titka.*

Valaki az Szűz Anyának
Felséges Afzonyságának

Méltóságát fzereted :

Es annak igaz hive vagy,

(Tudván állapottya melly nagy)

Azt tisztelve követed,

Róla gyakran emlekezzél,

Azon légy, és igyekezzél :

Hogy mindenkor tisztellyed,

S' áldgyad újabb dicsirettel,

Tökélletes fzeretettel

Azt szivedben vífellyed.

Valami erődben vagyon,

Nyelved bár mindent ki-mondgyó,

Az ő tisztettségére

De kevés az, s' csak valami,

Avagy inkább éppen femmi

Annak elégségére.

I 3

Mert

Mert az miszép, szerethető,
 Kellemetes, ditsirhető,
 Vagyon az Isten után,
 Ebben mind meg-rálatatik :
 Aldotnak mondattarthatik
 Egyebek felett méltán.
 Csak az ISTEN nagyobb ennél,
 Az mi kisebb az Istennél,
 Ez pedig annál nagyobb :
 Fel-múllyá az természetet,
 Valami van, s' teremtetet,
 Ez mindennél szebb és jobb.
 Az ki midőn fogontatott,
 Akkor is tífztán tartatott
 Minden bűnök szennyétül :
 Hát akkor melly nagy lehetett,
 Az mikor üdvözlettetett
 Az Isten követétül.
 Az mikor szent Fiát szülte,
 Az Ur mennyire bőcsülte,
 Azt ki nyelve mondgya-meg?
 Szűz vólt az Anyaságában :
 Anya pedig szűz korában :
 Ezt melly elme fogja-meg?

De ezek mély tengerében
 (Az mint Erőnk értékeben
 Lehet) bé-ereszkedvén :
 Es az ő ditsiretének,
 Méltó Emlekezetének
 Ujításához kezdvén.
 Lássuk végét életének,
 Nagy dücsöséggel Lelkének
 Az Egekben menését :
 Lássuk az Mennyejeknek
 Az ditsóséges Lelkeknek
 Azon nagy örülését.
 Ez mindeneknek felette,
 Azt régen meg-érdemlette,
 Hogy innét ki-költözzön :
 S' Romlandóságát le-tévén,
 Azért annál jobb részt vévén
 Más köntösben öltözzön.
 Az ő kedves Gyermekeivel
 Szive tellyes örömével
 Az égben edgyütt légyen :
 S' ott állandó Bóldogságot,
 Meg nem változó országot,
 Eörökös-képpen végyen.

De ez-is ötet illette,
 Mivel hogy az Isten tette
 Ez világ Afzonyának:
 Hogy elb' itt Afzonykodnék,
 Az után örökösöködnék
 Országában Fiának.
 Az még pedig itt maradtott,
 Terhet senkinek nem adott,
 Sőt mindent gyámolított:
 Szelid volt az és kegyelmes,
 Kegyes, esendes engedelmes,
 Senkit nem szomorított.
 Oh melly kedvessen oktatott,
 Tanításában mutatott,
 Melly alázatosságot:
 Járult hozzája valaki,
 Szomorún nem ment ell' senki.
 Vett tőle vigaságot.
 Senki olyanra nem kérte,
 Hogy azt nála el nem érte
 Szíves könyörgésével:
 Kegyes Anya volt mindenhez,
 Bizvált járulhatott ehhez
 Akár melly szükségével.

Az

Az melly szép Példája lehet
 Mindennek (méltán-is vehet
 Innét Tükört magának)
 Ki uralkodik másokon,
 Miképpen kellyen azokon
 Lenni kegyes gondgyának.
 Illy kegyes, gyönyörűséges,
 Kedves, hasznos, békeséges,
 Vólt országlása ennek:
 Tellyes minden szeretettel,
 Igasággal, szent étellel,
 S'-kellemetes mindennek.
 De már az ő érdemének
 Gyönyörű kedvességének
 Nagy kíváncsisága:
 Az Angyalok közé hatván,
 Es ő magát-isóhajtván
 Azoknak buzgó sága.
 Mondgyák, nem mé' tó az Világ
 Hogy ez Meñyei szép Virág,
 Továb benne maradgyon:
 Mint hogy nintsen értékében,
 Hogy az ennek érdemében
 Méltó jutalmat adgyon.

15

Va-

Vagyon valami jó benne,
 Am bár mindent reá tenne,
 Meg-jutalmazására:
 De az ezt közel sem érné
 Bátor Dupláját igénné
 Annak pótolására.
 Erdemel az régen Eget,
 Nem-is tehet más eleget
 Az ő nagy érdemének:
 Hanem annak Dúcsósége,
 S'-abban lévő Fényessége,
 Fel jövőendő Lelkének:
 Az mikor ezeket hallja
 Az mindenható, javallya
 Angyalok buzgóságát,
 Kit szent Annyához mutatnak,
 Mellyet annyira óhajtnak
 Kévánván Társaságát.
 Az viseli pedig ebben
 Leg-inkáb, hogy az Egekben
 Szent Annyát fel-vitetné:
 Mert tudta arra vágyását,
 Hogy véle edgyütt lakását
 Mennél cléb vehetné.

Ohaj-

Ohajtotta-is szíveffen,
 Hogy ez világtúl lehesse
 Hamaréb meg-válása,
 S'-az ő edgyetlen Edgyehez,
 Lelke egész öröméhez
 Az Egekben jutása.
 Azért hamar szállittatik,
Gabriel, és meg-hagyatik:
 Mennyen-el sebelséggel:
 Az szűz Annyának mondgya-meg,
 Az Ur várja, indúllyon-meg,
 Es győjön sietséggel.
 El-gyöt az Menyegző napja,
 Azért jegy Ruháját kapja,
 Győjön Vő-Legényéhez:
 Kapuit le-eresztette,
 Karjait ki terjesztette,
 Várja ölekéséhez.
 Meg-indúl ezzel *Gabriel*,
 Es követtségét végzi el
 Nagy szorgalmatossággal:
 Eörül az szűz a' régen várt
 Hivatalnak, s'-telik mindgyárt
 Kedve nagy vigáflással.

16

Es

Es most az Mindenhatónak,
 Földet s' Mennyet Alkotónak
 Magasztallya hatalmát:
 Most Fölségét annak áldgya,
 Most Istenségét imádgya,
 S' köszöni nagy Irgalmát.
 Ingyen való jó voltáért,
 Véle közlött Malasztjáért
 Ad hála-kot szíveffen:
 Eörl, foházkodik óhajt,
 Szent Fiához vágy, s' oda hajt,
 Ki-is várja kedveffen.
 Végre ahoz vágyásában,
 Szerelmének nagy Langjában
 Imé el-kezd olvadni:
 Es az Urnak hálát adván
 El-költözésén vigadván
 Csendefesen el-nyugodni
 Siet Lelke az ég felé,
 De le-jötték, kéfzen lelé
 Már ott az Angyalokat:
 Kik várták nagy feregekkal,
 Es kedves éneklésekkel
 Vízízik fel Afzszonyokat.

Melly-

Mellynek állapottyát látván,
 Es ki-ki néki meg-hajtván
 Magát engedelemmel:
 Ez, Anyai Méltóságát,
 Az, szívetete Nagyságát
 Csudállyá félelemmel.
 Némellyek szűzeségének,
 Tiszta s' ártatlan életének
 Drága fényét böcsüllik:
 Némellyek nagy szelidségét,
 S' egyéb ezernifzentségét
 Nézik, áldgyák, örülik.
 Azomban le-bocsáttatik,
 Es sietve meg-nyittatik
 Kapuja az Mennyeknek,
 Az hová az fel-érkezhén,
 Ujab dicsíretet kezdén
 Zeng nyelve mindeneknek:
 Mondván: ki ez, az szépséges,
 Aldott, és gyönyörűséges,
 Az ki most gyön közinkben:
 S' itt-is, meg-gyöz mindeneket
 ékesíti az egeket,
 Es neveli fényekben.

17

Oh

Oh melly Gyönyörű illattya,
 Melly ragyogó ruházattya,
 Lelke éppen fényesség:
 Lépési oh melly ékefsek,
 Mozdulási melly kedvesek,
 Mindene gyönyörűség.
 Maga-is van nagy vigszágban,
 Az tellyes szent Háromságban
 Igéje az Attyának:
 Fel-kél Királyi székébül,
 Feléje fordul helyébül
 Hozzá jövő Annának.
 Győj-ell, mondván, én kedvesem
 En Galambom szerelmemem,
 Győj ell én édes Anyám:
 Sok ezerbül választott kép,
 Sieff mindenek felett szép,
 Győj-el, készen vár Atyám.
 Bocsát mindgyárt eleiben,
 Es részeltet örömiben,
 Lássad nagy Dicsőségét:
 Lássad, s' abban gyönyörködgyél,
 Kóstold, és meg-részegedgyél
 Erezvén édesiségét.

Azom-

Azomban karját terjeszti,
 S' ölelésére ereszti
 Ő edgyetlen Edgyének:
 Rak orcájára csokor-is,
 Bővön ad egyéb jókot-is
 Azzal szerelmefének.
 Végre állatván jobbjára,
 Az-is hajolván vállára,
 Az ő édes Fiának,
 El-nézi széles hatalmát,
 Dicsőséges Birodalmát,
 Az Isten Országának.
 Csudállya az Angyaloknak
 Mind egynek, mind minnyájoknak
 Mennyei szépségeket:
 Most maga meg. hajtásával,
 Most szóbeli áldásával
 Üdvözli feregeket.
 Mond végtére: oh melly szép vagy,
 Gyönyörűséged oh melly nagy,
 En szerelmes Magzatom:
 Melly bődögek kik szemlélnék,
 Es édeségeddel élnek,
 Azt én ki nem mondhatom.

Azért,

Azért, mint-hogy meg fogtalak,

En már el sem bocsátalak,

Élete életemnek :

Eörökké veled maradok,

Aldlak és veled vigadok,

Eöröme örömemnek.

Azomban az nagy Istennek,

Alkotojának mindennek,

Közelitvén székéhez,

Térdre efik hamarsággal,

Es nagy alázatosággal

Békélvén szent kezéhez

Szólgálód (mondgya) itt vagyon,

Kér, kedved rajta maradjyon,

Meg ne vesd szegényedet :

Néked vallyá éppen magát,

Ne utáld alatonságát,

Kér, oh nagy Ur tégedet.

Kelly-fell ártatlan Bárányom,

Fiám Anyya, én Leányom,

Szent Léleknek Jegyeffe,

Kelly-fel, így szölla az Isten,

Maratz, és lésfesz máritten

Országom örökösfe.

Kelly-

Kelly-fel, kelly-fel és vigan légy

Forrásábúl jó kedvet végy

Az én Dücsőségemnek :

Eörülly mind örökké, örüll y,

Tengerében éppen merülly

Minden üdelségemnek.

Itt oh szép szüz, meg kell álnom,

Nagy állapottyát csudálnom

Az te Dücsőségednek :

Az ki merő özön-képpen

Arad reád, állasz éppen

Közepin örömednek.

Midőn az egekben kelvén,

Dücsőségével bé-telvén

Ott édes gyermekednek :

Által látod, nem lesz vége,

Eörökké tart Dücsősége

Oda jutot Lelkednek.

Meg-vallom itt meg-akadok,

Szóllani többet nem tudok,

Továb elmém sem mehet :

Egyedül te, ki benne vagy

Tudod, Dücsőséged melly nagy,

Mellynél nagyobb sem lehet.

Azom-

Azomban an Angyaloknak,
 Tégedet Aldó-Charoknak
 Nagy örvendezésekben :
 Hogy én-is vigadni mertem
 Es elmémet erefszitettem,
 Az te Ditséretedben.
 Kérlek vedd tőlem kedvessem,
 S' az hármass Urnál kegyessen
 Forgassad úgy igyemet :
 Hogy egyenes szeretettel,
 Erős Reménnyel, jó hittel
 Végezzem életemet.
 S' most az melly dücsöségedet,
 Végheterlen örömedet,
 Foglalom csak elmémbe :
 Azt végtére, hozzád jutván,
 Áldásoz én-is újitván,
 Láthassam szentül szemben.

Ötö-

Ötödik Rofa.

Az Bóldogságos Szűz
 Menyben meg-Coronázásának
 Titka.

MInap az égben mentedben,
 Foglalni Dicséretedben,
 Mirészelvén magamat :
 Ha szent szűz nem ellenzettel,
 Sőt inkább kedvesen vetted,
 Abban fáradságomat.
 Ne bánd ha emelem fellyeb
 Elmémet, és lépek bellyeb
 Az te Dücsöségedben :
 Hova az Ur helyheztetett,
 Es Afzonyságra ültetett
 Te Királyi székedben.
 Együgyű tehetségemnek,
 Gyenge igyekezetemnek
 Tudom hogy kitsínységét
 Tenagy vóltod fel-haladgya :
 De annak fok vóltá adgya
 Ennek-is elégségét.

Miért-

Miért-is kellyen halgatnom,
 Es tovább-is nem forgatnom
 Az te Dicsiretedet,
 Holott neveli az ég-is,
 Es adgya az Istenség-is
 Több több Dicsőségedet.
 Ha van még hátra valami,
 Oh Dicsőséges szűz, a' mi
 Eörömedre szolgálhat:
 Fel-kerefi az szeretet,
 Semmi nints olly el rejtetett
 Kit ez fel nem találhat.
 Fel-is keress minden módot,
 Hogy szaporithassa jódot,
 Nevelvén Felségedet:
 Hogy semmi hiba ne lenne,
 Hanem országában tenne,
 Leg-nagyobbá tégedet.
 Mikor végezvén éltedet,
 Eörömmel vitték lelkedet,
 Az Angyalok az égben,
 Az mit az igaz Istennek
 Kellet egy tiszta Léleknek
 Adni az Dicsőségben.

Azt

Azt néked ugyan meg-adta,
 Jutalom nélkül nem hadta
 A' tenagy érdemedet:
 De az vala meg-szakaszva,
 Nem egész vóltodra osztva:
 Illette csak Lelkedet.
 Tiszta Tested-is (a' mellybül
 Testet vett le-jövén menybül
 Igéje az Atyának)
 Illik meg-dicsőíttessék,
 Lelkével edgyé tétessék,
 Ugy szolgállyon Urának.
 Az Földről fell kellett venni
 Szent Méhedet, s' égben tenni
 Eörök bódogságában,
 Ki nem kisseb a' Mennyeknél,
 Nagyob pedig egyebeknél
 Az ő Méltóságában.
 Mint az kiben helyeztette,
 Mikor a' Testet fel-vette
 Magát, az örök Fölség:
 Helyette magos Egének,
 Azt tévén lako helyének
 Az Testé lett Istenség.

Méltó

Méltó hogy a' Föld porából,
 Annak romlandóságából
 Testedet is fel-venné,
 Az-után hasonló-képpen
 Azt is, mint Lelkedet éppen
 Dicsőségesé tenné.
 Azért gyorsan szállíttatnak
 Az Angyalok, s'-bocsáttatnak
 Az Földre sietséggel:
 Hogy ott Testedet fel-vegyék,
 Es azt az égekben vigyék
 Erdemlett Dicsőséggel.
 Némellyek edgyütt Lelkével,
 Ki-ki örülő kedvével
 Eleiben sietnek
 Látván az Test fényességét,
 Naphoz hasonló szépségét,
 Csudállyá az Léleknek.
 De őszve alig érkeznek,
 Hogy ők mindgyárt meg-edgyez-
 Es edgyé lélsznek éppen: (nek,
 Dicsőségek-is edgyesül
 Es abban edgyütt részesül
 Mind kettő örök-képpen.

Az

Az Test, Egi ragyogványok,
 Ezer színő szivárványok
 Köntösiben öltözik:
 Mellyek az Napot fényekkel,
 Az holdot Fejérségekkel
 Ezerfzer meg-előzik.
 Ekesíti Lelkét Teste,
 Az melynek bűnös meg Este
 Leg-kissebben sem léven,
 Származott tiszta Méhéből,
 Szent Lélek illetéséből,
 Az Ige Testet vévén.
 Ekesítik az szűz mellyek,
 Kisded korában az mellyek
 Szent Tejekkel nevelték:
 Ekesítik a' szent kezek,
 Gyengén pólálgatták ezek
 Eskarokon viselték.
 Ekesítik az szaj, szemek,
 Az kiknek vólt olly érdemek,
 Hogy véle mulathattak:
 Ez édes csók adásíval,
 Az vidám mosolygásíval
 Néki kedvet adhattak.

Eke.

Ekefitik az több részek,
 Kik voltak mindenkor készek
 Az Ur szolgálattýára :
 Macula nem érte soha,
 Semmi bánznak nem gyöt doha
 Azok tisztaságára.
 Oh szterencsés edgyé létel,
 Edgyé lett szterentse vétel,
 Oh szterentséges szövétség!
 Mellynek nem lesz meg-szakatta,
 Eörökösön edgybe atta
 Az Menyei Dücsöség.
 Oh szter Szűz én-is vigadok,
 S: tökéletes szívet adok
 Ezeknek örömére :
 Az te Tisztá szűz Mellyednek,
 Istent viselő Méhednek,
 Kérvén dücsöségére.
 Légy segítségel mellettünk,
 Nyisd meg mellyedet érettünk
 Hogy azt Fiád lássa meg:
 Es így Fiad is Attyának
 Sok sebét kénzott vóltának
 Érettünk muttassa meg.

Szent

Szent Fiad, látván Mellyedet,
 Meg indul, és kéréfedet
 Nem borsáttya üressen :
 Az sebeket Attya látván,
 Azok azt is fel indítván,
 Meg szán minket kegyessen.
 Es így igyónket fel-vévén,
 Az égben szó-szöllönk lévén,
 Meg nyered ott pörünkét :
 Le szál az Ur haragjának
 Tüze, és nagy Irgalmának
 Er harmattya bennünket.
 Oh drága Szűz! meg-bocsáss itt,
 Hogy engemet enyire vitt
 Mostán az bizodalom :
 Hogy járulnom te elődben
 Mértém illy nagy örömedben,
 S: azzal lennem únalom,
 De hágok ennél fellyeb is,
 Es az Egeknek bellyeb is
 Lépek lakó helyekben:
 Hogy az te Dücsöségedet
 Asziszonykodó Fölségedet
 Cudálhassam bővébben.

K

Ob

Oh! melly Dicsiret, éneklés,
 Melly nagy öröm, és Ünneplés
 Vagyon itt minnyájoknál:
 Meg zendül most az egész ég,
 Az vig zengésben nincsen vég
 Az Angyali karoknál.
 Kiáltják hogy nintsen senki
 O közöttök olyan, a' ki
 Veled edgyenlő lehet:
 Annaira Méltóságával,
 Dicsőült állapottyával
 Mint te, csak egy sem mehet.
 Az Egi hatalmafságok,
 Minden Erők, s' Uraságok
 Előtted meg-hajolnak:
 Királynéjoknak ősmérnek,
 Mindenek felett Dicsirnek
 Tégedet, s' Afzszonyolnak.
 Tégedet, mondom, az kinek
 Olly érdeme, hogy senkinek
 Hasonló nem adarott:
 Az mellynek tiszta Méhében,
 Az Isten Testé létében
 Kedves Ágyon nyughatott.

Tége.

Tégedet tehát nagy méltán
 Mindgyárt az Istenség után
 Leg-nagyobnak hirdetnek:
 Az Angyali karok felett,
 Edes Fiad jobba mellett
 Székedben helyheztetnek.
 Méltó-is az ki szenvedtél,
 Es véle edgyütt epedtél
 Sok keferüségekben:
 Mig az földön harczol vala,
 Es ott érettünk meg-hala
 Nehéz szenvedésekben.
 Hogy holtábúl fel-keltével,
 Es az égekben mentével,
 Immár te-is örvendgyél:
 Szenvedtél a' szenvedövel,
 Eörüly az örvendezövel,
 Es véle gyönyörködgyél.
 Ez volt ugyan minnyájoknak
 Az mennyei lakosoknak
 Te hozzád buzgósága:
 Ez volt nagy szereteteknek,
 Tökélletes örömeknek
 Jele, és bizonyosága.

K 2

De

De a' mit tekintett jobban,
 Es jutalmazott nagyobbban
 Benned az szent Háromság:
 Vólt a' te szűz Anyaságod,
 Es nagy alázatosságod,
 Kikhez nints hasonlóság.
 Mint hogy azért senki illy nagy,
 Nem is vólt, nints is, mint te vagy
 Az teremtetet állatban:
 Méltó hogy te mindenneknél,
 S' azoknak Dúcsóségeknél,
 Ülly nagyobb állapotban.
 Nofzsa tehát, oh szépséges,
 Aldott, szent, gyönyörűséges,
 Szűz, emelkedgyél fellyeb,
 Es menny az mindenhatónak,
 Eget, földet Alkotónak
 Lakó helyében bellyeb.
 Vedd el ott szűzeségednek,
 S' nagy engedelmeffégednek
 Meg érdemlett jutalmát:
 Pállyádót jól végezted-ell,
 Ideje, hogy már vegyed-ell
 Azért az ígért Palmát.

Királyi

Királyi széked kész immár,
 Az korona-is készfzen vár
 Ragyogó Tündökléssel:
 Rajta tizenkét nap fénlík,
 S' azt sok drágakövek szinlík
 Külömböző fénléssel.
 Vár már Királyi Ruhád-is,
 Készfzen van Arany Almád-is,
 Ne, késsel, ülly székedben:
 Országálsodnak Pálczáját,
 Es annak Arany Almáját
 Fogjad immár kezedben.
 Birodalmadban adatnak
 Meny, Föld, Tenger, és halgatnak
 Tőled, áldván régedet:
 Az jó Lelkek örüléssel,
 Az gonoszok rettegéssel
 Hallyák te szent nevedet.
 Szent Fiad minden dolgoknak,
 Es akár melly nagy titkoknak
 Adgya néked tudását:
 Hogy azokat értvén éppen,
 Hivednek minden-képpen
 Tudnád fogatkozását.

K 3

Szent

Szent Lélek az szeretetnek,
 Illyen drága öltözetnek,
 Téfsi rád koszorúját:
 Hogy szerels te-is bennünket,
 Es csendesítvén Lelkünket,
 Távoztasd háborúját.
 Ezek felett nagy szerelme,
 S' abból származó kegyelme,
 Az te édes Fiadnak
 Azzal neveli Nagyságát,
 Fellyeb vífsi Méltóságát,
 Az te Afzszonyságodnak.
 Hogy kik tégedet szeretnek,
 Dicsirnek, s' híven követnek,
 Azok el ne veszszenek:
 Hanem az te óltalmadban
 Tartatván, végiglen abban,
 Veszél nélkül legyenek.
 Méltó azért: örüljete
 Kegyes Lelkek, és tegyete
 Erdemlett háláadáft
 Illyen jó Anyátoknak is,
 Es azzal magatoknak is
 Szerezsetek vigadáft.

Melly

Melly nem tsak tud segiteni,
 De segít-is, könyhiteni
 Kéfsz lévén Nyavalyánkat:
 Kiért mi-is magafzrallyuk
 Szolgálljuk, s' áldotnak vallyuk
 Mi édes Afzszonyunkat.
 Ki-is vólna ki meg-venné,
 Tellyes szivel nem szeretné
 Illyen jó szófzöllőját,
 Mellynek kérése meg-hatya,
 Es azzal magához hajtya
 Az Egek Alkotóját.
 Ha már szereted s' tiszteledd,
 Tsak ne tágitsd, léfszen veled,
 S' meg segít szüktegedben:
 Jutalmad kéfszzen fog várni,
 Es fizetéfed meg járni
 Munkádért az Egekben.
 Ha ki ollyan vóltál pedig,
 Hogy azt nem szolgáltad eddig,
 Szolgálljad és szereffed:
 Ki-von a' bűnnek sárábúl,
 Az kárhozott hinárábúl,
 Csak hozzá meny s' kövessed.

K 4

Ez

Ez hű óltalmazód léfzen,
 Altala nyugálmát véfzen
 Akar melly fáradságod:
 Erősödik gyengeséged,
 Vidámúl keferőséged,
 Meg élléd bádgyadtságod.
 Karjait ki terjesztette,
 Szemeit le-függesztette
 Széke előtt Fiának:
 Ugy áll ott, s' bocsánatot kér,
 Kit szent Fiátul meg-is nyér
 Meg-térő szolgájának.
 Ehez győj ha késértetel,
 Ettől várj ha terheltelet
 Bizonyos fededelmet:
 Ide fies félelmedben,
 Meg bátorit szivedben
 S' ad segítő kegyelmet.
 Nem vét-el fenkit magátúl,
 Am bár az bűnnek kormátúl
 Légyen az bé szennyezve;
 Nyitva az kegyelmes Ájtó,
 Minden ő hozzá óhajtó,
 Bé-mehet örvendezve.

Oh

Oh! az halálnak-is révén,
 Kormányosa maga lévén,
 Segit ez melly fokakot:
 Csendessen által vezeti,
 Gyönyörűség legelteti
 Ottan olztán azokat.
 Oh! melly számtalan mentek,
 Szűzek, Martyrok, más Szentek
 Eő általa az égben:
 Kik ott nagy Dicfiretekkel,
 Az Angyali seregekkel
 Aldgyák szüntelenségben.
 Hogy ők az Test szilajságát,
 Es az világ csalárdságát
 S' ördög intselkedését:
 Meg-győzték, és harczok után
 Erdemlették (oda jutván)
 Az Egek tündöklését.
 Azt néked tulajdonittyák,
 Es szüntelenül ujittyák,
 Azért dicfiretedet:
 Aldván nagy magasztalással,
 S' örökös hálá-adással
 Dücsőséges Nevedet.

Oh

Oh melly nagy, és roppant sereg

Van még hatra, és keféreg

Az világi inségben:

Az kik általad remélik,

Hogy jövendőben szemlélik

Isteneket az égben.

Azok is ottan tégedet

Aldandanak, Fölsegedet

Félelemmel tisztelven:

Számlály minket is azokhoz,

Hogy vélekedgyütt Fiadhoz

Jussunk innét ki kelvén.

Szólgalunk néked mostan is,

Aldunk tégedet ottan is,

Szinről színre láthatván:

Itt híván segítségunkre,

Ottan nagy Dűcsöségünkre

Veled edgyütt lakhatván.

Azomban midőn az egek,

Azokbéli szent Seregek

Tc néked így vigadnak,

Esvén királyi székedhez,

El-kezdett Dicfiredhez

Mind többet többet adnak.

Mond.

Mondgyuk mi is nagy örömmel

Minnyájan egy értelemmel:

Az draga szép szűz élylen:

Ellyen Anyya az Istennek,

Kegyes gyámola mindennek,

Ellyen, örökké élylen.

Ellyen az ég Dűcsösége,

Paraditsom ékeslége,

S'-az világnak Aszfszonya:

Ellyen: az ki irgalmának,

Es Anyai jó vóltának

Kegyessen föld Bársonya.

Ennek minden örvendezzen,

Vig énekkel zengedezzen

Mind öreg mind kisdedség:

Minden áldgya, magasztallya,

Es királynéjának vallya

Egi s'-Földi keregség.

Ellyen, élylen, Aszfszonykodgyon,

Oltalma alá fogadgyon

Engemet is szolgáját:

Hogy így Pallyamot végezvén

Az égben (oda érkezvén)

Vegyem annak Palmáját.

Mond.

Mondván ott: légyen Dicsőség,

Dicsfret, áldás, Tisztesség,

Az Eg és Föld Urának:

Légyen öröm, és vigadás,

Tisztetet, s' nagy halá adás

Azok Királynéjának.

E' Köny-

E' KÖNYVBEN FOGLALTATOTT
dolgognak rövid la-
stroma.

Az Rosa-Koszorú Kötéshez való
kézfűzet. pag. 1.

ELSŐ RÉSZ.

Eörmnek első Rosája: A' JESUS
fogantatásának titka. pag. 64.

Eörmnek második Rosája: A' Boldogsá-
gos Szűznek Eörsébet Afzszony lá-
togatására menetelinek titka. p. 70.

Eörmnek harmadik Rosája: A' JESUS szü-
letésének titka. pag. 77.

Eörmnek negyedik Rosája: A' JESUS-
NAK a' templomban bé-mutatásának
titka. pag. 88.

Eörmnek ötödik Rosája: A' JESUSNAK
a' Doctorok között a' Templomban
fel-találásának titka. pag. 95.

MASODIK RÉSZ.

Keserűségnek első Rosája: A' JESUS vérrel
izzadásának titka. pag. 105.

Kese-

- Keferűségnek második Rosája: A' JESUS
Ostoroztatásának titka. pag. 117.
Keferűségnek harmadik Rosája: A' JESUS
tövisfel koronáztatásának titka. 126.
Keferűségnek negyedik Rosája: A' JESUS
Keresztének maga vállán a' Calvariá-
ra vitelinek titka. pag. 137.
Keferűségnek ötödik Rosája: A' JESUS fel-
száittetésének titka. pag. 150.

HARMADIK RESZ.

- Dűtsőségnek első Rosája: A' JESUS fel-
támadásának titka. pag. 167.
Dűtsőségnek második Rosája: A' JESUS
menyben menetelének titka. p. 167.
Dűtsőségnek harmadik Rosája: Az Sz. Lé-
lek el-jövetelének titka. pag. 187.
Dűtsőségnek negyedik Rosája: A' Ból-
dogságos Szűz menyben vitelének
titka. pag. 197.
Dűtsőségnek ötödik Rosája: A' Böldog-
ságos Szűz menyben meg-coroná-
zásának titka. pag. 211.

V E G E.

